

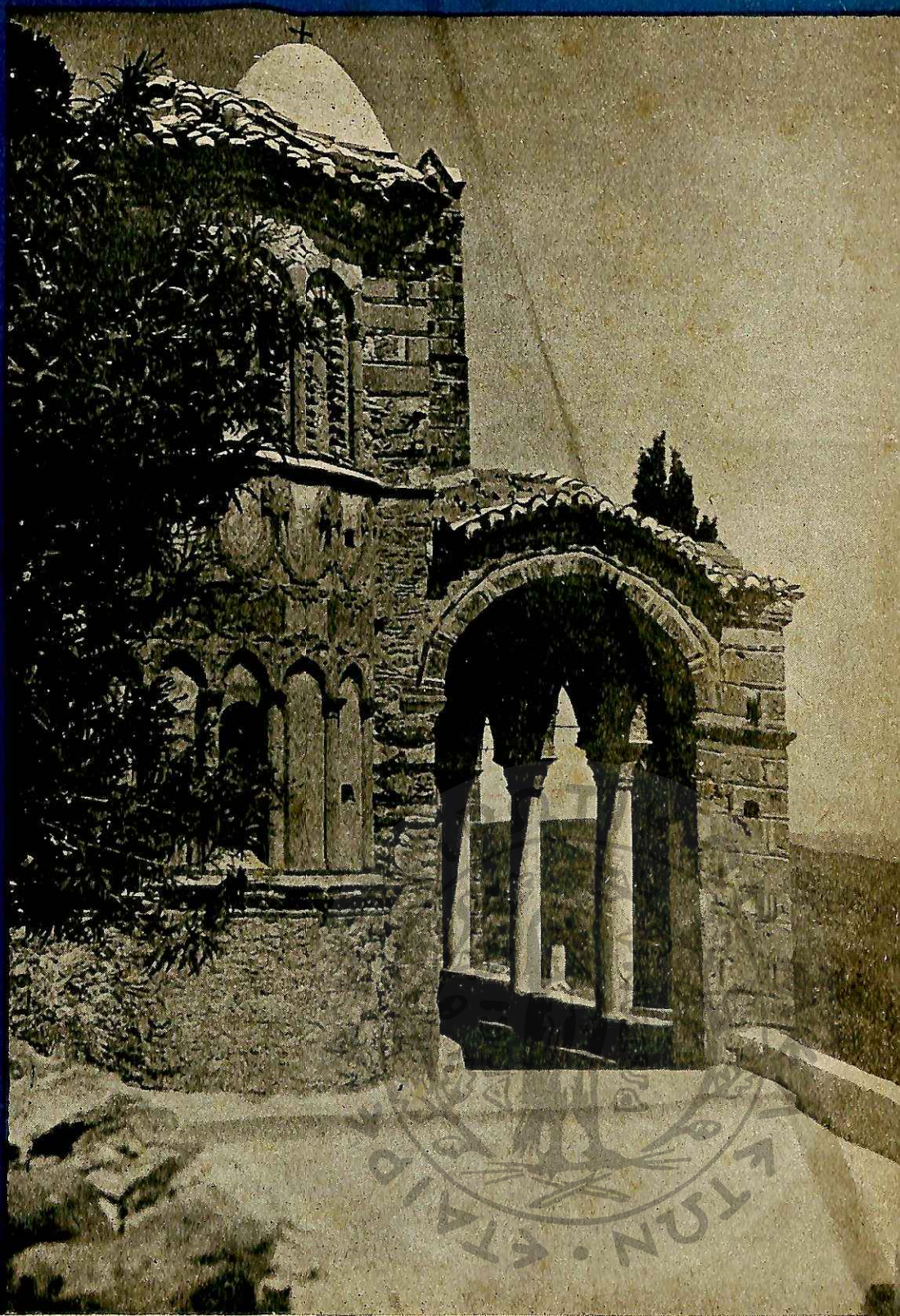

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
1934

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΕΛΛΗΝΙΣ"

"HÉLLÉNIS,"

Revue mensuelle du Conseil National des femmes Héliènes

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Συνδρομή έτησια Δραχ. 100	
Εξάμηνος..... " 60	Τιμή εκάστου τεύχους
Εξωτερινοῦσελίδια 7	ἀπλοῦ Δραχ. 10
Εξάμηνος " 4	διπλοῦ " 15

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶναι προπληρωτέαι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

Μετά τὴν ἀποτυχία, ὑπὸ Ρίτσας Κορομηλά.— Λυπούμαι πὺν εἶμαι γυναῖκα, ὑπὸ Κ. Muszalowka, μετ.
Α. Σ.—Γερμανικὸς Λαὸς καὶ Γερμανικὴ Τέχνη, ὑπὸ Δρ. Σίτσας Καραϊσκάκη.—Εἰδύλλιο, Ἑλιοβασίλεμα, ποιήματα, ὑπὸ Σοφίας Μαυροειδῆ-Παπαδάκη.—Τὸ Εὐπνῆμα τῆς Ντέπης, διήγημα ὑπὸ Ν. Πέρδικα.—Θεατρικὴ Στήλη, ὑπὸ Κ. Κακούρη.—Βραβεῖα Ἀκαδημίας.—Κίνησις Ἑθν. Συμβουλίων.—Γυναικεία δρᾶσις ἐν Κύπρῳ.—Πόθοι, Μὴ μὲ ρωτᾷς, ποιήματα, ὑπὸ Μ. Ζάμπα.—Προσοχὴ στὶς ἀμυγδαλὰς σας, ὑπὸ τῆς γιαιτροῦ.—Τὸ σπίτι μα.—Εἰδήσεις.—Ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς βιβλίου.—Ἑλλ. Ἑρυνθ. Σταυρὸς Νεότητος, ὑπὸ Ρ. Σ. Γ.—Γύρω ἀπὸ τὸ Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ, ὑπὸ Κ. Κακούρη.—Νέα βιβλία.—Διαλέξεις.—Ἀλληλογραφία.—Ῥφέλ. Γνώσεις.—Μόδες.—Γαλλικὴ Σελίς.

Ἐπὶ τῆς Συντάξεως ΕΛΕΝΗ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου φωτογραφία «Παντάνασσα τοῦ Μιστρᾶ» μᾶς παρεχωρήθη εὐγενῶς ἀπὸ τὸν κ. Ν. Ζωγράφον.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ:

Ἑλλῆ Ἀποστολίδου
Κωνστ. Δεμερτζῆς
Κατ. Κακούρη
Σίτσα Καραϊσκάκη
Σοφ. Κενταύρου-Οἰκονομίδου
Ρίτσα Κορομηλά
Ἀντ. Κουντούρη
Πολ. Λάσκαρη
Σοφ. Μαυροειδῆ-Παπαδάκη

Ἰω. Μπονκουβάλα
Δώρα Μοάτσου
Δημ. Μωραΐτης
Δέσπ. Μιχαηλίδου
Ἀγγ. Παναγιωτάτου
Νίκη Πέρδικα
Ἑλμ. Παντελάκη
Ἰουλία Περσάκη
Γ. Πῶπ

Ἑλ. Ρουσοπούλου
Αἰμ. Σάρρου
Α. Σβῶλος
Σοφία Σπανοῦδη
Ἑλ. Σιφναίου
Ἄννα Σταματελλάτου
Ἀγνή Στουδίτου
Ἀθ. Ταρσοῦλη
Α. Φιλαδελφεὺς
Ἀγγ. Χατζημιχάλη

SOMMAIRE

Après l'échec, par Ritsa Coromila.— Je suis triste d'être femme, par K. Muszalowka.— Peuple et art allemand, par Dr. Sitsa Karaï-kaki.— Le Reveil de Déby, nouvelle par N. Perdika.— Poèmes.—Critique théâtrale, par Cath. Cacouri.— Prix de l'Académie.—Activité des Conseils nationaux.—Activité des femmes grecques de Chypre.—Conseils hygiéniques.—Notre foyer.—Nouvelles.—Nouveaux livres.—Le théâtre de l'enfant, par C. Cacouri.—Conférences.—Correspondance.—Conseils pratiques.—Modes.

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΕΙΔΗ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ

ΣΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Ι. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ

ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 21-441

ΔΙΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΓΑΜΩΝ - ΔΕΞΙΩΣΕΩΝ ΚΤΛ.

ΔΩΡΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ Κ' ΕΟΡΤΑΣ

Διὰ τὰ ἐξασφαλίσετε ἀσώλυτον
ἐπιτυχίαν στὶς φωτογραφίες σας

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΕΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Α. Παπακωστόπουλος
10-9-81
30254

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΕΤΕ ΜΟΝΟΝ

ΜΕ ΠΕΡΟΥΤΖ - ΦΙΛΜ

Δίνει τὸ ἀνώτερον ὄργαν.

ΟΙΚΟΣ ΕΙΔΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Ο Décorateur του οίκου μας είναι πάντοτε εις την διάθεσίν Σας, όπως υποβοηθήση οιαδήποτε καλλιτεχνικήν διακόσμησιν ή διευθέτησιν του Σπιτιού Σας.

Διαθέτομεν πλουσίαν συλλογήν ὄλων ἐν γένει τῶν εἰδῶν ἐπιπλώσεως, ἥτοι: στόφες μεταξωτές, Σιμιλῆ, Γκομπελέν, βελούδα, Στόρ, τάπητες Εὐρωπαϊκοὺς καὶ Ἀνατολῆς, χάρτην ταπετσαρίας τοίχων, Λινόλαια Μουσαμαδες, Φελοτάπητες καὶ κάθε εἶδος κατάλληλον δι' ἐπιπλώσεις.

«ΡΥΘΜΟΣ»

ΒΟΥΛΗΣ 22 - ΤΗΛ. 21-339

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΗΤΙ

Μ'αὐτὸ ἔχετε κοντά σας κάθε στιγμή τὸν γιατρό, τὸν φαρμακοποιό, τὸν μπακάλη, τὴ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία καί, ὅ,τι ἄλλο χρειασθῆτε.

Ζητήσατε λεπτομερεῖς πληροφορίες

ΑΝΩΝ. ΕΛΛΗΝ. ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 11

**Ἄχ, πῶς
νὰ ρίνω ὠραία..**

Ὅποτε ἡ συντηγὴ τῆς ὀμορφιάς: - Τὸ πρῶτο, μετὰ τὸ πλύσιμο, λαμβάνετε ὀλίγο βαμβάκι, σιχνετε μερικὲς σταγόνες τῆς Λοσιὸν προσώπου Scherk καὶ μὲ αὐτὸ τριβετε ἀπλὰ τὸ πρόσωπό σας. Τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνετε καὶ τὸ βράδυ. Θὰ αἰσθανθῆτε στὸ πρόσωπό σας ὅτι ἡ σκόνη βγαίνει ἀπὸ τὸ βάθος τῶν πόρων. Τὸ δῆρι ζοφεύει, φρεσκάσει. Ὁ μένι φρέσκο, χωρὶς λεκίδες. Λεῖα. ● Γρηγοῖα Λοσιὸν προσώπου Scherk Δρ. 90. - μικρότερο Δρ. 55. - ● Ποσῶνα Mystikum ἡ φημισμένη Ποσῶνα τοῦ Scherk. Μεγάλο κουτί Δρ. 80. - μικρότερο Δρ. 50. - ● Γερ. Ἀντιπρόσωπος: Π. Ι. Μαγκριώτης, Νίκης Δρ. 10, Ἀθήναι.

**Scherk
Face
Lotion**

**Ζαντιώνει
τὸ δῆρι**

SCHERK

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

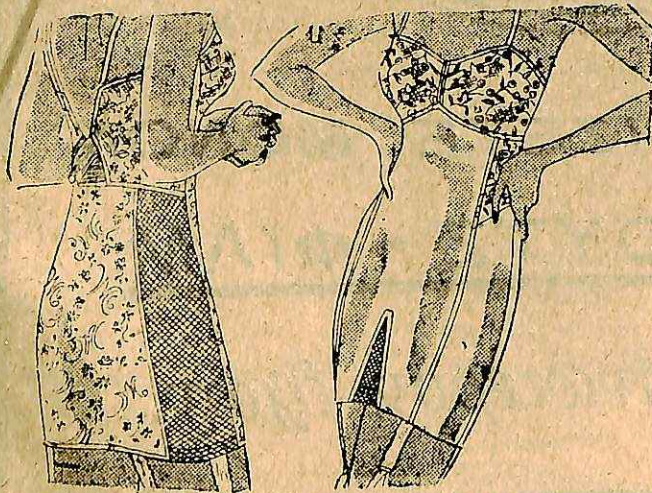
ποὺ θέλετε νὰ διατηρήσετε
τὴ σιλουέττα σας, ἐπισκε-
φθῆτε τὸν οἶκον

KLEANTHI

CORSETS - SOUTIENS

6 ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ (ΚΑΡΥΤΣΗ)

ΑΘΗΝΑΙ

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΠΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΥΠΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΣΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ, 26

ΕΤΟΣ ΙΔ'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1934

ΑΡΙΘ. 2

Μετὰ τὴν ἀσσοτυχίαν.

Τὴν 1 Φεβρουαρίου 1934, τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, μετὰ δύο ψήφους ἐναντίον μιᾶς καὶ μετὰ πολὺν χρόνον σύσκεψιν, ἀπεφάνθη ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογιμότητος διὰ τὴν ἐντολὴν Δημοτικοῦ Συμβούλου. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἄλλα Πρωτοδικεῖα, (Σέρραι, Πύργος κ.λ.π.) ἔβγαλαν ἀντίθετον ἀπόφασιν καὶ ἀνεκήρυξαν γυναῖκας ὑποψηφίους. Συνεπῶς ἡ Ἀθηναία μειονεκτεῖ ἐναντι τῆς γυναῖκας ὠρισμένων τοῦλάχιστον ἐπαρχιῶν, ὅπως μειονεκτεῖ ἡ Ἑλληνὶς ἐν γένει ἐναντι τῆς γυναῖκας ὅλων ἐκείνων τῶν κρατῶν, ποὺ ὅταν ἔδωσαν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, δὲν ἐπαξάρεψαν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογιμότητος. Διότι παντοῦ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἐδόθη ταυτοχρόνως, χωρὶς νὰ συζητηθῇ κἀν ἓνας τέτοιος χωρισμός.

Δὲν πρόκειται νὰ συζητήσω καὶ νὰ ἐπαναλάβω ὅσα μετὰ τὴν σαφὴν ἐξήγησιν ἐγράψα ἐν τῇ γνωμοδότησί μου ὁ καθηγητὴς κ. Σβώλος. Θὰ τονίσω ὅμως ὅτι, ἐνῶ μετὰ τὴν γνώμην μου ἐτάχθησαν οἱ κορυφαῖοι τῶν νομομαθῶν μας, διότι τὴν ἐδιάβασαν, δὲν ἠθέλησαν κἀν νὰ τὴν ἐξετάσουν οἱ κ.κ. Πρωτοδίκαι, ἢ τοῦλάχιστον οἱ δύο ἐξ αὐτῶν, ἀφοῦ ὁ τρίτος, (ποὺς ἄραγε ἐκ τῶν κ.κ. Δημοκρατικῆς, Ἀθανασούλη ἢ Κομιανοῦ;) ἐτάχθη μετὰ τὴν γνώμην τῶν συνηγόρων τοῦ ζητήματος κ.κ. Α. Ι. Κυριακίδης καὶ Σ. Θεοδωροπούλου.

Τώρα, πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν ἂν, ἀλήθεια, πταῖουν μόνον αὐτοὶ οἱ δύο καθυστερημένοι Πρωτοδίκαι, ἢ ἁπλῶς ἐρμηνεύουν κάποιαν γενικωτέραν σκέψιν, ἢ ἀκόμη ἐκτελοῦν μίαν ὑψηλὴν, ἀνδρικήν ἐπιταγήν.

Ἄς ἀρχίσωμε μετὰ τὴν στάσιν τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ κ. Τσαλδάρης, πολιτικὸς κληρονόμος τοῦ Δημητρίου Γούναρη, εἶχε τὴν ἠθικὴν υποχρέωσιν ν' ἀκολουθήσῃ τὰ δόγματα τοῦ ἀρχηγοῦ του, μετὰ τῶν ὁποίων κατελέγετο ἡ πολιτικὴ, ἢ τοῦλάχιστον ἡ ἀστική ἀπελευθέρωσις τῆς γυναῖκας. Καὶ ναὶ μὲν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν μας δὲν εἶπεν ὅχι. Ἀλλὰ δὲν εἶπε οὔτε καὶ ναί. Ἀντιθέτως εἰς ἄλλην ἐπιτροπὴν μας ποὺ ἐδέχθη τὸ καλοκαίρι, εἶπε ναί. Ἀλλὰ τὸν ἴδιον καιρὸν, εἰς τοὺς Δημάρχους ποὺ τὸν ἐρωτοῦσαν ἂν πρέπει νὰ πάρουν γυναῖκας στὰ ψηφοδέλτια, τοὺς εἶπεν ὅχι. Τὸ ἴδιον φαινόμενον παρουσίασε καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Μουντζίουρδης ποὺ στὸ τέλος κατέληξε στὸ: «Εἶπα-ἔσιπα». Τὰ ἴδια ἔκαναν οἱ σαράντα περίπου βουλευταὶ ποὺ ὑπέγραψαν μὲν τὸ μανιφέστο μας, ἀλλὰ στὸ τέλος μᾶς ἐγκατέλειψαν στὸ πέλαγος τῆς ἀδιαφορίας, ὅπου ἐναυάγησε τὸ ζήτημά μας. Διότι αὐτὸ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ. Ἡ ἀδιαφορία.

Καὶ πράγματι. Γιατὶ νὰ ἐνδιαφεροῦν οἱ πολιτικοί, ἀφοῦ μόνον τέσσαρες χιλιάδες ψήφους ἀντιπροσωπεύουμε; Φυσικὰ δὲν μᾶς λογαριάζουν. Οἱ Δήμαρχοι; Τί προσφέρουμε γιὰ νὰ μποῦμε στὸν συνδυασμό τους; Καλὴν διάθεσιν πρὸς ἐργασίαν; Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ ζητοῦν. Τί μένει; Ὁ κοσμάκης. Διότι αὐτὸς ἤθελε νὰ μᾶς δῇ στὴ Δημαρχίαν, ἐπειδὴ εἶναι μιὰ ἐγγύησις ὅτι αἱ γυναῖκες ποὺ θὰ ἔμπαιναν μετὰ αἶμα χεῖρα στὸν συνδυασμόν, μετὰ αἶμα χεῖρα πάλιν θὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ ὁ κοσμάκης, νὰ τὸ ἀξιώσῃ καὶ νὰ τὸ ἐπιβάλῃ, τὴ στιγμὴ ποὺ αἱ ἴδιαι αἰ-

γυναῖκες φαίνονται πῶς ἀδιαφοροῦν. Καὶ ἀδιαφοροῦν, ἀλήθεια, αἱ γυναῖκες ἀφοῦ μόνον τέσσαρες χιλιάδες ἔχουν ἐγγραφῇ στοὺς καταλόγους, ἂν εἶναι ἀκριβὴς ὁ ἀριθμὸς.

Ξεῖρω πῶς κάθε ἀρχὴ εἶναι δύσκολη. Πῶς σὲ πολλὰ σπίτια θ' ἀντιμετωπίζουν αἱ γυναῖκες μεγάλην ἀνιδόρασιν, πολλὴν εἰρωνίαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους, παντοῦ εὐκόλο καὶ φθηνὸ πνεῦμα. Ξεῖρω ἐπίσης τὴν μεγάλην δυσκολίαν ἣσαν γιὰ νὰ ἐπικυρώσουν τὰ βιβλιαρίά τους. Πόσῃν ἔλλειψιν στοιχειώδους ἀνατροφῆς συνήνησαν στίς Ἐπιτροπές, ποὺ ἀντὶ νὰ τοὺς δίνουν ἀκριβεῖς πληροφορίας, διεσκέδαζαν μὲ τὸ νὰ τὰς ἀναγκάζουν νὰ πηγαينوέρχονται τέσσαρες καὶ πέντε φορές. Καὶ τὸ πιὸ λυπηρὸ εἶναι ὅτι αἱ γυναῖκες ποὺ ἐπῆγαν τόσες φορές νὰ ζητήσουν τὸ βιβλιαρίό τους, ἦσαν ἐργαζόμεναι κι' ἔχοναν πολὺτιμες ὥρες, ἐνῶ τόσαι ἄλλαι ποὺ δὲν θὰ εἶχαν καὶ πολλὰ πράγματα νὰ κάνουν, δὲν ἔσπευξαν νὰ κοπιᾶσουν καὶ δὲν ἐπέμειναν νὰ ἐπικυρώσουν τὸ δικαίωμά τους.

Γι' αὐτὸ φρονῶ ὅτι ἡ γυναῖκα κυρίως πταίει. Ἡ ἀδιαφορία της καταστρέφει τὸ ζήτημα. Καὶ τὴν θεωρῶ τόσον περισσότερον ἀσυγχώρητον ἐπειδὴ, ἀδιάφορος, ἀφήνει τὰς ὀλίγας πρωτοπόρους νὰ παλαίουν, νὰ παρακαλοῦν, νὰ κοπιᾶζουν, ὥστε ὕστερα νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐργασίας αὐτῆς καὶ νὰ θερίσῃ ὅσα δὲν ἔσπειρε.

Λοιπόν, γυναῖκες, εἶναι καιρὸς νὰ καταλάβετε ὅτι ἔχετε ὑποχρεώσεις γιὰ ν' ἀποκτήσετε δικαιώματα. Οἱ ἄνδρες δὲν θὰ σᾶς τὰ δώσουν. Πρέπει νὰ τὰ ἀξιώσετε. Ἐλάτε νὰ ἐνωθούμε. Ἐτοίμονο θὰ εἴμεθα δυνατές. Κι' ὅσες συμφωνεῖτε μαζί μας, γράψτετέ μας. Ὅσες πάλιν δὲν συμφωνεῖτε, γράψτετέ μας τὰς ἀντιρροήσεις σας, ὥστε, ἢ νὰ τὶς παραδεχθούμεν ἂν ἔχετε δίκαιον, ἢ νὰ σᾶς πείσωμε νὰ τὶς παρατήσετε. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, παύσετε ν' ἀδιαφορεῖτε. Ἡ ἀδιαφορία εἶναι θάνατος. Καὶ εἶναι κρῖμα νὰ μὴ ζοῦμε.

ΡΙΤΣΑ Γ. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ "ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ."

Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων δημοτικῶν συμβούλων, παρέστησαν οἱ δικηγόροι κ. κ. Ἀριστ. Ι. Κυριακίδης καὶ Σπ. Θεοδωρόπουλος, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς προταθείσης ὑποψηφιότητος ὡς Δημοτικῶν Συμβούλων τῶν

Κυριῶν Ρ. Γ. Κορομηλᾶ καὶ Μ. Καρελλᾶ διὰ τὸν Δήμον Ἀθηναίων καὶ τῆς Κυρίας Σημηριώτῃ διὰ τὸν Δήμον Ν. Ἰωνίας.

Ὁ κ. Ἀρ. Ι. Κυριακίδης, ἀνέπτυξε τὴν γνώμην του, καθ' ἣν τὸ Πρωτοδικεῖον ἀνακηρύσσον τοὺς ὑποψηφίους ἔχει ἐκ τοῦ ἀρθρ. 155 παρ. 1 τοῦ Νόμου περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων, περιορισμένην ἀρμοδιότητα, ἐξαντλουμένην εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ βεβαίωσιν ἀπλῶς τῆς ὑπάρξεως τῶν κατὰ τὸ ἀρθρ. 154 παρ. 1 καὶ 2 ἀπαιτούμενων στοιχείων διὰ τὴν ἀνακήρυξιν προσώπου τινος ὡς ὑποψηφίου δημοτικοῦ Συμβούλου. Δὲν δύναται δὲ νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἀποφανθῇ ἂν συντρέχουν καὶ ἄλλαι, πλὴν τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ τούτῳ μνημονευομένων, προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐκλογιμότητα τοῦ ὑποψηφίου, δεδομένου ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ἀντικείμενον ἐξετάσεως τοῦ δικαστηρίου, τοῦ ἐκδικάζοντος τὸ κῆρος τῆς γενομένης ἐκλογῆς συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθρ. 184 παρ. 1 τοῦ Κώδικος τῆς Νομοθεσίας Δήμων καὶ Κοινοτήτων.

Ἡ τοιαύτη ἀποψις ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρ. 185 παρ. 1, ὅπου γίνεται διαστολὴ τῶν περιπτώσεων ἀκυρώσεως τῶν ἐκλογῶν λόγῳ ἀταξίῶν περὶ τὴν ἐκλογὴν ἢ ἐλλείψεως προσόντων τῶν ἐκλεγέντων, ἐξ οὗ συνάγεται σαφῶς ὅτι τὰς προϋποθέσεις τῆς ἐκλογιμότητος, τὰς μὴ περιεχομένας ἐν τῷ ἀρθρῷ 154 παρ. 1 καὶ 2, περὶ ὧν καὶ μόνον εἶναι ἀρμόδιον τὸ Πρωτοδικεῖον κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν, ἐξετάζει τὸ Δικαστήριον τὸ δικάζον τὴν ἐκλογὴν.

Ἐφ' ὅσον ὅθεν αἱ προτεινόμεναι ὑποψήφια διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβούλου, εἶχαν «τακτικῶς προταθῇ» ἤτοι, ἐμπροθέσμῳ ὑπὸ δώδεκα μάλιστα ἐκλογέων τοῦ Δήμου, ἐπισυναπτομένου τοῦ ἀναγκαίου πιστοποιητικοῦ ἡλικίας καὶ εἶχε καταβληθῇ καὶ τὸ κατὰ νόμον παράβολον, τὸ Πρωτοδικεῖον ὥφειλεν ἐπὶ τῇ βεβαίώσει τῆς ὑπάρξεως τῶν στοιχείων τούτων νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν.

Ἡ ἐρμηνεία πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ἂν διὰ τῆς παροχῆς δικαιώματος ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας, κατέστησαν αὐταὶ καὶ ἐκλόγιμοι, κατὰ τὸν κ. Ἀρ. Κυριακίδην, ἀνήκει εἰς τὸ Δικαστήριον τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδικάσῃ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν.

Ὡς εἶναι δὲ γνωστὸν ἐνῶ τὴν ἐνεργεῖ ἀποκλειστικῶς τὸ πρωτοδικεῖον. ἢ κατὰ περιστάσεις τὸ εἰρηνοδικεῖον, κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐκλογῶν χωρεῖ καὶ ἔφεσις, παρεχομένου οὕτω καὶ δευτέρου βαθμοῦ δικασίας εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας, πρὸς ἀσκήσιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν.

Ὁ κ. Ἀριστ. Κυριακίδης κατέληξε λέγων ὅτι ἀνεξαρτήτως τῆς φραστικῆς διατυπώσεως τοῦ νόμου, ἐξ ἧς συνάγεται ἡ περιορισμένη, κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν, ἀρμοδιότης τοῦ πρωτοδικείου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐκλογῶν, θὰ ἀντέκειτο ἀπολύτως εἰς τὸ δημοκρατικὸν πνεῦμα τῆς νομοθεσίας μας, τὸ νὰ δεχθῶμεν ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐξήρτησεν ὁ νομοθέτης τὸν ἀποκλεισμόν ἢ μὴ προσώπων ἀπὸ τῶν ἐκλο-

γῶν, δι' ἀπλῆς πράξεως τοῦ πρωτοδικείου, μὴ ὑποκειμένης εἰς οὐδὲν ἐνδίκον μέσον.

Ὡς πρὸς τὸ οὐσιαστικὸν ζήτημα ἀνεφέρθη εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἤδη ἐν τῇ «Πρωτῇ» γνωμοδότησιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Σβώλου, ἣν καὶ κατέθεσε προσυπογεγραμμένην καὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Τριανταφυλλοπούλου.

Ὁ κ. Σπ. Θεοδωρόπουλος ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς ἐρμηνείας τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ νόμου, καθ' ἣν ἡ χορήγησις τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν εἰς τὰς γυναῖκας περιλαμβάνει καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι.

Μετ' ἀναλυτικὴν ἱστορικὴν ἐπισκόπησιν τῶν γενομένων συζητήσεων ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει καὶ Βουλῇ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν γυναικῶν, ἀνέπτυξε τὴν γνώμην, ὑποστηριζομένην καὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Σβώλου, καθ' ἣν, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 143 καὶ 151 τοῦ Κώδικος περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ἡ ιδιότης τοῦ ἐκλογέως ἐν Δήμῳ ἢ Κοινοτῇ χορηγεῖ ἀντιστοίχως καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι, μὲ μόνην διαστολὴν τὴν ἡλικίαν, δεδομένου ὅτι διὰ νὰ ἐκλεγῇ τις Δημοτικὸς Σύμβουλος, δεόν νὰ ἔχῃ συμπληρωμένον τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, μὴ ἀρκομένου, ὡς πρὸς τοὺς ἐκλογίμους, τοῦ Νόμου εἰς τὸ ὅριον ἡλικίας 21 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρέχεται τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν.

Ἐφ' ὅσον ὅμως αἱ γυναῖκες καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐκλογέως δὲν τὴν ἀποκοτῶν εἰ μὴ μόνον εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν—ἤτοι ὑπερτέραν τῆς ὀριζομένης διὰ τὸ ἐκ-

λόγιμον τῶν ἀνδρῶν—δὲν συνέτρεχε λόγος ὅτι δ' ἰδιαιτέρας διατάξεως ἀπονειμηθῇ εἰς αὐτὰς καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι.

Εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἐκτεθεισῶν ἀποψέων τοῦ δὲ Θεοδωρόπουλος ἐπεκαλέσθη καὶ ξένις Νομοθεσίαις πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι οὐδαμοῦ ἐχορηγήθη αὐτοτελῶς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἀνεῦ τοῦ ἀντιστοίχου δικαιώματος τοῦ ἐκλέγεσθαι, καὶ ὅτι ἐν Βελγίῳ μόνον, ἀντιστρόφως αἱ γυναῖκες κατέστησαν πρῶτον ἐκλόγιμοι, καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων μόνον ἐχορηγήθη εἰς αὐτάς καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίζουν.

Τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν συνελθὼν εἰς διάτακψιν, ἥτις διήρκεσε ἐπὶ μίαν ὥραν, ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασίν του, καθ' ἣν θεωροῦν ἑαυτὸ ἀρμόδιον ὅπως κρίνῃ καὶ περὶ τῆς ἐκλογιμότητος τῶν γυναικῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ἡ πρότασις αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων ἦτο ἐν τάξει, δὲν προέβη εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν προταθεισῶν γυναικῶν ὡς Δημοτικῶν Συμβούλων ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν ἐχορηγήθη καὶ ρητῶς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι εἰς τὰς γυναῖκας. Εἰς τὴν ἀπόφασιν κατεχωρήθη καὶ μειοψηφία δεχθεῖσα τὴν ἀποψιν ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον, κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων, δεόν νὰ περιορισθῇ ἀπλῶς εἰς τὴν ἐξέτασιν περὶ τοῦ ἐὰν συντρέχουν τὰ στοιχεῖα καὶ αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἀρθρ. 154 παρ. 1, τὴν ὑπαρξιν τῶν ὁποίων, ἄλλωστε, ἀναγνωρίζει διὰ τῆς ἀποφάσεώς του τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ ὡς πρὸς τὰς προταθείσας γυναῖκας.

Λυσοῦμαι ὡς εἶμαι γυναῖκα!

Ἄς ἔχομε τὸ θάρρος νὰ τὸ ποῦμε· Ἡ γυναῖκα στὴ σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι ἀκριβῶς στὴν ἴδια θέσιν ὅπως κι' ὁ Ἑβραῖος.

Ἐνας Ἑβραῖος εἰρηνόφιλος κρίνεται μὲ ἴση δυσμένεια ὅσο κι' ἓνας Ἑβραῖος μιλιταριστής. Ἄν εἶναι κομμουνιστής, θεωρεῖται ἐπικίνδυνος στὴ κοινωνία, ὅπως ἐπίσης εἶναι ἐπικίνδυνος οἱ Ἑβραῖοι τραπεζίται ποὺ εἶναι τὰ στηρίγματα τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος. Ἐνας φτωχός, ἀμόρφωτος Ἑβραῖος εἶναι κοινωνικὸ φαινόμενο, ἓνας μορφωμένος καὶ λεπτός Ἑβραῖος εἶναι ἐνοχλητικὸς στὴ κοινωνία καὶ τὸν ὑποψιάζονται πῶς ἔχει ἀνατρεπτικὰς ἰδέας.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς γυναῖκες.

Οἱ γυναῖκες ὅπως καὶ οἱ Ἑβραῖοι εἶναι ὁ στόχος κάθε λογῆς ἐπιθέσεως, ἔχουν ἐναντίον τους μιὰ στρατιὰ ὀλόκληρη ἀπὸ ἐπικριτῆς, καὶ

ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ εὐχαριστήσουν ὅλους. Ὅ,τι δῆποτε κι' ἂν κάμουν θὰ θεωρηθῇ σιραβό.

Ἡ γυναῖκα καὶ ὁ Ἑβραῖος δὲν κρίνονται ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἄνδρες σὰν σύντροφοι, ἀλλὰ μᾶλλον σὰν κατηγορούμενοι, ποὺ πρέπει νὰ δέχονται κάθε ἐπίκρισι, ποὺ μποροῦν νὰ κατηγορηθοῦν γιὰ τὸ κάθε τί, ἀναλόγως τοῦ κεφιῦ τοῦ καθενός.

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν μερικὲς γυναῖκες ἢ Ἑβραῖοι ποὺ ἐγκρίνονται ἐνίοτε ὡς ἄτομα. Κάθε ἄνδρας θὰ πῇ κάποτε στὴ ζωὴ του· Αὕτη εἶναι ἐξαιρετικὴ γυναῖκα. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι μιὰ τυχαία ἐξαίρεση ποὺ δὲν διαρκεῖ παρὰ ἓνα ὀρισμένο χρονικὸ διάστημα, μεγάλο ἢ μικρό. Μόλις περάσῃ ὁ χρόνος αὐτός, οἱ ἐξαίρεσις αὐτὲς ῥίχνονται πάλι στὴ μεγάλη μάζα τοῦ γυναι-

κείου φύλου, που όταν κριθῇ ὡς ομάδα, θὰ εἶναι πάντοτε μεροληπτική ἢ κρίση.

Ἡ θέση τῆς γυναίκας θυμίζει πολὺ ζωηρὰ τὸ μῦθο τοῦ μυλωνᾶ μὲ τὸ γυιὸ καὶ τὸ γαϊδαρό του, (πού οἱ διαβάτες τοὺς κατηγοροῦσαν, καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τοὺς ἱκανοποιήσουν, ὅπως κι' ἂν ἐπήγαιναν), τόσο πού μποροῦσε κανεὶς νὰ σκεφθῇ πῶς ὁ συγγραφέας τοῦ μύθου εἶχε στὸ νοῦ του τὴν τύχη τῆς γυναίκας πού ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ ἐλπίζει πῶς θὰ τὴν ἐπιδιοκίμασούν γενικὰ ὅλοι. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι, πῶς οἱ γυναῖκες ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουν ν' ἀλλάξουν τὴν τύχη τους ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό. Ὅ,τι κι' ἂν κάμουν, ὅπως δῆποτε κι' ἂν ἀλλάξουν τὸ «ρεῦμα τῆς ζωῆς των», ὅσα κι' ἂν τροποποιήσουν τὰ ἐνδιαφέροντά τους, τὴν ἐξωτερική τους ἐμφάνισι, ἢ τίς γνώμες, ὅλα θὰ εἶναι στραβά, καὶ πάντα θὰ βρεθῇ κάποιος πού νὰ μὴν τοῦ ἀρέσουν.

Δυὸ μέτρα καὶ σταθμὰ ἐφαρμόζονται σὲ κάθε κρίσι: τὸ ἓνα μέτρο *θετικὸ* γιὰ τοὺς ἄντρες, τὸ ἄλλο *ἀρνητικὸ* γιὰ τίς γυναῖκες.

Ὅταν ὁ μοντέρνος ἄντρας κόβει τὰ γένεια του, ξυρίζει τὸ μουστάκι του, κανεὶς δὲν τοῦ λέει, πῶς κάνει τὸ πρόσωπό του λεῖο σὰν τῆς γυναίκας. Ὅταν ὅμως οἱ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ κόβουν τὰ μαλλιά τους... γενικὴ κατακραυγὴ πῶς ἔγειναν «garçonnes», ἀντρογυναῖκες καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ κινδυνεύει ἡ οἰκογένεια, ἡ ἢ κοινωνία, τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους, ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρη.

Εἶδαμε λοιπὸν ὅτι μιὰ ὑπόληψη κάπως τῆς προκοπῆς εἶναι πρᾶγμα ἀνέφικτο γιὰ τίς γυναῖκες. Δὲν ὑπάρχουν τρόποι τόσο καλοὶ, ζωὴ τόσο ἀμεμπτη, στὺλ τόσο ἄψογο, πού νὰ μὴ σκανδαλίζει κάποιον ἄντρα. Κανενὸς εἶδους συμπεριφορὰ δὲν βρίσκει τὴ γενικὴ ἐπιδιοκίμασία. Ὅλα εἶναι πάντοτε κακὰ καμωμένα.

Πᾶρτε τὴ γυναῖκα *στὸ σπίτι*. Ἄν εἶναι μόνον νοικοκυρὰ καὶ μητέρα, θ' ἄναι τρομερὸ βάρος γιὰ τὸ δυστυχισμένο σύζυγο, πού στὴ κρίσιμη αὐτὴ ἐποχὴ δύσκολα θὰ τὰ βγάξῃ πέρα νὰ διαθρέψῃ μόνος του τὴν οἰκογένεια. Ἄν ἐργάζεται καὶ κερδίζει χρήματα, πέρνει τὴ δουλειὰ ἀπὸ τοὺς ἄντρες καὶ παραμελεῖ τὸ σπίτι καὶ τὰ παιδιὰ της.

Ὅταν ἓνας ἄντρας εἶνε σπιτίσιος καὶ δὲν ξεπορτίζει, λένε πῶς τὸν ἔχει παντούφλα ἡ γυναῖκα του, ἂν προτιμᾷ νὰ διασκεδάζει μὲ τοὺς φίλους του, λένε πῶς ἡ γυναῖκα του δὲν εἶνε σὲ θέσι νὰ τὸν κρατᾷ σπίτι. Ἄν ἡ γυναῖκα εἶνε ἀφοσιωμένη στὰ παιδιὰ της, στὸ νοικοκυριό της, παύει νὰ εἶνε ἐνδιαφέρουσα· εἶνε μιὰ «γυναϊκούλα» ἀνίκανη νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ ἐνδιαφέρει τὸν ἄντρα της, ὁ ὁποῖος θὰ ζητήσῃ τὴν ἐμορφιά ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, κι' ἔτσι θὰ καταστραφῇ ἡ οἰκογένεια. Ὅταν μιὰ γυναῖκα συμφωνεῖ σὲ ὅλα μὲ τὸν ἄντρα της, ὅταν εἶνε πάντοτε τῆς γνώμης του, λένε πῶς βρίσκεται ὑπὸ τὴ κηδεμονεία του, πῶς εἶνε σαχλή, βαρετὴ, ἀνιερῇ, πῶς εἶνε ἓνας πολὺ κοινὸς τύπος, τίποτε τὸ ξεχωριστό. Ὅταν ἔχει δική της γνώμη, ὁ ἄντρας παύει νὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ κύριο τοῦ σπιτιοῦ καὶ γυρεῖ μιὰν ἄλλη πιὸ «γυναϊκεῖα» γυναῖκα, τὸ σπίτι του καταντᾷ κόλαση, ἡ γυναῖκα του τύραννος. Σὰν παραμελεῖ ἡ γυναῖκα τὴν ἐξωτερική της ἐμφάνισι, σκοτώνει τὴν ἀγάπῃ τοῦ συζύγου της, ἂν δίνει σημασία στὰ φορέματά της, τὸν καταστρέφει οἰκονομικῶς καὶ θεωρεῖται σχεδὸν πάντοτε κακὴ μητέρα. Μὲ δυὸ λόγια, ἡ γυναῖκα στὸ σπίτι θὰ εἶνε ἡ χήνα, ἡ διανοουμένη χωρὶς καρδιά.

Πᾶρτε τὴ γυναῖκα στὴ *δουλειά*.

Ἄν εἶνε ἀποδοτικὴ στὸ ἐπάγγελμά της—πού εἶνε ἡ «feminité» της; Χάνει κάθε γυναικεῖα χάρη. Δὲν κάνει γιὰ σύζυγο καὶ μητέρα. Τὸ γραφεῖο τὴν ἀπασχολεῖ περισσότερο ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἄν πάλι καλλιεργεῖ τὴν ἐμφάνισί της, ἂν ντύνεται καλὰ, χαμογελᾷ εὐχάριστα, καταντᾷ νὰ εἶνε μόνον «ἄγγελος γραφείου», ὅπως λέν στὴ Πολωνία. Ἄν ἓνα κορίτσι ἐπιτρέπει στὸν προϋστάμενό της νὰ τὴν κορτάρει, κάνει πολὺ ἄσχημα, πιὸ ἄσχημα ὅμως κάνει σὰν δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπει. Ὅταν ζητεῖ ἀνεξαρτησία στὴ δουλειὰ της, ὅταν ὑπερασπίζεται τίς ἀπόψεις της μὲ πειστικότητα, ὅταν ζητεῖ ἴδια δικαιώματα μὲ τοὺς ἀρσενικοὺς συναδέλφους της—τὴν λένε ὑστερική φρενιστρία. Ἄν συναινεῖ σὲ ὅλα καὶ ὑποχωρεῖ σὲ ὅλα χάριν τῆς ἡσυχίας,—«Ἐγὼ πάντοτε τᾶλεγα πῶς οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν συναίσθησιν εὐθύνης. Αὐτὸς εἶνε γυναικεῖος τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι».

Πᾶρτε τώρα τὴ γυναῖκα στὴ *κοινωνία* καὶ στὸ δημόσιο βίον.—Ἄν εἶνε συντηρητικὴ—«Βέβαια ἡ φύση τῆς γυναίκας, πού εἶνε προωρισμένη νὰ γίνῃ μητέρα, ἀντίκειται σὲ κάθε ἀλλαγὴ πού θ' ἀπαιτοῦσε ἀγῶνες ἢ κινδύνους μὴ προβλεπομένους». Ἄν εἶνε ριζοσπαστικὴ—«Κύτταξε πόσο ἐπιπόλαιο εἶνε τὸ γυναικεῖο αἶσθημα, πού συγκινεῖται ἀπὸ τίς κοινωνικὲς πληγὲς καὶ ἀθλιότητες, καὶ δὲν εἶνε σὲ θέσι νὰ λοικευθῇ καὶ νὰ καταλάβῃ τὸ σοβαρὸ τῆς διακυβερνήσεως ἑνὸς Κράτους ἐπὶ τῇ βάσει παραδόσεων».—Ἄν δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν πολιτικὴ—«Ἐγὼ πάντα τᾶλεγα πῶς οἱ γυναῖκες ἀκόμα δὲν εἶνε ὥριμες γιὰ ν' ἄχουν πολιτικὰ δικαιώματα».

Ἄν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ πολιτικά, κινδυνεύει τὸ σπίτι της καὶ ἡ οἰκογένεια. Ἄν ἐργάζεται κοινωφελῶς—«δὲν κυττάει καλῆτερα τὸ σπίτι της;» Ἄν δὲν σκοτίζεται γιὰ φιλανθρωπία καὶ κοινωνικὰ ζητήματα—τὴν λένε ψυχρὴ, ἄκαρδη, ἐγωίστρια.

Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἐγκληματῇ «κύτταξε ὡς πού ἔφθασεν ἡ κατάπτωση τῆς κοινωνίας». Ἄν οἱ γυναῖκες δὲν ἐγκληματοῦν «βέβαια δὲν ἔχουν θάρρος καὶ φοβοῦνται νὰ ριψοκινδυνεύσουν». Ὅταν ἓνα κορίτσι δὲν ἀγοράζει βιβλία καὶ περιοδικὰ: «βέβαια, προτιμᾷ νὰ ξοδεύει τὰ λεφτά της γιὰ γάντια». Ἄν ἀγοράζει βιβλία ἀντὶς

γάντια—«συχαινομαι τίς ἀπεριποίητες γυναῖκες»

Ἄν τὴν ἐνδιαφέρει μόνον τὸ σπίτι της: «δὲν τὸ λέγαμε πάντοτε, πῶς ἡ γυναῖκα εἶνε ἀντικοινωνικὸς παράγων;» Ἄν τὴν τραβοῦν τὰ κοινωνικὰ προβλήματα «ὄχ, ἀδελφέ, δὲν κάθεταί στ' αὐτὰ της».

Χειρότερα ἀκόμα ἔχουν τὰ πράματα στὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτα. Ὅταν μιὰ γυναῖκα δὲν θέλει νὰ ἔχει ἐραστὴ «ὀρίστε! πῶς νὰ καταργήσωμε τὴν πορνεία, ὅταν ὅλες οἱ γυναῖκες κυνηγοῦν ἓναν σύζυγο;» Ὅταν ἔχει ἐραστὴ «πῶς νὰ σχηματίσῃ κανεὶς οἰκογένεια, ὅταν κάθε γυναῖκα τὸ ρίχνει ὅζω;» Ὅταν ἀγαπᾷ πιστὰ καὶ γερὰ «οἱ γυναῖκες δὲ νοιώθουν τὴ φύση τοῦ ἔρωτα· θαρροῦν πῶς διαρκεῖ ἐπ' ἀπειρον». Σὰν ἐπιτρέψει σὲ περισσότερους ἀπὸ ἓναν ἄντρα νὰ μοιραστοῦν τὴν ἀγάπῃ της «Φτερὸ στὸν ἄνεμο» μέσα σὲ κάθε γυναῖκα ὑπάρχει καὶ μιὰ ἐταῖρα».

Βλέπομε λοιπὸν, πῶς ὅ,τι κι' ἂν κάμωμε, θὰ εἶνε στραβό. Καὶ τὸ στραβὸ αὐτὸ σὲ κάθε περίστασι θὰ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἡ γυναῖκα εἶνε γυναῖκα. Μόνον μιὰ ἀπάντησι ταιριάζει σ' αὐτὲς τίς κατηγορίες: «Λυποῦμαι πού εἶμαι γυναῖκα» Μ' αὐτὴ τὴν ἀποστομωτικὴ φράση πρέπει νὰ λήγῃ κάθε συζήτηση.

Μετάφρασις Α. Σ.

K. Muszallowka

ΔΡ. ΣΙΤΣΑΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΑΚΗ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Πρὶν ἀπὸ χρόνια ἔγραψα ἓνα ἄρθρον ἐπὶ τὸ Μόναχο γιὰ τὴ μεγάλη πυρκαϊὰ πού ἔκανε στάχτη τὸ Γκλας παλάστ (τὸ Γυάλινο Παλάτι). Σχεδὸν ὅλο του τὸ περιεχόμενον κατεστράφη τότε. Ἐργα ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς ἐξηφανίσθησαν τελείως, μιὰ τρομερὴ γιὰ τὴν τέχνη ἀπώλεια. Τόσα χρόνια δὲν ἔγινε καμμιὰ προσπάθεια γιὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς καλλιτεχνικῆς αὐτῆς πινακοθήκης τῶν νέων ἔργων. Τὸ γεγονός του συμπέπει μὲ τὴν παρακμὴ τοῦ Μονάχου ὡς καλλιτεχνικῆς πόλεως. Γιατὶ τὸ Μόναχο ἄρχισε νὰ χάνει, ὡς πόλις τῆς τέχνης τὴν περιωπὴν της, στὴν ἐποχὴ τὴν ἔχει ἐξυψώσει ὁ Λουδοβίκος ὁ Ε', ὁ πατέρας τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνος.

Τώρα ἡ νέα κυβερνήσις ζητεῖ νὰ ἐπαναφέρει τὴν παλὰ λάμψιν κάθε γερμανικῆς πόλεως. Θέλει νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον νὰ γίνῃ ἡ πρωτεύουσα νεροκέφαλο

τοῦ Κράτους. Τείνει νὰ κάνει πάλι τὸ Μόναχο πόλι τῶν ὡραίων Τεχνῶν, τὸ Ἀμβούργον πόλι τῆς ναυτιλίας καὶ ναυπηγίας, τὴ Λειψία πόλι τῶν ἐμπορικῶν ἐκθέσεων, τὸ Χέμνιτς πόλι τῆς βιομηχανίας.

Σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὸ Μόναχο ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου ἑνὸς μεγάλου κτιρίου πού θὰ φέρεται τὸ ὄνομα «Τὸ σπίτι τῆς Γερμανικῆς Τέχνης». Τὸ μεγαλοπρεπὲς σχέδιόν του ἐξεπὼνῃσε ὁ καθηγητὴς Τρόστ. Ἡ κατασκευὴ του θὰ διαρκέσῃ τρία ἔτη. Αὐτὸ τὸ νέο μέγαρον δὲν ἔχει μόνον σκοπὸ νὰ δώσῃ στοὺς ἀέργους ἐργασία καὶ στὸ Μόναχο μιὰ πινακοθήκην, παρὰ ἐπιδίδωκε νὰ αἰσθητοποιήσῃ τὴ στενὴν σύνδεσιν λαοῦ καὶ τέχνης. Γιαυτὸ χτίζεται σ' ἓνα κεντρικώτατον μέρος τῆς Βαυαρικῆς πρωτευούσης.

Ὁ Βαυαρὸς Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας Schem

(Σέμ) μου είπε σὲ κάποιο ἱντερβιού: «Ἡ τέχνη πρέπει νὰ στέκεται μέσα στὴ καθημερινὴ ζωὴ καὶ δρᾷσι τοῦ λαοῦ, ὅχι στὸ περιθώριό της. Ἡ τέχνη πρέπει νὰ γίνῃ ψυχικὴ καὶ ζωικὴ ἀνάγκη τοῦ λαοῦ καὶ ὅχι πολυτέλεια μονάχα. Ἡ ἀποξένωσι τοῦ λαοῦ ὑπὸ τὴ τέχνη εἶναι ἀπόρροια τῆς προσπάθειάς τῶν ἱντελεκτουέλ νὰ κρατήσουν μονοπώλιο αὐτὸ τὸ πανύψηλο γιὰ τὴ ζωὴ ἀγαθό».

Τὸ μέγαρο αὐτὸ θὰ στεγάζει τὴ νέα τέχνη, τὴ σύγχρονη δημιουργία. Χαρακτηριστικὰ λέγεται τὸ μέγαρο αὐτὸ «σπίτι τῆς γερμανικῆς Τέχνης» γιατί θὰ φιλοξενεῖ δημιουργήματα τοῦ γερμανικοῦ ἀνθρώπου, παλμούς καὶ συναισθήματα τῆς γερμανικῆς ψυχῆς.

Τὸ νὰ δώσει κανεὶς τὸ χαρακτηρισμὸ τῆς γερμανικῆς τέχνης δὲν εἶναι εὐκόλο. Πρῶτα—πρῶτα: Τέχνη εἶναι τὸ χάρισμα ποὺ δίδεται σὲ μερικὲς προσωπικότητες μέσα ἀπ' τὸ σύνολον τῶν λαῶν, ἀνεβάζοντάς τες, πάνω ἀπ' τοὺς συγχρόνους τῶν, σιὸ θεῖο τῶν Μουσῶν χῶρο, σιὸ ἐπίπεδο τῆς ἐλευθέρης ἀνθρώπινης δημιουργίας. Ἡ γερμανικὴ τέχνη εἶναι δύσκολο νὰ μπῇ μέσα σὲ ὅρια ὅπως ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ τέχνη, ἡ Ἀναμόρφωσι, ἡ Μπαρόκ, ἡ Ροκοκό, ὅπως εἶναι δύσκολος καὶ ὁ ὁρισμὸς τοῦ γερμανικοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μιὰ δολόκληρη χιλιετηρίδα ἦταν τὸ αὐτο μοιραῖο ἐρώτημα στὴν ἱστορία τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ. Μιὰ φορὰ σ' αὐτὴ τὴ χιλιετηρίδα δόθηκε μιὰ ἀπάντησι γεμάτη πειστικότητα ποὺ συγκινοῦσε καὶ συγκινεῖ ὡς τὰ σήμερα, μιὰ φορὰ βρῆκε ἡ γερμανικὴ ψυχὴ τὴν τελεία τῆς ἐκφρασι στὸ ξύλο καὶ στὸ λίθο, ὅπως κάποτε καὶ ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ στὴ γιορτάσιμη ὠραιότητα τῶν ναῶν της καὶ τῶν θεϊκῶν της μορφῶν. «Μιὰ ἐξαιρετικὴ τέχνη παρουσίασαν ὡς τώρα οἱ Γερμανοί», γράφει ὁ Moeller van der Bruck, «κι' ὅτι παρουσιάσουν εἰς τὸ μέλλον θάναι μόνον ἡ συνέχεια καὶ ἡ ἐξέλιξις αὐτῆς τῆς μοναδικῆς τέχνης. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ἱστορία βλάστησε σὲ εὐθεῖα γραμμὴ τὸ στυλ τῆς τέχνης αὐτῆς, ἦταν αὐτὰ συνδεδεμένο μὲ τὴν ἱστορία, ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ἱστορία». «Ὅταν ὅμως θελήσει κανεὶς νὰ τὴν ὀνομάσει, νὰ τὴν ὀρίσει, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἄλλη ἐκφρασι ἀπὸ τὸ «Γκότικ» γοτθικὴ τέχνη, ποὺ ἐκφράζει τὴν καθαρώτερη, μέχρι τοῦδε γερμανικὴ τέχνη.

Οἱ Γερμανοὶ δὲν γνωρίζονταν ἀκόμα ὡς ἔθνος μεταξὺ τῶν. Ἐνα ἐπικίνδυνο πνεῦμα ἔπνεε ἀπὸ ἄκρη ὡς ἄκρη, ποὺ ἔκανε τοὺς τολμηροὺς πρὸς ἀνῆσυχους, ἀναβε μεγαλύτερη λαχτάρια στοὺς οἰκειοπόλους γιὰ τὴ γοητεία μακρινῶν χωρῶν, ἔκανε τοὺς εὐσεβεῖς πρὸς φανατικούς γιὰ τ' ἀγαθὰ τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἐνα ἐπικίνδυνο πνεῦμα ποὺ τάραιξε τὲς ψυχές, ποὺ ἀναβε στὲς καρδιές φωτιά καὶ ποὺ ἐσπρωχνε τὴν ἀνθρώπινη θέλησι στὸ ὕψος, σὰν νὰ εἶχε ἀπορρίψει τὰ δεσμὰ γητῶν ἐμποδίων. Ἡ γερμανικὴ ψυχικὴ κληρονομία, ἡ νοσταλγία γιὰ τὰ μακρινὰ πέρα ἀπὸ τὰς Ἀλπεῖς, γιὰ τὴ ζεστὴ ἀνατολὴ δυνάμωνε καὶ φούσκωνε. Ὁ Wolfram von Eschenbach (Βόλφραμ φὸν Ἑσενμπάχ)

ἔγραφε τὸν Παρσιφάλ του, δημιουργῶντας μ' αὐτὴν τὴν ποίησι τὸ θεμελιώδες ἔπος μιᾶς γερμανικῆς κοσμοθεωρίας. Γνήσια γερμανικὰ καὶ αἰώνια νέα, ὅπως οἱ πράσινες κοιλάδες τῆς πατρίδας του, εἶναι τὰ τραγούδια, ποὺ τραγουδοῦσε ὁ Vogelmeider (Φόγκελ-μáιντερ). Ψυχικὸ ὕψος καὶ ψυχικὴ διαύγεια χαρακτηρίζει τὰ κηρύγματα τοῦ μάλιστα Eckerhart (Ἐκερχάρτ) γιὰ τὴ θεοποίησι τοῦ ἀνθρώπου. Μιὰ ἐποχὴ ποὺ στὴν ἀστείρευτὴ τῆς λαχτάρια ζητοῦσε τὸν οὐρανὸ, ποὺ οἱ ἀρχιτέκτονες τῆς ἐπέτυχαν νὰ βροῦνε τὸν περὶ ἔργο ἀρχιτεκτονικὸ νόμο τῆς ἀιεραντοσύνης. Ἀπὸ κεῖνον τὸν ψυχικὸ γερμανικὸ κόσμον τοῦ 13ου αἰῶνος προβάλλαν—καὶ στοὺς γειτονικοὺς λαοὺς ἐπίσης—οἱ ναοὶ μὲ τὰ πλατεῖα τῶν τειχῶν καὶ τὰ ὑψηλὰ πρὸς τὰ νέφη τόξα τῶν πύργων. Καὶ πάνω σ' αὐτὰ τὰ τόξα στέκουν οἱ ἀθάνατες ἐκεῖνες μορφές ποὺ δίνουν τὴν ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα τί εἶναι ἡ γερμανικὴ τέχνη; Στέκουν μάρτυρες τῆς ἐποχῆς μιᾶς τελείας γερμανικῆς πνευματικῆς ἀνθισι, σιὸ Στράσμπουργκ, Μπάμπεργκ, Νάουμπουργκ, Μπράουνσβάϊκ, Βέζελμπουργκ, Μάγκτεμπουργκ κ. λ. π. Στέκουν ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες ζωντανά, σχεδὸν ζεστὰ σώματα, συγκινοῦντα μὲ τὴν γνησιότητα τῆς ἀνθρώπινης ἐκφρασι σιὸ πρόσωπό τῶν, ποὺ ζεῖ πάνω ἀπὸ τὸ χρόνο. Γιατί τὰ χαρακτηρίζει ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς, ἡ γνῶσις, ἡ θέλησις, καὶ κεῖνο τὸ ἥρωϊκὸ χαρακτηριστικὸ μιᾶς περηφάνειας μὲ τὴν ὁποία ὁ ἀνθρώπος τοῦ βορρᾶ ξεδιαλύνει τὰ αἰνίγματα τοῦ κόσμου καὶ τῆς τύχης του.

Μιὰ γέφυρα, ἓνα δεσμὸ συνδετικὸ βρίσκει κανεὶς ἀνάμεσα ἀπὸ τὸς αἰῶνας ποὺ πέρασαν. Ἡ ἐκδήλωσι ἐκεῖνῃ τῆς τελείας γερμανικῆς τέχνης καὶ ἡ σημερινὴ γερμανικὴ ἀναγέννησις ἔχουν μιὰ κοινὴ πηγὴ: τὴ ψυχὴ τοῦ γερμανικοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅχι τὸ πνεῦμα, τὸ αἶσθημα καὶ ὅχι τὴ σκέψι. Ἐπειτα ἡ ἴδια μεγάλη θέλησι ποὺ δημιουργοῦσε τότε τὰ ἀθάνατα μνημεῖα τῆς τέχνης, ἡ ἴδια θέλησι εἶναι ποὺ ὁδηγεῖ σήμερα τὸ Γερμανὸ στὴν αὐτὴ λαϊκὴ του ἐνότητα.

Ἡ νέα γερμανικὴ Κυβέρνησι προσπαθεῖ νὰ κάνει καὶ σιὸ λαὸ αἰσθητὸ αὐτὸν τὸν κρίκο μεταξὺ γερμανικῆς τέχνης καὶ λαϊκῆς συνειδήσεως. Ἀπὸ τὴ γοτθικὴ παράδοσι τῆς εὐθύτητος καὶ τιμιότητος, ἀπὸ τὸν αἰῶνα τῆς γερμανικῆς ψυχικῆς ἐκδήλωσις φαίνει τὰ νήματα τοῦ τωρινοῦ της πολιτισμοῦ, ἔχοντας ὡς ὑπόδειγμα τὴν ἀθάνατη, μέσα ἀπὸ τοὺς αἰῶνας, ἐποχὴ ἐκεῖνη. Ὅταν ῥώτησα τὸ Βαναρὸ Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν Σέμ, κατὰ πόσον τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ σύμβολα καὶ ἰδεώδη θὰ γίνουν παραδείγματα σιὸ νέο Γερμανὸ, μοῦ ἀπήντησε μὲ ἐνθουσιασμὸ: «Φυσικὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλως. Ὁ Ἀπολλώνιος τύπος τῆς ὠραιότητος θάναι πάντα γιὰ μᾶς ἡ ὁδηγοῦσα φλόγα, περασμένος ὅμως μέσα ἀπὸ τὴ γοτθικὴ τοῦ 13ου αἰῶνος τέχνη. Ὁ Ἀπολλώνιος τύπος προσέθεσε εἶναι ὁ στρογγυλεμένος, ὁ τελειωμένος τύπος τῆς τέχνης, ὁ φτασμένος σιὸ σκοπὸ του, ὁ ὁρισμένος νὰ ἡσυχάσει πάνω στὴν ἀπόλυτη ὁμορφία

του. Ὁ γοτθικὸς τύπος εἶναι ὁ γεμάτος ἀκόμα λαχτάρεις, ὁ τείνων πρὸς τὸ σκοπὸ, ὁ ζητῶν τὸν οὐρανὸ, ὁ δυναμικὸς».

Τὸ ζήτημα πῶς θὰ φέρεῖ κανεὶς τὸ λαὸ κοντὰ στὴν τέχνη, πῶς θὰ τὴν κάνει κοινὸ δῶρο, πῶς θὰ νοῖξει τὲς στερεμένες πηγές γιὰ τὴ κατανόησί της σιὴ λαϊκὴ ψυχὴ, εἶναι ἐπίσης ἓνα ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ τοὺς νέους ἄνδρας ποὺ κυβερνοῦν τὴ Γερμανία.

Τὰ μουσεῖα τοῦ Βερολίνου, ἓνα ἀπ' τὰ μεγαλύτερα καλλιτεχνικὰ συμπλέγματα τοῦ κόσμου, κεῖται πάνω σ' ἓνα νησάκι μέσα σιὸν ποταμὸ Σπρέ. Τελευταῖα ἔχει γίνῃ ἓνα ἀκόμα γεφύρι ποὺ ὁδηγεῖ σιὰ μουσεῖα. «Ἐνα αἰσθητὸ γεφύρι μόνον», μοῦ ἔλεγε πάλιν ὁ ὑπουργὸς Σέμ, «δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ συνδέσει λαὸ καὶ τέχνη. Ἐμεῖς πρέπει νὰ φτιάσουμε τὰ ψυχικὰ καὶ τὰ πνευματικὰ γεφύρια ποὺ θὰ φέρουν τὴ σύνδεσι. Μὰ πρῶτα πρῶτα γι' αὐτὸ χρειάζεται μιὰ ἀπόλυτη γνῶσι τοῦ ποιοῦ τῆς λαϊκῆς γερμανικῆς ψυχῆς».

Πολλὰ γίνονται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ Λαϊκὰ Πανεπιστήμια, λαϊκαὶ διαλέξεις, λαϊκαὶ ὑποδείξεις καὶ ἐρμηνεῖαι σὲ μουσεῖα καὶ πινακοθήκες. Ἀκόμα ξαναχύνεται, σὰ νὰ ποῦμε, ὁ τύπος τοῦ διευθυντοῦ τῶν μουσείων. Ἀπὸ τὸν λόγιον ποὺ δὲν ἔκανε τίποτα ἄλλο, παρὰ νᾶχει τὴ μύτη του χωμένη σὲ ὀγκώδεις τόμους, ἔγινε ὁ φύλακας καὶ πολλαπλασιαστὴς τῆς λαϊκῆς παρουσίας, ποὺ ἔχει ὡς καθήκον νὰ προσφέρει τοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς σιὸ δολόκληρον τὸ λαὸ μὲ τρόπο ποὺ νὰ βρίσκουν ἀντίλαλον σιὴ ψυχὴ του καὶ νὰ τοῦ προκαλοῦν εὐγενικὰ συναισθήματα.

Γιατί ὁ ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ πρέπει νὰ ταραχθεῖ ἐσωτερικὰ, γιὰ νὰ φτάσει ὡς τὸ ἐπίπεδο τῆς κατανόησις τῆς τέχνης. Τὴν τέχνη δὲν μπορεῖ νὰ τὴν μάθει κανεὶς παρὰ μόνον νὰ τὴν αἰσθανθεῖ ἄμεσα. Πρέπει νὰ μπορέσει νὰ τὴ ζήσει ἐσωτερικὰ, νὰ τοῦ γίνῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ δυνατό νὰ μεταφερθεῖ σιὸ βιοσφαιρὸς τῆς ξαφνικῆς καὶ ἀπροσδόκητης. Τότε ἀνοίγουν οἱ ψυχικοὶ δρόμοι πρὸς τὸ Ὡραῖον ἀποτελῶντας σιὰ-σιὰ μὲ κάθε ἐπαλήγηψι τοὺς ἓνα κομμάτι τοῦ ἀνθρώπου χαρακτηῖρος.

Ἐχοντας ὅλα αὐτὰ ὑπ' ὄψιν τῶν, οἱ νέοι ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας Ρούστ καὶ Σέμ κάλεσαν γύρω τοὺς ἓνα τάγμα ἀπὸ νέους ἐπιστήμονας, ποὺ ἔχουν ὡς καθήκον νὰ ἐξεύρουν τρόπους καὶ μέσα νὰ φέρουν τὸ λαὸ κοντὰ σιὴ τέχνη, κάνοντας τὴ ζωὴ τοῦ πλουσιώτερου σὲ αἰσθητὰ, καὶ ξεδιπλώνοντας μπροστά του τὸ ἐνδοξο παρελθόν του, ποὺ θὰ γίνῃ ἡ πηγὴ τοῦ μέλλοντος. Σιὸ λαὸ πρέπει νὰ γίνῃ σαφές, πῶς πίσω ἀπὸ κάθε ἔργο τέχνης σὲ ὅλες τῆς τῆς ἐκδηλώσεως ὡς μουσικῆ, ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς, λογοτεχνίας, στέκει ἡ ἀληθινὴ ζωὴ, ἡ σκληρὴ, ἡ γιορτάσιμη, ἡ γοητευτικὴ καὶ ἡ γεμάτη πόνο ζωὴ. Ἡ νέα τάσι εἶναι νὰ ἐννοήσει ὁ λαὸς ὅτι ἡ τέχνη δὲν βαδίζει πλάι σιὴ ζωὴ παρὰ ὅτι εἶναι ἡ ἐξύψωσις τῆς καὶ ἡ παραμένουσά της ἐξωτερίκευσι. Τότε θὰ μπορέσει νὰ λυθεῖ τὸ πρόβλημα στενῆς σύνδεσις τέχνης καὶ λαοῦ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Στῆς ζωῆς τὸ συμπόσιο
πλάι—πλάι βρεθῆκαν
ἦσαν νέοι καὶ ξένοιαστοι
καὶ γι' αὐτὸ ἀγαπηθῆκαν.

Μέσ' σιὴν τρέλλα τῆς νιότης τοὺς
ἓνα κύπελλο ἀρπάξαν,
ὡς τὴ μέση τὸ ρούφηξαν
καὶ στεγνὰ τὸ πετάξαν.

Δὲν γευτῆκαν, καλὸτύχοι
τὸ βαρὺ κατακάθι
π' ἀπομένει πικρόχολο
στῆς ψυχῆς μας τὰ βάθι.

Μὲ τὸ γέλοιο ἀνταμώθηκαν
σιὴ γιορτὴ τὴ μεγάλη
καὶ, σὰν τέλειωσε, χώρισαν,
μὲ τὸ γέλοιο τοὺς πάλι.

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Ὁ ἥλιος σιὰ ροδόφυλλα ντυμένος
τῆς θάλασσας ζητάει τὴν ἀγκαλιὰ
Κι' ὀλόγυρα σκορπίζει, μεθυσμένος,
χρυσάφια καὶ ρουμπίνια γιὰ φιλιὰ.

Σὲ λίγο ἡ νύχτα ἀπλώνει τὰ φτερά της
σιὰ βράχια τῆς βουβῆς ἀκρογιαλῆς.
Ἡ θάλασσα σιὴν ἀπιστὴ ἀγκαλιὰ της,
μ' ἓνα φιλή, τὸν ἔπνιξε μὲ μιὰς.

Ἀχ, ἔτσι κι' ἡ χαρὰ μας ἔχει σβῆσει
μ' ἓνα στεγνὸ κι' ἀξέχαστο φιλή.
Μ' ἄλλοιμονο τ' ὀνειρὸν μας τὴ δύση
καμμιὰ δὲν τὴ προσμένει ἀνατολή.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ-ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Τὰ δύο ἀνωτέρω ποιήματα ἀναδημοσιεύον ἀπὸ τὲς «Ὁρὲς Ἀγάπης». Περὶ τοῦ ἀρίστου αὐτοῦ ποιητικοῦ ἔργου ὁμιλήσαμεν ἐκτενέστερα σιὸ προηγούμενον τεῦχος. Οἱ ἀναγνώστριες τῆς Ἑλληνίδος ἀς διαβάσουν ὅλες τὸν λυρικὸν αὐτὸν τόμον ποιημάτων ποὺ θὰ μιλήσῃ βεβαίως σιὴ καρδιά τῶν, γιατί πῶς εἶνε δυνατόν ἡ γυναῖκα νὰ μὴ νοιώσῃ τὴ χαρὰ καὶ τὸν πόνο τῆς γυναικῆς!

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΤΕΠΗΣ

Μπρός στο μεγάλο, καθρέφτη της τουαλέτας της σταματημένη ή Ντέπη, φοράει νευρικά το καπελλάκι της, έτοιμη για έξω.

“Αν δέ βαρείνεται ή γιαγιά, άς λείει!

Νά χάσει εκείνη τόν ώραίο της περίπατο μέ τό αυτοκίνητο, νά μὴν πάη στό Reveillon, πού θά συναντηθοῦν ὅλη ή παρέα, γιατί, λείει, τό παιδί εἶνε κακοδιάθετο! “Ιδέες κι’ αὐτὲς τῆς γιαγιάς!

Τί τὴν ἤθελε τότε τῇ Miss, νά τὴν πληρώνη καὶ ἀκριβὰ ἀκριβὰ μάλιστα; ἂν ἦταν ἀναγκασμένη νά κάθεται γιὰ κάθε ψύλλου πήδημα μέσα, νά προσέχη τό παιδί μόνι της;

“Εφτιαξε μ’ ἓνα τελευταῖο κίνημα τὰ μαλλιά της, πήρε ἀπ’ τό συρτάρι τὴν τσάντα καὶ τὰ γάντια της, κι’ εὐχαριστημένη, χαμογέλασε στή χαριτωμένη εἰκόνα, πού ὁ καθρέφτης τῆς ἔστειλε.

Κύτταξε τό ρολογάκι της· τρεῖς παρὰ δέκα. Εἶχε ἀκόμα δέκα λεπτά καιρὸ, ὡς ναρθῇ, νά τὴν πάρη ή Μαίρη μέ τ’ αυτοκίνητο, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει. Πρόφτανε, νά δῇ καὶ τό παιδί, πέντε λεπτά, πρὶν φύγῃ.

Προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, πού χώριζε τό boulevard ἀπ’ τό δωμάτιο τῆς μικρούλας της, μὰ στάθηκε ἀναποφάσιστη, ἀκούγοντας ἀπὸ μέσα τῇ φωνῇ τῆς γιαγιάς νά μιλῇ μέ τῇ Miss...

Τ’ αὐτὴ της πήρε τίς λέξεις: πυρετός, θερμόμετρο.

“Οχι, δὲ θάμπαινε!

Τί θάκανε δηλαδή; “Ισα, ἴσα, γιὰ νά χαλάσῃ τό κέφι της! Δὲν εἶχε δά καὶ τίποτα σπουδαῖο τό παιδί βέβαια.

“Αλλά ή γιαγιά, πάντα θάβρισκε τρόπο, νά τῆς πετάξῃ τό λογάκι της... “Αμα τῇ βλέπει χαρούμενη, —λές καὶ τό κάνει ἐπίτηδες,—τόν κατακλυσμὸ θά φέρῃ πάντα, καὶ θά τῆς πῇ νά τὴν πιγράνῃ.

Θαορεῖς καὶ ζηλεύει, γιατί ή Ντέπη εἶνε νέα, γιατί τὴν ἀγαποῦν ὅλοι, γιατί διασκεδάζει!

“Αναστένανε πικραμμένα, καὶ τίναξε τοὺς ὤμους, σὰν καὶ καὶ νά τῇ βάραινε. “Οσο λαφριά κιᾶν ἦταν ή λύπη της,—οὐτ’ ἓνα πούπουλο,—ή ψυχὴ της, ἀνέγκιχτη ἀπ’ τὸν ἀληθινὸ πόνο, λιγοῦσε κάτω ἀπ’ τό βάρος της.

Μηχανικὰ κάθισε στή chaise-longue,—ἦταν καὶ τόσο κουρασμένη ἀπὸ χθές,—κυττάζοντας ἀφηρημένα τίς φλόγες νά χορεύουν στό τζάκι.

“Αθελά, τὰ μικρὰ ποδαράκια, κουνήθηκαν ὑπακούοντας σῆναν ἐσωτερικὸ ρυθμὸ, σὰν νά σχεδίαζαν κάτω σὸ πάτωμα τὰ πρῶτα τοῦ χοροῦ βήματα. Τί ὠραῖα πού ἦταν χθὲς βράδυ στῆς Τζέννης!

Δὲν ὑπάρχει πιὸ εὐχάριστο πρᾶγμα στὸν κόσμον ἀπὸ τό χορό!

Ναί, μὰ καὶ τί κούρασιν!

Θυμήθηκε μέ πόθο τό κρεβάτι της.

“Αχ! νά μπορούσε νά κοιμηθῇ μιά νύχτα ὁλόκληρη, ξένοιαστη. Νά ξεπλωθῇ, νά! ἔτσι!... ἀλλὰ ὅχι ντυμένη καὶ καπελλωμένη ὅπως τώρα, τεττώθηκε μ’ ἀπόλαυσι πάνω στή chaise-longue, καὶ τὰ μάτια της λιγωμένα ἀνοιγόκλειναν παιγνιδίζοντας ἐρωτιάρικα στὸν ὕπνο πού λαχταροῦσαν...

Ντίν! Ντίν! Κτίν! τρεῖς ή ὦρα. Καί, μέ τὸν τελευταῖο τοῦ ρολογιοῦ χτύπο, ή πόρτα ἀνοίξε καὶ σὰν ἀνεμοστρόβιλος χύθηκε μέσα ή τρελλο-Μαίρη, ἀγκάλιασε τῇ Deby κι’ ἄρχισε τῇ φλυαρίᾳ της:

— Κοιμᾶσαι καλέ; ἔλα, ἔλα, εὐτυχῶς εἶσαι ἔτοιμη. Ξέρεις; ἀργήσαμε. Στῆς τέσσαρες πρέπει νάμιαστε στήν Πάρνηθα. Θά κάμουμε λίγο footing πρῶτα, νά ξεπνήσουν τὰ αἵματα. Θά πάρουμε τό τσαῖ μας, καὶ θά φάμε ἀπάνω σὸ περίπτερο, μέσα στὰ ἔλατα καὶ τὰ χιόνια· κι’ ὕστερα θά κατεβούμε μέ τό φεγγάρι, εὐτυχῶς εἶνε ξάστεριά ἀπόψε,—θά περάσουμε ἀπ’ τὰ σπίτια μας νά συγιοιστοῦμε λίγο, καὶ κατ’ εὐθείαν στή Grande Bretagne γιὰ τό reveillon.

Σωστὴ παγωμένη βορεινὴ Πρωτοχρονιά!

Θάνε, ξέρεις, μαζί μας κι’ ὁ γραμματεὺς τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας, κι’ ὁ Ἀγγλος attaché, καὶ κείνος ὁ ἄλλος ὁ μικρούλης ὁ Γάλλος, θά τοὺς θυμήσωμε τὴν πατρίδα τους λιγάκι. Νά μὴν αἰσθάνωνται καὶ τόσο depaysés οἱ κακόμοιροι, μέσα στῆς αἰώνιες liaisons μας.

“Ολα ἔχουν κανονισθῇ μιά χαρά, νά δῆς, τί ὠραῖα πού θά περάσουμε!..»

Τὸ αυτοκίνητο ἔτρεχε τώρα, μαζί μέ τὰλλα τῆς συντροφιάς, ἔξω ἀπὸ τὰ Πατήσια. Πέρασαν τό ρέμα τοῦ Κότου, καὶ βγήκαν σὸ δρόμο τοῦ Μενιδιού.

“Οσο προχωροῦσαν, τό κρῦο γίνονταν πιὸ τσουχτερό. “Απ’ τὸ Μετόχι κι’ ἀπάνω συνάντησαν καὶ τὰ πρῶτα χιόνια.

Τὰ πενκάκια φουντωμένα κιόλοπράσινα ξεπετιότανε μέσ’ ἀπ’ τὸ χιόνι, πού σκέπαζε τὴν πλαγιά. Κι’ οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, πέφτοντας ἀπάνω τους, στόλιζαν τίς ἄκρες τῶν κλαδιῶν,—ὅπου τὸ χιόνι σιγότρεμε, μέ μύρια διαμάντια καὶ λογῆς πετράδια.

Στὴν Ἀγία Τριάδα κατέβηκαν ὅλοι ἀπ’ ταυτοκίνητα. Τὰ ξευγάκια σχηματίστηκαν, κι’ ἄρχισε ή συζήτηση, τί θάκαναν ὡς τὴν ὥρα τοῦ τσαγιού.

Οἱ δικοὶ μας, ἀσυνήθιστοι ἀπ’ τὰ χιόνια, προτιμοῦσαν βέβαια, νά καθίσουν σὸ περίπτερο τοῦ τουρισμοῦ, μπρός σὸ τζάκι, παίζοντας καὶ κανένα μπακαρτζικο στὰ κρυφά.—“Ας ἀπαγορευοῦνταν ποὺς θά τοὺς ἐπαιρνε εἰδησι—παρὰ νά τρέχουν στὰ κατσάβραχα, κινδυνεύοντας νά σπάσουν καὶ κανένα πόδι.

Μὰ ή Μαίρη, τῷχε πάρει ζήτημα φιλοτιμίας, — «Βρὲ παιδιά, τί θά πουν κι’ αὐτοὶ οἱ ξένοι ποῦχομε μαζί μας;

Γι’ αὐτὸ μὰς λένε νερόβραστους μὰς τοὺς “Ελληνες! Ντροπὴ σας! πᾶμε τώρα μιά βόλτα, κι’ ἅμα σκοτεινιάσῃ, ἔχουμε καιρὸ γιὰ καθισὸ καὶ γιὰ χαρτιά!»

Ἐπεισθήκαν σὸ τέλος ὅλοι· κι’ ή συντροφιά ξεκίνησε μέ γέλια καὶ μεγάλο brío στὴν ἀρχή.

Τί κρῦο ἦταν αὐτὸ ὅμως, my dear!..

Ἡ Ντέπη προχωροῦσε μέ κόπο μέσα στὰ χιόνια, Πλάι τῆς ὁ Ἑγγλέζος attaché, ψηλὸς καὶ ξερακισνός, μέ μύτη κατακόκκινη, κι’ ἀνοιχτὰ ρουθούνια, ἀνάπνεε μὴδονὴ τὸν παγωμένο ἀέρα, λὲς κι’ ἤθελε, νά τὸν ρουφήξῃ ὅλο, νά γεμίσῃ τὰ πλεμόνια του, κι’ ἐνθουσιασμένος φλυαροῦσε νομίζοντας πὼς βρίσεται στὰ βουνὰ τῆς μακρυνῆς πατρίδας του.

Τί ἄνθρωπος! Θεέ μου! Λὲς καὶ τὸν εἶχαν κουρδίσει, καὶ προχωροῦσε μέ κανονικὸ βῆμα γρήγορο, χωρὶς νά συλλογιέται τὰ μικρὰ ἀμάρτητα ποδαράκια τῆς Ντέπης, πού ἀγωνίζονταν νά τὸν φτάσουν.

Τί ἡλίθιος! καὶ νᾶνε ὑποχρεωμένη ν’ ἀκούῃ τίς κουταμάρες του!

Δάκρυα ἀνέβαιναν στὰ μάτια της! Πόση ὥρα θά βαστάξῃ αὐτὸ τό μαρτύριο!

Τὰ ἴδια συλλογίζονταν κι’ οἱ ἄλλοι.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ—γιὰ νά μὴ φαίνονται κι’ ἐντελῶς πεζοί, ἀκούγονταν κανένα:

«Τί ὁμορφα!» «Θαῦμα!»., «Ἐξοχο!».

Κανένας ὅμως δὲν ἔβλεπε στἀληθινὰ τὴν ἄγρια τοῦ βουνοῦ ὁμορφιά, κι’ ὅλοι περνοῦσαν μέ μιά μόνο σκέψι, πὼς νά βροῦν μιά πρόφασιν, νά γυρίσουν πίσω τό γρηγορώτερο. Ἐνῶ οἱ τρεῖς ξένοι, κουρδισμένοι σὰν αὐτόματα, ἀπορροφημένοι ἀπ’ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ footing μπορούσαν νά περπατοῦν, ἔτσι, ὡς τὴν ἄλλη μέρα χωρὶς διακοπὴ, ὅπως φαίνονταν.

“Αδίκᾳ τὰ ἔλατα ἄπλωναν, πάνω ἀπ’ τὰ κεφάλια τους, τὰ κλαδιά τους κάτασπρα γεμάτα χιόνια σὰν τεράστιες φτερούγες ἄγνωστων πουλιῶν ἔτοιμες νά πετάξουν στὰ οὐράνια.

Καὶ ψηλά, χωμένος μέσ’ στῆς πυκνὲς τοῦφες τους, —σὰν νά γύρευε προστασία ἀπ’ τὸ βοριά, — ἄδικᾳ ὁ μελιὸς κρεμοῦσε τὰ μαργαριταρένια κουμπάκια του. Ποὺς τὸν ἤξερε; καὶ ποὺς τὸν γνώριζε, γιὰ νά τὸν προσέξῃ;

Τῇ νύχτᾳ, στή Grande Bretagne κρεμασμένος ἀπ’ τοὺς πολυελαίους, κι’ ἐξωραϊσμένος μέ τό Ἑγγλέζικὸ του ὄνομα: mistletoe εἶχαν καιρὸ νά τὸν θαυμάσουν, καὶ νά κάνουν γι’ αὐτὸν ὅ,τι ποιητικὲς παρομοιώσεις ἤθελαν πάνω σὸ βουνὸ τώρα, ὁ μελιὸς ἦταν ἓνα χορτάρι σὰν ὅλα τὰλλα..

Ξαφνικὰ ὁ ἡλιὸς κρύφτηκε. κι’ οἱ μακρὲς κρυστάλλινες λαμπάδες, ἀναμμένες ἀπ’ τίς φλόγες του σὲ κάθε κλαδί, ἔμειναν πάλι, παγωμένα ἄσπρα κρυστάλλα κρεμασμένα ἀπ’ τὰ ἔλατα, χωρὶς τῇ φωτιά πού τίς ζωντάνευε.

Ἄρχισε νά σκοτεινιάζῃ. Δὲν ἦταν φρόνιμο νάπομακρύνονται περισσότερο.

Κι’ ὁ περίπατος,—πού ἄρχισε μέ τόσο κέφι,—πῆρε ἄδοξο τέλος.

“Ολοι, карабoтoсaκισμένοι, μαζεύτηκαν μ’ ἀνακούφισιν σὸ περίπτερο γύρω σὸ τζάκι.

Εὐτυχῶς τό τσαῖ καὶ τὰ διάφορα liqueurs τοὺς ἔκαναν νά ξαναβροῦν γρήγορα τὸν ἑαυτὸ τους μέσα στὴ γνώριμη ἀτμόσφαιρα.

Τὰ φλέρτ ξεμοναχιάστηκαν στῆς γωνιές, ὅσοι βρέθηκαν ξεξευγάρωτοι, ἄρχισαν νά συζητοῦν γιὰ κανένα μπακαρτζικο ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, καὶ τό κέφι ἀνᾶψε πάλι μέ τὰ ὅλα του...

Ἐνα κουδούνισμα ἀκούστηκε ἀπ’ ἔξω, κι’ ὁ διευθυντὴς μπαίνοντας πλησίασε μέ σεβασμὸ σὸ τραπέζι, καὶ ρώτησε, ποιά ἦτον ή κ. Σινιάδη γιατί τῇ ζητοῦν σὸ τηλέφωνο.

Ἡ Ντέπη ἀνήσυχη σηκώθηκε ἀπ’ τὴ γωνιά, πού βρίσκονταν μέ τὸν Ἑγγλέζο, καὶ πέρασε σὸ ἄλλο δωμάτιο.

Σὲ λίγο ταραγμένη γύρισε, φόρεσε τὸ παλτό της καὶ καληνύχτησε ὅλους βιαστικά, λέγοντας πὼς ἔπρεπε νά φύγῃ ἀμέσως, γιατί τῆς τηλεφωνοῦσαν ἀπ’ τό σπίτι, ὅτι τό παιδί δὲν ἦταν καλά.

Ἀρνήθηκε τῇ συντροφιά τοῦ Ἑγγλέζου της, πού προσφέρθηκε νά τῇ συνοδεύσῃ καὶ τράβηξε γιὰ ταυτοκίνητο συντροφευμένη μόνον ἀπ’ τῇ Μαίρη, πού τὴν παρηγοροῦσε, δίνοντας συγχρόνως τίς οδηγίες της σὸ chauffeur.

Καὶ μένα τελευταῖο ἀγκάλιασμα,—αἰετο θά τῆς τηλεφωνοῦσε πάλι νά μάθῃ νεότερα, — ή Μαίρη γύρισε πίσω στὴν παρέα, κι’ ἀνάλαβε, μεῦσυνειδησία τὴν παρηγοριά τοῦ Ἑγγλέζου, πού μέ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ντέπης εἶχε μείνει διαθέσιμος προσωρινά...

Ταυτοκίνητο ἔτρεχε τώρα στὸν ἔρημο δρόμο, καὶ μέσα ή Ντέπη μονάχη της, παραξαισμένη, προσπαθοῦσε νά μαζέψῃ, καὶ νά βγάλῃ ἓνα συμπέρασμα, ἀπ’ τὰ μασημένα λόγια τῆς Ἀγγλίδας νόστας σὸ τηλέφωνο:

«Τὸ παιδί δὲν εἶναι καλά. Ὁ λαίμωγος τοῦ ἔκλεισε, φοβοῦμαι γιὰ γκρουπ. Ἔστειλαν γιὰ τὸ γιατρό, νάρθη τό γρηγορώτερο, εἶπε καὶ ή μεγάλη κυρία».

Κι’ ὕστερα, ή φωνὴ τῆς γιαγιάς παρᾶξεν, ἀλλαγμένη: «Δεσποινιά, νά γυρίσῃς ἀμέσως, εἶναι ἀνάγκη».

Τίποτε ἄλλο!

Νᾶνε τάχα ἀλήθεια; ή εἶναι ἀπὸ τίς συνεινηθισμένες ὑπερβολὲς τῆς γιαγιάς;

Μόνον ὁ τρόπος πού τῆς μίλησε, δίνει στὰ νεῦρα τῆς Ντέπης: Δεσποινιά...

Τί σκληρὲς ἔχουν γίνει, κι’ ὡς τόσο ἀδύνατο νά τὴν πῇ Ντέπη!

Ἔχει ἓνα κεφάλι ἀγύριστο, αὐτὴ ή γιαγιά!

Καὶ τὴν ξεσήκωσε ἀκριβῶς τὴν ὥρα, πού τό φλέρτ της μέ τὸν Ἑγγλέζο, ἄρχισε νά παίρνῃ κάποιον δρόμο πρὸ ἐνδιαφέροντα.

Ψέμματα θά είναι! ώρισμένως!
Δέν μπορεί μέσα σέ δυό ώρες νά συμβούν όλ' αὐτά τὰ τραγικά!

Κι' ἡ Ντέπη πεισμομένη, συλλογίζεται μὲ φούρκα, τὴν κουταμάρα της! Νά κἀνὴ μάνι-μάνι παιδί μόλις παντρεύτηκε, γιὰ νά μὴν μπορεῖ νά εἶναι ποτὲ ἡσυχία, παρὰ νά'χῃ εὐθύνες καὶ βάσανα ἀπὸ τώρα!

Καλὰ τῆς τάλεγε ἡ Μαίρη! γιὰτὶ νά μὴ τὴν ἀκούσῃ;
Τὴν πῆραν βλέπει τὰ χρόνια...

Νά, σέ δέκα πέντε μέρες, ὅταν ἐκείνη θά κλεινε τὰ ἔκκοσι ἕνα, ἡ Λένα ἡ μικρούλα της, θά γινότανε τριῶ χρονῶ.

Τὴν ἴδια μέρα τῶν δικῶν της γεννεθλίων, γεννήθηκε κι' ἐκείνη.

Δέν ἦταν ἄστεϊο;

Κι' ἡ Ντέπη ἄθελά της χαμογελᾷ σὰν θυμᾶται τὴν προσδοκία καὶ τῶν δυό, γι' αὐτὴ τὴν ἡμέρα, καὶ τὰ δῶρα ποὺ περιμένουν κι' οἱ δυό μαζί ἐφέτος.

Πέρσι ἡ Λένα ἦταν πολὺ μαρό, δὲ καταλάβαινε ἀκόμα, μὰ τώρα ἔχει δέκα μέρες ποὺ τὴν καλοπιάνει, τὴ νανοῦλα της, γιὰ τὴ μεγάλη κούκλα, καὶ τὴν κουζίνα, καὶ τὰ τόσα θαναμάσια δῶρα ποὺ περιμένει νὰ τῆς φέρου.

Κάθε πρωτὶ, —στὶς ἔντεκα, —ὅταν ἔτοιμη γιὰ ἔξω, ἔρχεται νά τὴν ξυπνήσῃ μὲ τὴν καλημέρα της, τὸ γλωσσάκι της, ὅλο γιὰ τὰ δῶα καὶ τὰ δῶα κελαδεῖ!

Πόσες φορές ἐκείνη νυσταγμένη ἀκόμα ἀπὸ τὸ βραδυνοῦ ξενύχτι ἀγαναχτοῦσε γιὰ τὸ ξύπνημα αὐτό, ἔτσι πάνω στὸν πεῖο γλυκὸ ὕπνο της, καὶ τᾶβαζε πάλι μὲ τὴν γιαιά.—Μιὰ ἀπ' τὶς ἰδέες της ἦταν κι' αὐτή.— Τὸ παιδί νά μὴ φεῦγῃ, χωρὶς νά τῇ καλημέρα τῆς μητέρας του. Πολλὲς φορές δὲν τὸ ξανάβλεπε ὡς τὴν ἄλλη μέρα.

Αἶ, κι' ὅστερα; ποιά ἡ ἀνάγκη; φτάνει ποὺ ἤξερε, πὼς ἦταν καλὰ, Δέν μπορούσε βέβαια νά τὸ'χῃ διαρκῶς κοντά της!...

Κἀνὴ σὰν τύχης ξυπνοῦσε μέσα της, σὰ θυμότανε τὰ δικὰ της παιδικὰ χρόνια, μὲ τὴν μητέρα της, πάντα κοντά της, ἔτοιμη νά τῆς κἀνὴ κάθε χατῆρι της· νά παρατηρήσῃ κάθε πόνο της· νά μοιραστῇ μαζί της ὅλες τὶς παιδιάστικες λύπες καὶ χαρὲς της!

Ναί, μὰ μπορούσε νά κἀνὴ τὸ ἴδιο κι' ἡ Ντέπη;
Νά κλειστῇ μ' αὐτὸ τὸ παιδί; ν' ἀπαρνηθῇ τὶς διασκεδάσεις καὶ τὸν κόσμον της; Ἄλλες ἐποχὲς ἦταν τότε...

Πόσο λίγο τῷβλεπε ἀλήθεια τὸ παιδί της!

Πόσο λίγο ἔμεινε μαζί του, αὐτὰ τὰ τρία χρόνια τῆς μικρῆς ζωούλας του.

Νόμιζε πὼς εἶχε κοιρό, σὰν μεγάλωνε, νά τὴν ἔχῃ πεῖο πολὺ κοντά της τὴν κορούλα της, τότε ποὺ θά καταλάβαινε καὶ περισσότερο.

Καὶ τώρα κινδύνευε νά τὴ χάσῃ... νά τῆς πεθάνῃ!

Ὁχι, ὄχι! αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο! δὲν μπορούσε νά γίνῃ! δὲν τὸ ἠθέλε ἡ Ντέπη!

Ὡ! νά προφτάσῃ νά γυρίσῃ μὲ τὴν ὥρα της.

Κι' ἡ φαντασία της φέρνει τώρα μπροστά της τὴν μικρούλα της, ν' ἀγωνίζεται, ν' ἀνασάνῃ, καὶ νά

μὴν μπορεῖ. Μὲ τὸ γλυκὸ προσωπάκι μελανιασμένο, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, νά γέρνῃ τὸ κεφάλι, κι' ἀναίσθητο τὸ μικρὸ κορμάκι ν' ἀφίρνῃ τὴν στερνὴ πνοὴ σὲ ξένα χέρια, κι' ἐκείνη, ἡ μάννα της, νά μὴν εἶναι κοντά της!

Ὅλο τὸ κρῦο ποὺ μάζεψε στὸ βουνό, τῆς φαίνεται, πὼς τὴν κυριεύει ὀλόκληρη, καὶ τὴν κάνει νά τρέμῃ καὶ ν' ἀνατριχιάξῃ σύγκορη.

Κι' αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο, δὲν τρέχει καθόλου σήμερα! πότε πειὰ θά φθάσῃ;

Στεγνὴ κι' ἀδάκρυτη νειώθει τὴν καρδιά της νά λυώνῃ ἀνίσχυρη μπρὸς τὴν ἀγωνία ποὺ τὴ σφίγγει, καὶ τὴν κάνει νά πονῇ, ὅπως ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωὴ της.

Τὸ παιδί της! Χάνει τὸ παιδί της!

Καὶ μὲ τὰ μάτια ὀλάνοιχτα στὸ σκοτάδι λέει καὶ ξαναλέει τὴ λέξι αὐτή· σὰν καὶ τώρα μόνο γιὰ πρώτη φορά, νά καταλαβαῖν τὴ σημασία της!

Καὶ σὰ μυστικὴ στὴ Μοῖρα προσφορά, αὐθόρμητα βγαλμένη ἀπὸ τὰ προαιώνια τῆς γυναικας ἐνστικτα, ξεπετιέται κι' ἀνεβαίνει στὰ χεῖλια της ἡ εὐχή:

«Νά πεθάνῃ ἐκείνη καλλίτερα; μὰ νά ζήσῃ τὸ παιδί της!».

Ἡ ἀνάσα της κοντὴ καὶ γρήγορη! Τ' αὐτιά της βουίζουν... Τὸ αἷμα της σφύροκοπᾷ στὶς φλέβες της! Καὶ μὲ τὴν ψυχὴ ἀγωνίζεται, νά τρέξῃ ἀν εἶναι τρόπος περισσότερο, νά φτάξῃ μιὰ ὥρ' ἀρχιότερα στὸ παιδί της, νά τὸ προφυλάξῃ, νά τὸ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ κακό...

...Δέσποινά νά μὴ; Τί ἔχεις καὶ κλαῖς; σ' ἀκουσα ἀπὸ μέσα κι' ἦρθα!

Μά, ἐσὺ κοιμᾶσαι!

Θά σὲ πείραξε ἐφιάλτης! Σήκω ἀγάπη μου.

Ἔλα μὴν ξάχνεις σὰ μωρό!

Κύτταξε τὴ Λένα σου. Σὲ φωνάζει ἀπ' τὸ κρεββατάκι της καὶ κτυπᾷ τὰ χέρια της.

Εὐτυχῶς εἶναι ἀπύρετη, τώρα βγάλαμε τὸ θερμομέτρο.

Πήγαινε, ἀν θέλῃς, νά τὴ φιλήσῃς, πρὶν φύγῃς. Εἶναι τρεῖς καὶ τέταρτο, ὅπου κι' ἀν εἶναι θάρσῃ ἡ Μαίρη νά σὲ πάρῃ.

Συνήλθες; ξύπνησες πιά τώρα;... «Κι' ἡ γιαιά ἀνήσυχη σκύβει πάνω ἀπ' τὴ Ντέπη καὶ τὴ καϊδεύει, τὴν κυττᾷ μὲ τρυφερότητα.

Ναί! ξύπνησε πειὰ ἡ Ντέπη! Καὶ ξύπνησε στάλη-θεια, ὅπως τῆς φαίνεται, αὐτὴ τὴ φορά.

Ἔνα φῶς ἀλλοιώτικο ξημερώνει στὴν ψυχὴ της, καὶ μιὰ πρωτογνώριστη χαρὰ τὴν πλημμυρίζει, σὰ σφίγγει σὲ λίγο στὴν ἀγκαλιά της τὸ μικρὸ κορμάκι τοῦ παιδιοῦ της.

Κι' ὁ μεγάλος ἀνσπάντεχος πόνος, —ὅς ἦταν καὶ στὸν εἰρὸς της μόνο, —ὠρμιάζοντας μὲ τὸ ξαφνικὸ του χτύπημα τὴν καρδιά της, — τὴν ἀπλαστῇ, ἐγωϊστικὴ καρδιά τοῦ χαϊδεμένου τῆς Μοῖρας παιδιοῦ, τὴν ἔκανε ἄξια νά δεχτῇ, καὶ νά θρέψῃ μὲ τὸ αἷμα της, τὴν αὐταπάρνησι καὶ τὴν ἀφοσίωσι τῆς μάννας, ποὺ σὰν ἕνα σπάνιο λουλουδί ἐννοιωθε νά ριζοβολᾷ καὶ νά φουντώνῃ μέσα της γιὰ πρώτη φορά.

ΝΙΚΗ Α. ΠΕΡΔΙΚΑ

Η "ΛΟΚΑΝΤΙΕΡΑ", ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Τὸ Ἐθνικὸ θέατρο γιὰ νά θυμίσει στὸ Ἑλληνικὸ κοινὸ τὶς πρώτες πηγὲς τῆς θεατρικῆς τέχνης ποὺ ἀνέβλησαν μετὰ τὸν σκοτεινὸ μεσαίωνα, μᾶς ἔδωσε ἐφέτος τὸν Ἀρχοντοχωριάτη τοῦ Μολιέρου, καὶ τελευταία τὴ Λοκαντιέρα τοῦ Γκολντόνι. Ἔργα στὰ ὁποῖα συγχωνεύεται ἡ φαιδρότης τῆς comedia d'ell arte, μὲ τὴ κλασσικὴ παράδοση. Ὁ Κάρολος Γκολντόνι ποὺ γεννήθηκε στὰ 1707 στὴ Βενετία, εἶναι ὁ κύριος ἀναμορφωτὴς τῆς Ἰταλικῆς κωμωδίας. Ἐμπνευσμένος ἀπ' τὸ Μολιέρο τὸν ὁποῖον ἐθαύμαζε ἀπερίοριστα, πῆρε τὴ φόρμα τῆς νεοτεριστικῆς γιὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα μοιαιερικῆς κωμωδίας, ἔδωσε καινούργιες κατευθύνσεις στὴν ἀφελῶς αὐτοσχεδιαζομένη comedia d'ell arte, καὶ ἐνεφύσησε πνοὴ νέας ζωῆς στὰ διάφορα πρόσωπα τῆς κωμωδίας αὐτῆς, στὸν Πανταλεόνι, στὸ σοφολογιώτατο γιὰ τὴν Μπουλόνιας, στὴν Πουλτινέλα, στὸν Ἀρλεκίνο, τύπους ποὺ εἶχαν τὴ κοντινὴ καταγωγὴ τους στὸ Καρναβάλι (γιὰ νά μὴν ἀνατρέξομε ἀρχαιότερα) καὶ τοὺς ὁποῖους ἡ χιουμοριστικὴ διάθεση καὶ ἡ πλούσια φαντασία τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ εἶχε διαμορφώσει σὲ ὀλοζώντανους λαοφιλεῖς τύπους, ὅμως κατὰ τὸ 18ον αἰῶνα εἶχαν ξεπέσει πλὴν σὲ ἄψυχα σύμβολα.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀνεφάνῃ ὁ Κάρολος Γκολντόνι, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλη τὴν ἀντίδραση ποὺ βρῆκε ἀπὸ διαφόρους καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸν Γκότσι, ἔχοντας τὴν ὑποστήριξη τοῦ κοινοῦ ποὺ ἀπέκλινε πρὸς τὶς νέες του κατευθύνσεις, δημιούργησε καὶ ἐπέβαλε τὴ νεώτερη Ἰταλικὴ κωμωδία τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν ἡθῶν. Κουρασμένος ἀπ' τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐπικράτηση τοῦ ἔργου του, δέχθηκε πρόθυμα τὴν πρόσκληση ποὺ τοῦ ἔγινε, νά διευθύνῃ τὸ Ἰταλικὸ θέατρο στὸ Παρίσι. Ἐμεινε δὲ ἐκεῖ ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἔγραψε ἀκόμα μερικὲς κωμωδίες, ἐπίσης τὸν «Bossu Bienfaisant» καὶ τὰ ἀπομνημονεῖματά του σὲ γαλλικὴ γλῶσσα, καὶ πέθανε στὰ 1793.

Τὴ Λοκαντιέρα, ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριώτερα ἔργα του, τὴν ἔγραψε κατὰ τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1751, καὶ πρωτοπαίχθηκε στὸ θέατρο Macedoc. Ἡ πρώτη παράστασις ἐκτὸς ἀπ' τὴν κωμικὴ δράση στὴ σκηνή, εἶχε καὶ τὰ κωμικά της ἐπεισόδια στὸ παρασκήνιο. Ἡ περασμένη πιά στὰ χρόνια πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου σινιόρα Macedoc, ὅταν εἶδε τὴν ἐπιτυχία τῆς νεαρᾶς σουμπρέτας Καρολίνας, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Γκολντόνι ἔγραψε τὴν Λοκαντιέρα, ἔπαθε τέτοια κρίση νύκτων, ποὺ χρειάστηκε νά τὴ ξορκίσουν, νά τῆς κρεμάσουν φυλαχτὰ ὅπως γινώταν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ. Ἐκτοτε ἡ Λοκαντιέρα παίζεται κατὰ καιροὺς στὰ διάφορα θέατρα, ὁ δὲ Γκότσι ὅταν τὴν εἶδε στὴ Ρώμη, μ' ὅλο ποὺ στὸ χαριτωμένο ρόλο τῆς Μιραντολίνας ἔπαιζε

ἄνδρας, ἐνθουσιάστηκε καὶ βρῆκε σ' αὐτὴ «τὴν αὐθεντικὴ πραγματικὴ κωμωδία, τὸ ἐλαφρὸ ἔργο μὲ τὰ κατὰ βάθος σοβαρὰ γεγονότα τῆς ζωῆς». Τὴ Μιραντολίναν ἔπαιξε ἡ Δουζέ μὲ ἐπιτυχία θριαμβευτικὴ. Ὁ διάσημος Ρώσος σκηνοθέτης Στανισλάβσκυ, στὴ καλλιτεχνικὴ του Εὐρωπαϊκῇ περιοδείᾳ, ἔπαιξε τὴ Λοκαντιέρα σκηνοθετιμένη κατὰ τὴ δική του ρεαλιστικὴ τεχνολογία. Ἐπίσης μιὰ πρωτότυπη σκηνοθεσία τῆς Λοκαντιέρας ἔγινε στὸ Παρίσι ἀπ' τὸν Πιτόεφ. Τελευταία δὲ μὲ τὴ Λοκαντιέρα ἀνοίξε ὁ Max Reinhard τὸ Josefstadt Theater στὴ Βιέννη, καὶ μὲ τὴ Λοκαντιέρα (στὴν ὁποίαν προσέθεσαν μουσικὴ) ξανάρχισε πάλι τὸ Raimund Theater τῆς ἴδιας πόλεως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Τὸ Ἐθνικὸ ἀνέβασε τὴ Λοκαντιέρα μὲ στοργὴ καὶ μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ λεπτομερικὴ φροντίδα. Ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Ποριώτη δημιουργικὴ. Ἐπιτυχὴς ἡ σκηνογραφία τοῦ κ. Κλώνη μὲ τὴ καλὴ ἔμπνευσι τῆς σκηνῆς καὶ τοῦ χαγιάτη ποὺ διευκόλυνε τὴ κίνηση. Ἡ κ. Ἀνδρεάδου στὸ ρόλο τῆς Μιραντολίνας, μὲ τὰ ὠραία κοστοῦμα της, ἦταν ἕνα ζωντανὸ λουλουδί ἀπάνω στὴ σκηνή, γενικὰ δὲ στὸ παίξιμό της, ἀν δὲν ἔφθασε στὰ ὅρια τῆς δημιουργίας, ὅμως σὲ πολλὰς στιγμὰς πλησίασε τὰ σύνορα τῆς ἐπιτυχίας. Παρ' ὅλες ὁμως τὶς φροντίδες, παρ' ὅλο ποὺ 2—3 ἀκόμα ἡθοποιοὶ στάθηκαν ἐπιτυχεῖς στὴ παλῆα αὐτὴ Ἰταλικὴ κωμωδία, ἡ Λοκαντιέρα θύμισε ἐρασιτεχνικὴ παράσταση.

"ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ", ΤΟΥ ΨΕΝ

Μὲ τὸ ἀνθρωπιστικὸ καὶ ἐπαναστατικὸ ἔργο «Βρυκόλακες» ὁ Ψεν κτυπᾷ βαθεῖα καὶ σατυρίζει ὁμὰ τὶς κοινωνικὰ προλήψεις, τὶς ντυμένες μὲ τὴ λεοντὴ τῆς φαινομενικῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ παρανοημένου καθήκοντος.

Σὰν ἄλλος Σοφοκλῆς ἀντιτάσσει τοὺς «ἄγραπτους καὶ ἀλάθευτους νόμους» στοὺς κανονικὰ παραδεδεγμένους, τοὺς ἄβανους καὶ ἀδικούς ποὺ σὰν βρυκόλακες στοιχειώνουν στὴ ζωὴ μας, Βαθὺς καὶ ψυχρὸς παρατηρητὴς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ὁ συγγραφεὺς προσηλυτίζει ζωγραφίζοντας τὴ κοινωνία ἀπ' τὴ σκοτεινὴ μεριά της καὶ παρουσιάζει τὶς βάσεις τῆς σαθρῆς.

Ἡ πολεμικὴ ποὺ σηκώθηκε ἐναντίον τοῦ Ψεν ὅταν πρωτόδωσε τὸ «Κουκλόσπιτο», ἐπετάθη ἀπ' τοὺς «Βρυκόλακες», ποὺ θεωροῦνται σὰν μιὰ ἔκτακτη καταφικτὴ ἀπάντησις στὸ ἐρώτημα ποὺ θέτει στὸ «Κουκλόσπιτο» «ἂν ἡ γυναῖκα ἔχει τὸ δικαίωμα νά ἐγκαταλείπει τὸ συζυγικὸ σπίτι της». Μ' ὅλο δὲ ποὺ αἱ περιστάσεις στὰ δύο αὐτὰ ἔργα διαφέρουν οὐκίστα, ὁ Ψεν πέρνοντας ὡς βάση ὅτι ὁ γάμος χωρὶς ἀμοιβὰ ἔρωτα καὶ ψυχικὴ συγγένεια εἶναι πρᾶξις ταπεινὴ καὶ πηγὴ συμφορᾶς, προτείνει τὴ διάλυση κάθε

τέτοιου ανήθικου δεσμού σ' οποιαδήποτε περίσταση.

Οι «Βρυκόλακες» είναι το δράμα της κληρονομικής ηθικής, μα πρὸ παντός είναι ἡ τραγωδία τῆς γυναίκας ποὺ θυσιάζει ὅλη τῆς τῆ ζωῆς σὲ ψεύτικα ἰδανικά, καὶ ὅταν ἀργὰ ἀνατέλει ὁ ἥλιος τῆς ἀλήθειας βρίκει μονάχα ἐρείπια νὰ φωτίσει. Ἡ Ἑλένη Ἀλβιγκ, ἡ πονεμένη αὐτὴ γυναῖκα καὶ τραγικὴ μάννα, εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀριότερους ρόλους τῆς παγκόσμιας δραματικῆς τέχνης. Βαθεῖα ψυχολογημένη ἀπ' τὴ πρώτη στιγμή ποὺ ἀδύνατη γυναῖκα πείθεται εὐκολὰ ἀπ' τὸ πάστορα Μάντερς—τὸν ἄνδρα ποὺ κρυφὰ ἀγαπᾷ—νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν ἐκφυλο ἄνδρα τῆς, στὴν ὁδὸ τοῦ

Ἡ πρώτη παράστασις τῶν «Βρυκόλακων» στὰ 1886 στὸ Λονδίνο, ποὺ τῆς Γερμανίας.

δῆθεν καθήκοντός της, ὡς τὴ τελευταία δραματικὴ σκηνὴ ποὺ ἀρνίεται νὰ δώσει στὸ παιδί τῆς τὸν ἀτολμωτικὸ θάνατο ποὺ τῆς ζητᾷ, γιατί κανένας σκεπτικισμὸς δὲ στάθηκε ποτὲ ἱκανὸς νὰ κάνει μητροκτόνο μία φύση μὴ ἐγκληματική. Ἀλήθεια βαθεῖα, ποὺ τὴ ξεχνᾷ πολλοὶ νεώτεροι συγγραφεῖς, καὶ ἔτσι στὴ νεώτερη θεατρικὴ παραγωγὴ οἱ παρανοημένες Μήδειες ἀφθονοῦν. Τὸ Ἰφενικὸ ἔργο δὲν ἔχει τὴν ἀθανασία μιᾶς Αἰσχυλικῆς ἢ Σαίπτερικῆς δημιουργίας, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Αρχιτέκτονα Σόλμες» δὲ στεφάνωσε τὸν πύργο του, πολλοὶ ρόλοι εἶναι φασματώδεις, καὶ στεροῦνται πραγματικῆς ζωῆς, γιατί καὶ ὁ ἴδιος δὲ κατάρθωσε νὰ αἰσθανθεῖ τὸ μεγάλο αὐτὸ παλμὸ τῆς ζωῆς, ὅπως νοσταλγικά ὁμολογεῖ στὸ κύκνειο ἔργο του «Ὅταν ξυπνήσωμε νεκροί». Ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς φθορᾶς του βρίσκεται στὸ ὅτι τὸ ἔργο του δὲν ἀνέβλυσε ἀπ' τὴς ἀνθόρμητες καὶ θερμῆς διονυσιακῆς μὰ ἀπὸ τὴς πηγῆς τῆς ψυχρῆς σκέψης. Δημιούργησε ἓνα ἔργο ἐγκεφαλικό, τὸ φόρτωσε συμβολισμούς, καὶ τὸ κύκλωσε μὲ τὴ καταθλιπτικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ πεσσιμισμού, ποὺ ὁ γοργὸς ρυθμὸς καὶ ἡ φωτεινότερες κατευθύνσεις τῆς ἐποχῆς μᾶς δὲν ἀνέχονται πιά. Ὅμως θὰ μείνῃ πάντα ὁ τεχνίτης μιᾶς σκηνικῆς οἰκονομίας πράγματι σοφῆς, ὁ «πλάστης ἀνθρώπων καὶ ὁ βαθὺς ἀνατόμος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς» ὅπως τὸν χαρακτηρίζει ἓνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς βιογράφους του.

Προσωπικότητες τέτοιες δὲν ξεπέφτουν ποτὲ στὸ ἐπίπεδο τῆς μόδας, ὅπως αὐθαίρετα συνεζητήθη τὸν τελευταῖο καιρὸ. Ἄν ἀσυλλόγιστα λησμονοῦν τὸ ποιητικὸ ἔργο τοῦ Ἰφεν, καὶ βρίσκουν στὸ κοινωνικὸ δράμα του ὀρισμένους ἀναχρονισμούς καὶ περιττὰ πιά κοινωνικά κηρύγματα, δὲν πρέπει ὅμως νὰ ξεχνᾷ ὅτι οἱ πληγωμένοι ἄθωοι Ὁσβάλλδοι, καὶ οἱ Ἑλένες Ἀλβιγκ ἀφθονοῦν τόσο πολὺ στὴ σημερινὴ κοινωνία, ὥστε τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰφεν νὰ ἐκτελεῖ ἀκόμα ἐν μέρει τὸν ἀρχικὸ του προορισμό.

Οἱ Βρυκόλακες ἔπρεπε νὰ παιχθοῦν στὴν Ἑθνικὴ σκηνή, παρ' ὅλο ποὺ εἶναι δύσκολο γιὰ ὀρισμένους τοῦλάχιστον Ἰφενικούς ρόλους νὰ βρίσκονται πάντα καὶ οἱ «φύσει» κατάλληλοι ἡθοποιοί. Θύμα τῆς δυσκολίας αὐτῆς ὑπῆρξε στὸ ἀνέβασμα τῶν Βρυκόλακων στὸ Ἑθνικὸ ὁ ἐκλεκτὸς ἡθοποιὸς κ. Μινωτής, παρ' ὅλη τὴ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ποὺ κατέβαλε. Ὅμως ὁ κ. Παρασκευᾶς ἦταν καλὰ διαλεγμένος γιὰ τὸν πάστορα Μάντερς, καὶ ἀπορεῖ κανεὶς πῶς παρασύρθηκε σὲ τέτοιον σημεῖο ἀπ' τὴ σατυρικὴ νότα μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἰφεν διακωμωδεῖ τὸ φιλιστατὸ ἀντιπρόσωπο τῶν κοινωνικῶν καθιερωμένων. Ὁ κ. Παρασκευᾶς χρόνια τώρα μᾶς ἔχει συνηθίσει σὲ θεατρικὲς δημιουργίες, καὶ τὸ ὅτι κράτησε ὅπως τὸ ρόλο του δὲν μᾶς ἱκανοποίησε. Ἀπόμεινε μόνος ὁ κ. Δεστούνης ὁ ὁποῖος ντύθηκε πραγματικὰ τὸ γέρω—Ἐγστραντ μὲ ἐπιτυχία μοναδική. Ἄν δὲ ἤθελε νὰ υπογραμμίσῃ ἐντονώτερα τὸ ταρτουφισμό τοῦ Ἐγστραντ καὶ νὰ θυμηθεῖ ὅτι ὑποδύεται λαϊκὸ τύπο βορείου λαοῦ, θὰ ἦταν περισσότερα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔργου.

Τὸ ἔργο ὁλόκληρο οἰκοδομήθηκε γύρω ἀπ' τὸ ρόλο τῆς Ἀλβιγκ, καὶ στηρίζεται περισσότερον σ' αὐτόν. Ἡ κ. Παξίνου μὲ ἀληθινὸ ἡρωϊσμὸ βάσταξε τὸ ρόλο τῆς. Ἐπαιξε μὲ διανοητικὰ καὶ ὑπολογισμένα, ὅμως ἓνας τέτοιος τρόπος ἐρμηνείας στέκει στὸ Ἰφενικὸ θέατρο. Ἀπαραίτητο μόνον θάταν νάδινε περισσότερη αὐθόρμητη τρυφερότητα στὸ ρόλο αὐτό, ποὺ ὁ Ἰφεν τὸν ὕψωσε, μαζὺ μὲ τὸν ἰδεολογικὸ του ἀγῶνα, καὶ σὰν ὕμνο στὴν ἀπέραντη μητρικὴ στοργή. Ἄν στὸ Ἑθνικὸ Θέατρο ἀφθονοῦσε τὸ κατάλληλο ἔμπυχο ὕλικό, καὶ διαλεγόταν μὲ τὴν ἴδια φροντίδα καὶ στοργὴ ποὺ διαλέχθηκε τὸ σκηνικὸ ὕλικό, τὸ δράμα τοῦ Ἰφεν δὲν θὰ παροῦσάξε τὰ κενὰ καὶ τὴς ἀδυναμίας ποὺ παρουσίασε συνολικά.

Ὅσο γιὰ τὴ μετάφραση, ὅπως ὁ κ. Ποριώτης καὶ ὁ κ. Γ. Πολίτης ἔχουν ἤδη βρῆ τὴ δίκαια θέση τους στὴν Ἑθνικὴ σκηνή, ἔτσι θάταν ἐπίσης δίκαιον νὰ μὴν εἴχε λησμονηθεῖ ὁ ἐκλεκτὸς μεταφραστὴς τοῦ Ἰφεν στὴν Ἑλλάδα κ. Λέων Κουκούλας. Ἡ ὑπάρχουσα μετάφρασίς του εἶναι βέβαια περισσότερο φτιαγμένη γιὰ βιβλίον ὅμως εὐκολότατα γίνεται καταλληλότερη γιὰ τὴ σκηνή. Τὸ Ἑθνικὸ Θέατρο ἔχει καθήκον νὰ εὐρύνῃ τοὺς κύκλους του, καὶ νὰ δώσῃ νέα ὄψη στὸς λεγοτέχνους μας, ὑποστηρίζοντας κάθε σοβαρὴ καλλιτεχνικὴ παραγωγή.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ

Τὰ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν διὰ τὰ ἔτη 1934 - 1938 ἐροκηρυχθέντα βραβεῖα τῆς τάξεως Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν.

Ἐπαθλον 9000 δρ. Δ. Βικέλα, ἀπονεμόμενον ὁλόκληρον εἰς πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα—ἢ σειρὰν διηγημάτων ἀποτελούντων τόμον—ὅπερ ἤθελε κριτῇ προέχον ἀπὸ πάσης ἀπάφρας ὡς λογοτεχνικὸν ἔργον μεταξὺ τῶν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1933 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1934, εἰς βιβλίον τὸ πρῶτον ἐκδοθέντων. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1935.

Βραβεῖον 17000 δρ. τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Ζαγορισίων, εἰς τὴν καλυτέραν συγγραφὴν περὶ τῆς καθόλου δράσεως τῶν Ἑπαιρωτῶν ἐν γένει πρὸ καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Παλιγγενεσίας τῆς Ἑλλάδος. Μελέται εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα δεκταὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1934. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1934.

Βραβεῖον 15000 δρ. Τάκη Κανδηλῶρου, εἰς τὸν Ἑλληνα τὸ γένος καλλιτέχνην, ὅστις διέπρεψε παρ' ἡμῶν ἢ εἰς τὴν ξένην καὶ συνέτεινε, διὰ τῶν ἔργων καὶ τῆς δράσεως αὐτοῦ καθόλου, εἰς τὴν προόδον τῆς Τέχνης. Προτάσεις καὶ αἰτήσεις δεκταὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1934. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1934.

Βραβεῖον 15000 δρ. Τάκη Κανδηλῶρου, εἰς τὸν Ἑλληνα ἢ τὴν Ἑλληνίδα τὸ γένος ἡθοποιόν, οἱ ὅποιοι διεκρίθησαν παρ' ἡμῶν ἢ εἰς τὴν ξένην εἰς τὸ δράμα ἢ μελόδραμα. Προτάσεις καὶ αἰτήσεις δεκταὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι 1ης Ὀκτωβρίου 1938. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1938.

Ἀθλον 10000 δρ. Κοραῆ, εἰς τὴν καλυτέραν συγγραφὴν, τὴν ἔχουσαν ὡς θέμα: Αἱ περὶ πολιτείας καὶ δικαίου γνῶμαι τοῦ Κοραῆ. Μελέται εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα δεκταὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1935. Ἀπονομὴ τοῦ ἄθλου τὴν 25ην Μαρτίου τοῦ 1935.

Βραβεῖον 9000 δρ. Γ. Κυριακοῦ, πρὸς συγγραφὴν μονογραφίας περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἱστορίας τῆς Μεσσηνίας, ἀπὸ τῶν σταυροφοριῶν μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ὀλοσχεροῦς κατακτῆσεως αὐτῆς τῇ 1715, ἀντλουμένης ἐκ τῶν πηγῶν μετὰ τῆς δεοῦσης μνείας αὐτῶν. Ἔργα εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα δεκταὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1934. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1934.

Καλλιτεχνικὸν βραβεῖον 9000 δρ. Β. Λαμπίκη, εἰς τὸν κάλλιστον ζωγραφικὸν πίνακα τὸν ἔχοντα θέμα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἔργα δεκτά, κατὰ τοὺς ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἀκαδημίας τεχνικούς ὁρους, μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου 1934. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον 1934.

Βραβεῖον 4500 δρ. Β. Λαμπίκη, εἰς τὴν ἀρίστην συλλογὴν λυρικῶν ποιημάτων τὴν εἰς βιβλίον τὸ πρῶτον ἐκδοθεῖσαν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1933 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1934, τῆς ὁποίας, κατὰ τὸν Νόμον, ἀντίτυπα κατετέθησαν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1934. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου τὴν 25ην Μαρτίου 1935.

Μέγα βραβεῖον Ἀλεξ. Μαυρογένους εἰς μνήμην Μαντῶς Μαυρογένους Αἰρων Ἀγγλίας 135, εἰς ἄτομον ἢ οἰκογένειαν ἐντίμον διακρινομένην διὰ συνεχεῖς μετ' αὐτοθυσίας πράξεις ὑπὲρ τοῦ πλησίον ἢ τῆς Κοινωνίας. Τὸ ἄτομον ἢ ἡ οἰκογένεια ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκείας, δέον νὰ διαμένῃ εἰς Ἀθήνας, ἢ εἰς Πειραιᾶ ἢ εἰς τὰ προάστεια αὐτῶν. Αἰτήσεις ἢ συστάσεις περὶ τῆς ἀπονομῆς τοῦ βραβείου ὑποβάλλονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας, συνοδευόμενα ὑπὸ σχετικῶν πιστοποιητικῶν ἐπισήμων Ἀρχῶν ἢ ἀρμοδίων ἰδρυμάτων, σωματείων καὶ ἐπαγγελματικῶν ὁργανώσεων μέχρι τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1934. Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου τὴν 17ην Δεκεμβρίου 1934.

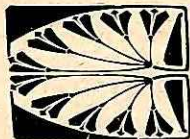
ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Στὸ γραφεῖο ἐνὸς ἀρχισυντάκτου μιλοῦσαν γιὰ ἓνα γνωστὸ συγγραφέα. Κάποιος παρετήρησε: «Ποτὲ δὲν τὸν ἄκουσα νὰ πῇ κακὸ γιὰ κανένα». Ὅλοι ἀπόρεσαν, μὰ ἐκεῖνος προσέθηκε «ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν τὸν ἄκουσα παρὰ νὰ μιλῇ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του!»

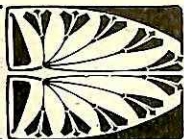
Ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν νὰ διευθύνουν τὴ καρδιά τους ὅπως τὰ πόδια τους, θὰ εἶναι πάντοτε κύριοι τῆς καταστάσεως.

Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ πηγαίνει τὸν ἴσιο δρόμο δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷ πῶς ὁ δρόμος αὐτὸς περνᾷ κάποτε ἀπὸ τοὺς πῖο ψηλοὺς καὶ ἀπότομους ἀνηφόρους.

Ἀπὸ θέλησι, ἱκανότητα καὶ ἀπὸ λίγη τύχη φτιάχνει ἡ μοῖρα τοὺς ἡρώας τῆς.

ΣΤΗΛΗ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΕΘΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

Τὸ τμήμα Ειρήνης καὶ Διαιτησίας τοῦ Ἐθν. Συμβουλίου Ἑλληνιδῶν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ ἐγκύκλιον τῆς Γραμματέως τοῦ Διεθν. Συμβ. Γυναικῶν, ποῦ ἀπηύθυνε πρὸς ὅλας τὰς προέδρους τῶν ἀπανταχοῦ Ἐθν. Συμβουλίων, ὅπως ὑποστηρίξουν τὴν ὑποψηφιότητα τῆς Λαίδης Aberdeen γιὰ τὸ βραβεῖον Νόμπελ τῆς εἰρήνης. Ἡ Λαίδη Aberdeen, ὡς πρόεδρος τοῦ Διεθν. Συμβουλίου Γυναικῶν ἐνόμενος ὡς τὴν ὥρᾳ ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ γιὰ τὴν τιμητικὴ αὐτῇ βράβειναι, χάριν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀφοπλισμοῦ.

Ἡδὴ ὁμως, ἕνεκα τῆς κρισίμου θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν περιήλθεν ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτή, τὰ μέλη τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διεθν. Συμβουλίου, συνελθόντα τὴν 21ην Ἰανουαρίου εἰς Παρίσιους, ἀπεφάσισαν ὁμοφώνως νὰ μὴ δεχθοῦν τὴν εὐγενὴ πρότασιν τῆς Λαίδης Aberdeen, ὥπως ἀποσύρῃ τὴν ὑποψηφιότητά της, τουναντίον, νὰ ὑποστηρίξουν αὐτὴν ἐνθέρμως, τόσο μᾶλλον πού αἱ Βουλαι τῆς Σκανδιναβίας καὶ ἄλλων χωρῶν, πού εἶχαν μεσολαβήσει ὑπὲρ τῆς Λαίδης Aberdeen, δὲν εἶνε διατεθημένα ν' ἀποσύρουν τὰς αἰτήσεις των.

Τὸ Ἔθν. Συμβούλιον Ἑλληνίδων, μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν ὑποστηρίξει πάσῃ δυνάμει τὴν ὑποψηφιότητα τῆς Λαίδης Aberdeen, ἔστειλε πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν Νόμιτελ, ἐπιστολὴν—καὶ μετὰ τὰς ὑπογραφὰς πλείστων γυναικείων ὁργανώσεων καὶ διακεκριμένων προσώπων τοῦ τόπου μας—, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκφράζεται μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῆς, κατὰ τὸ παρὸν ἔτος, βραβεύσεως τῆς Λαίδης Aberdeen, μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ θελήσῃ νὰ λάβῃ ὑπὸ σπουδαίας ἐπιφάνειας τὸ μέγαλον ἔργον τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς γυναικίαις, ποὺ τὸ παρακολογηθῇ οἱ ἀπανταχοῦ εἰρηνισταὶ μετὰ ἀδιάσπαστον ἐνδιαφέρον.

Τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἑκπαίδευσεως τῆς Γενεῆς,
ὁ ὄργανισμὸς αὐτὸς ποὺ μὲ τόσῃν ἐπιμέλειαν καὶ τό-
σῃν ἐπιστημονικότητι ἐξετάζει καὶ διονυχίζει κάθε
ἐκπαιδευτικὸ ζήτημα, στέλλει τακτικὰ εἰς τὸ Ἑκπαι-
δευτικὸν Τμήμα τοῦ Ε. Σ. Ε. ἀνακοινωθέντα καὶ με-
λέτες, ὅπου πιστὰ ἀπεικονίζονται ὁλόκληρη ἡ παγκό-
σμια ἐκπαιδευτικὴ κίνησις, ὅλαι αἱ καινοτομίαι, ὅλοι
οἱ πειραματισμοὶ ποὺ γίνονται παντοῦ καθὼς καὶ τὰ
συμπεράσματα στὰ ὁποῖα καταλήγουν οἱ ἐκπαιδευτικεῖς
κορυφές τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου. Ἀπὸ τὰ ἀνακοινω-
θέντα αὐτὰ θὰ σταχυολογοῦμε μερικὰ ἀρκετὰ ἐνδια-
φέροντα σημεῖα, τὰ ὁποῖα καὶ δημοσιεύουμε στὴν
«Ἑλληνίδα», μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ κινήσουν τὴν
προσοχὴ ὅσων ἀσχολοῦνται μὲ ζητήματα σχετικὰ μὲ
τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ τόπου μας.

Περὶ τῆς ὁμαδικῆς ἀγωγῆς εἰς τὰ πειραματικά

σχολεῖα τῆς ἀνωτέρας δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς
Τσεχοσλοβακίας.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, σ' ὅλα τὰ ἀνωτέρω δημοτικά πειραματικά σχολεῖα, δίδεται ἰδιαίτερη ἐντελῶς προσοχὴ στὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀτομικότητος τῶν παιδιῶν (11—15 ἐτῶν). Εἰς ἀντιστάθμισμα, γιὰ τὸ ἀποφευχθῆναι τὸ κίνδυνον τοῦ ὑπερβολικοῦ ἀτομικομοῦ, καλλιεργεῖται συγχρόνως καὶ τὸ κοινωνικὸν πνεῦμα τῶν μαθητῶν μὲ ἕνα ὁλόκληρο σύστημα ὁμαδικῆς ἀγωγῆς.

Τὰ κυριώτερα μέσα τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς, εἶναι ἡ αὐτοδιόκιση, οἱ σχολικοὶ σύλλογοι, καὶ οἱ γενικῆς συλλεύσεις ὁλόκληρου τοῦ σχολείου.

Τὰ εκπαιδευτικά αὐτὰ μέσα, πού ἐφαρμόζονται
πολλάκις κατὰ ἓνα τρόπο ἰδιαίτερο, ἐντελῶς εἰδικῶς,
καὶ πολὺ ἐπιτυχή, λεπτομέρειες τοῦ ὁποίου δὲν μπο-
ροῦμε βέβαια νὰ δώσωμε στὴν σελίδα αὐτή, ἐπὶ πλέον
δὲ ἡ σχολικὴ ἐφημερίς, πού δὲν τὴν ἐκδίδει κάθε
σχολεῖο χωριστὰ, ἀλλὰ εἶναι μία, ἔντυπη, γιὰ ὅλα τὰ
νεωτεριστικὰ σχολεῖα, ὁ ἔξχωριστός ὕμνος, ἡ σημαία,
καὶ τὸ ἔμβλημα πού ἔχει κάθε σχολεῖο, σύμβολο τῆς
σχολικῆς ἐνότητος, ποῦ ἐνισχύουν μὲ κάποια ἐπιστη-
μότητα μέσα στὸ κάθε παιδί τὸ ὁμαδικὸ καὶ ἀδελφικὸ
πνεῦμα, ἔχουν δώσει τόσα καλὰ ἀποτελέσματα, ὥστε
τὰ νέα προγράμματα τῆς ἐκπαιδεύσεως, γιὰ νὰ ἐπω-
φεληθοῦν αὐτῶν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο, τὰ πε-
ριέλαβον καὶ στὰ λοιτὰ τμήματα τῆς δημοσίας ἐκπα-
δεύσεως.

Περὶ τοῦ ἔκτου Διεθνοῦς Συνεδρίου Ἑθικῆς
Ἀγωγῆς.

Τὸ Ἐκτὸ Διεθνὲς Συνέδριο τῆς Ἡθικῆς Ἀγωγῆς θὰ γίνῃ στὴν Κρακοβία ἀπὸ τὴν 11 μέχρι τῆς 13 Σεπτεμβρίου 1934. (Τὸ πέμπτο ἔγινε στὸ Παρίσι τὸ 1930, τὸ τέταρτο στὴ Ρώμη τὸ 1926 καὶ τὸ τρίτο στὴν Γενεύη τὸ 1922). Τὸ θέμα ποὺ θὰ συζητηθῇ στὶς δημόσιες συνεδριάσεις του εἶναι τὸ ἀκόλουθο: «Αἱ πιῦθαναι εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἠθικαὶ δυνάμεις, αἱ πηγαὶ αὐτῶν καὶ ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀνάπτυξις των, ὑπὸ τὴν τετραπλῇ ἄπαιξιν τῆς ψυχολογίας, τῆς παιδαγωγικῆς, τῆς κοινωνιολογίας καὶ τῆς φιλοσοφίας.»

Οἱ εἰσηγῆται θὰ ἐξετάσουν συνεπῶς τὴν ἡθικὴν
ιδέα μέσα στὸ παιδί, καὶ τὴν ἀντίληψιν περὶ τοῦ κό-
σμου στὴν ὁποία καὶ αὐτὴν ἐξαρτῶν τὴν ἐπίδρασιν
τοῦ περιβάλλοντος καὶ τῶν παρὰ αὐτὸν στήν ἀνάπτυξιν
τοῦ ἡθικοῦ ἰδανικοῦ τὴν κοινωνικὴν ἔννοιαν τῆς
ἡθικῆς, ἐφ' ὅσον τὸ αὐτομὸν δὲν εἶναι ὁ τελικὸς σκο-
πὸς τῆς ἀγωγῆς, ἀφοῦ—δημιουργός—ἐξυπηρετεῖται ἕνα
σκοπὸν καὶ γίνεται ὁ θεράπων τῆς ομάδος ἢ τοῦ συ-
νόλου· τίς σύγχρονες φιλοσοφικαὶ θεωρίαι καὶ τὴν

ἐξήγησις τῶν κοινῶν πηγῶν. Τέσσαρες τμήματα θὰ ἀπασχοληθοῦν μὲ τὰ ἀκόλουθα θέματα ὡς, πρὸς τις σχέσεις των μὲ τὴν ἡθικὴ ἀγωγή: 1) Ἡθικὴ καὶ Ἐργασία. 2) Συγγενόφρων τῶν λαῶν διὰ τῆς νεότητος. 3) Ἡ παινιτικὴ φιλολογία. 4) Συνεκπαίδευση.

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὅπου τὸ πνευματικὸ ἰδιῶδες τῆς ἀνθρωπότητος φαίνεται νὰ κινδυνεύῃ περισσύτερον παρὰ ποτέ, ἃς ἐλπίσαμε ὅτι ὅσο τὸ δυνατό περισσότεροι παιδαγωγοὶ θὰ συγκεντρωθοῦν στὴν Πολωνία γὰ νὰ ἐρευνήσουν ὅλοι μαζὶ τίς πνευματικὰς δυνάμεις, ποῦ ἀπὸ κοινοῦ κατέχουν ὄχι μόνον—μέσα σ' ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα—ὅλα τὰ ἔθνη, ὅλες οἱ φυλὰς, ὅλες οἱ θρησκείαι, ὅλες οἱ φιλοσοφίαι, ἀλλὰ καὶ—μέσα σὲ κάθε ἔθνος—ὅλες οἱ κατηγορίαι τῶν πολιτῶν.

Τὸ λεπτομερές πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου τῆς Ἑ-
θικῆς Ἀγωγῆς, καὶ τῶν ἐκδρομῶν ποὺ θὰ γίνου-
ν ἐπ' εὐκαιρίᾳ αὐτοῦ ἐντὸς τῆς Πολωνίας—παρέχεται,
εἰς ὅποιον τὸ ζητήσῃ, ἀπὸ τὴν Κυρίαν François So-
kal, Secretarial du VI Congrès international
d'Education morale, Muzeum Oswiaty 88 Hoza,
Varsovie.

ΕΛΜΙΝΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ

Πρὶν ἀπὸ δύο ἐβδομάδες ἦλθε ὁ σὺν τῇ Ἀθήνᾳ μὲν πολυσύστημη οὐμάδα ἀπὸ μαθητῶν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῆς Κας Florie. Οἱ περισσότερες ἦσαν Ὀθωμανίδες, δύο Βουλγαρίδες καὶ τρεῖς μόνο Ἕλληνίδες. Τὴν προηγουμένη ἡμέρα εἶχον φθάσει ἐξήντα μαθητὰ τῆς Ροβερτινῆς μετὰ τὸν Ἑλῆνα καθηγητὴν Κον Ποιενίδη.

Οἱ ἐδῶ Σύλλογοι τῶν Ἀποφοιτῶν τῶν Σχολείων αὐτῶν τοὺς προετοιμάσαν θερμοτάτην ὑποδοχὴν. Στις 20 ᾽Ιανουαρίου τοὺς παρετέθη τέιον στὸ Κολλέγιο Ἀθηνῶν Ψυχικὸν—ὅπου, ἐκτὸς τῶν ἐκδρομῶν, προσελήφθησαν πολλοὶ Ἕλληνες καὶ ξένοι, φίλοι τῶν δύο Ἀμερικανικῶν Κολλεγίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Προσφωνήσεις ἔγιναν ἐκ μέρους τῶν κ. κ. Homer Davis, διευθυντοῦ τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν, καὶ Σταύρου Θεοφανίδη, ἀποφοίτου τῆς Ροβερτείου, τῶς βουλευτοῦ. Ἐκ μέρους τῶν ἐκδρομῶν ἀπήντησε ὁ Τούρκος καθηγητής, τόνισας τὸν ἐθνουςιασμὸν καὶ τὰς εὐχαριστίας τῶν ἐκδρομῶν γιὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν.

Ἐπίσης ὁ Σύλλογος τῶν Ἀποφοίτων τοῦ Ἀμερικανοῦ Κολλεγίου Κωνσταντινουπόλεως παρέδωσε τέ-
τον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Splendid τὴν 23ην Ἰανουα-
ρίου. Τὴν δὲ ἐπομένην ἔγινε καὶ τρίτη ὑποδοχὴ εἰς τὸ
Ἀμερικανικὸν Κολλέγιον Ἑλληνικοῦ. Ἡ ἐνταῦθα δια-
μονὴ των διήρκεσε μιὰ ἑβδομάδα κατὰ τὴν ὁποίαν
ἐπεσκέφθησαν τὰ ἀρχαιολογικά, καὶ τὰ λοιπὰ ἀξιο-
θέατα μέρη τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὅλους τοὺς πολιτικούς
ἀρχηγούς, εἰς τοὺς ὁποίους διεβίβασαν τὰ σέβη των
Νέων τῆς Τουρκίας. Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν των μᾶς
ἐτόνισαν καὶ πάλιν ὅτι φεύγουν μὴ τὰς ἀρίστες τῶν
ἐντυπώσεων ἀπὸ τὰς ὥρας ἡμᾶς Ἀθηναίους, τοὺς φιλοξένους
Ἕλληνας καὶ τὸν ἄφθαστον γαλᾶζιο Ἀττικὸ οὐρανόν.

Οἱ τρεῖς μικροὶ Ἕλληνίδες μᾶς ἀποχαιρετοῦσαν με-
λαγχολικὰ καὶ μόλις συγκροτοῦσαν τὰ δάκρυα των.
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

Ἑθνικὸν Συμβούλιον τῶν γυναικῶν τῆς Βουλγαρίας. Τὸ Συμβούλιον αὐτὸ ποῦ ἀντιπροσωπεύει 87 γυναικεῖες ὁργανώσεις, σηηήλθεν ἐσχάτως διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν γυναικεῖαν ἐργασίαν ζητήματα. Ἡ συνέλευσις ἐπρότεινε νὰ ληφθοῦν κυρίως τὰ ἑξῆς μέτρα :

Τὰ κορίτσια νὰ μποροῦν νὰ ἐκλέξουν οἰονδήποτε ἐπάγγελμα, χειρωνακτικὸν ἢ διανοούμενον. Νὰ ἐμπνευσθῇ στὴ γυναῖκα ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ μὲ μιὰ κατάλληλη φυσικὴ ἀγωγή ν' ἀποκτήσῃ ἀντοχὴ γιὰ κάθε ἐργασία. Νὰ μπορῇ ἡ γυναῖκα νὰ ἐπιδοθῇ σὲ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα μὲ τὰ αὐτὰ δικαιώματα παραγωγῆς ὅπως οἱ ἄνδρες. Νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης ἀμοιβῆς γιὰ ἴσην ἐργασίαν ποῦ υἱοθέτησεν ὁ Διεθνὴς Ὁργανισμὸς Ἑργασίας. Νὰ μὴ ἐπιτρέπεται νὰ ἐργάζονται παῖδια κάτω τῶν 14 ἐτῶν, νὰ μποροῦν γυναῖκες νὰ διορίζονται ἐπόπτριαι ἐργασίας καὶ νὰ λαμβάνουν μέρος ὡς μέλη τῆς Κυβερνητικῆς ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν Διεθνήν Διασκέψιν Ἑργασίας.

Ἀφ' ἑτέρου τὸ Συνέδριο ἀνέθεσε στὸ προεδρεῖον του νὰ μελετήσῃ τὸ πρόβλημα ποὺ ἀνέκίνησαν αἱ διεθνεῖς γυναικεῖαι ὁργανώσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιδιωχθῇ μία εἰδικὴ νομοθεσία γιὰ τὴ προστασία τῆς ἐργασίας τῶν γυναικῶν, ἢ ἂν πρέπει νὰ τεῖνον αἱ προσπάθειαι ὅπως ἐπικρατήσῃ μιὰ γενικὴ διαρρύθμισις ποὺ θ' ἀφορᾷ τὴν ἐργασίαν ἀφοτέρων τῶν φύλων.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΡΑΣΙΣ ΕΝ ΚΥΠΡΩ

ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΣ

Φιλότητος Σύλλογος α' Ὁμὰς Ἐνώσεως Ἑλ-
ληνίδων.—Ὁ ἐν Ἀμμοχώστῳ Φιλότητος Σύλλογος
«Ο.Ε.Ε.» ἰδρυθεὶς πρὸ 28ετίας εἶναι τὸ ἄσιλον καὶ ἡ
παρηγορία παντός ἔχοντος ἀνάγκην. Οὕτω ἐκτὸς τῆς
βοηθείας, ἥ ὅποια παρέχεται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν
τοῦ ἔτους εἰς κάθε ἄνθρωπον ἄξιον βοηθείας, ἐμοί-
ρασε κατὰ τὰς ἐξοτάς τῶν Χριστουγέννων ἄνω τῶν
1000 πηλ. ὑφάσματος, 300 ξυγγή παπούτσια, 50 κου-
βέρτες καὶ 44 λίρας εἰς πτωχὰς οἰκογενεάς.

70. Ὅλα τὰ μέλη τοῦ Φ. Σ. τὰ ὁποῖα εἶναι περίπου 70, εἶναι ἄξα παντός ἐπαίνου διὰ τὴν συνδρομὴν, τὴν ὁποῖαν παρέχουν εἰς τὸ κοινωφελές καὶ ἀνθρωπιστικὸν αὐτὸ ἔργο ὡς καὶ τὸ συμβούλιόν του, τὸ ὁποῖον ἐργάζεται διὰ τὸν φιλάνθρωπικὸν αὐτὸ σκοπὸν. Ἰδίως ὅμως πρέπει νὰ ἐξαρθῇ καὶ νὰ ἀπονειμηθῇ δημόσιος ὅμως ἐπαινος εἰς τὴν κ. Μαρίτσαν Μ. Φιλίππου, ἡ ὁποία εὐθύς ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου ἐνεργασθῆναι μέλος, ἐπὶ ὀκταετίας δὲ τώρα ὡς μέλος τοῦ Συμβουλίου ἐξακολουθεῖ νὰ παρέχῃ μὲ ἀπέραντον γλυκύτητα καὶ χριστιανικὴν ὀντως ἀγαθότητα καὶ

υπομονήν τὰς ὑπηρεσίας της εἰς τὸν ἐν λόγῳ Σύλλογον.

Ἀνθρῶποι ὡς ἡ κ. Μαρίτσα Μ. Φιλίππου διακαίονται τοιούτου δημοσίου ἐπαίνου καὶ ἐφ' ὅσον ζῶσιν ἵνα ἱκανοποιῶνται ἠθικῶς καὶ ἐνθαρρύνονται εἰς τὸ δύσκολον μὲν ἀλλ' ὑψηλὸν καὶ ἀνθρωπιστικὸν ἔργον τῶν.

Μαθητικὸν συσσίτιον.— Εἰς τὴν Ἀμμόχωστον ἰδρύθη τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Δ/ος Ἑλένης Γ. Χατζηπέτρου, διευθυντρίας τοῦ ἀνωτέρου παρθεναγωγείου, μαθητικὸν συσσίτιον εἰς τὸ ὁποῖον σιτίζονται ἄνω τῶν 100 πτωχῶν παιδιῶν.

Νηπιοκομικὸς Σταθμός.— Εἰς τὴν Ἀμμόχωστον ὑπάρχει καὶ λειτουργεῖ νηπιοκομικὸς Σταθμός εἰς τὸν ὁποῖον αἱ προσερχόμεναι μητέρες μὲ τὰ βρέφη τῶν φιλοδωροῦνται, αἱ μᾶλλον πτωχαί, μὲ γάλα καὶ σαποῦν.

Φιλόπτωχος Σύλλογος, Παιδικὴ ἐξοχή, Νηπιοκομικὸς Σταθμός, Μοθητικὸν Συσσίτιον εἶναι ἔργα μαρτυροῦντα πολιτισμόν, εἶναι ἔργα τιμῶντα τὴν πόλιν τῆς Ἀμμοχώστου καὶ δι' αὐτὸ οἱ ἰδρύται καὶ πρωτεργαταὶ αὐτῶν εἶναι ἄξιοι θερμῶν συγχαρητηρίων καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς πόλεως Ἀμμοχώστου.

Δύκειον Ἑλληνίδων Ἀμμοχώστου.— Τὸ ἐν Ἀμμοχώστῳ λαμπρὸν γυναικεῖον Σωματεῖον «Λ.Ε.Α.» ἐγκαινιάσας γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Κύπρον τὸ «Παιδικὸ Θέατρο.» Τὴν ἡμέραν τῶν Χριστογεννῶν διαοργάνωσε παιδικὴν παράστασιν, στὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ἄνω τῶν 30 παιδιῶν ἀπὸ 5—10 ἐτῶν. Κατ' αὐτὴν τὰ μικρὰ παιδάκια ἔπαιξαν δραματάκια, κωμωδίες, ἔπαιξαν πιάνο καὶ ἐτραγουδῆσαν διάφορα τραγουδάκια τῇ συνοδείᾳ πιάνου καὶ μανδολινάτας καὶ ἐχορεύσαν ρυθμικοὺς χορούς. Αἱ εἰσπράξεις διετέθησαν ὑπὲρ τοῦ μαθηματικοῦ Συσσιτίου καὶ φιλοπτώχου Συλλόγου. Ἐπαινοῦμεν καὶ συγχαίρομεν τὴν δραστηριότητα τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ Σωματείου, τὸ ὁποῖον παρακολουθοῦν τὴν ἔξω κίνησιν πρὸς ψυχογονίαν τοῦ παιδιοῦ, εἰσήγαγε καὶ στὴν Κύπρον τὸ «Παιδικὸ Θέατρο.»

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

«Ἐνωσις Ἑλληνίδων Κυριῶν».— Εἰς τὴν Λευκωσίαν, τὴν πρωτεύουσάν τῆς Κύπρου, ὑπάρχει Φιλόπτωχος Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐνωσις Ἑλληνίδων Κυριῶν», τοῦ ὁποίου ἡ φιланθρωπικὴ δράσις εἶναι πολὺ μεγάλη, ἐπίσης λειτουργεῖ εἰς αὐτὴν μαθητικὸν συσσίτιον καὶ νηπιοκομικὸς σταθμός.

Πνευματικὴ Ἀδελφότης.— Εἰς τὴν Λευκωσίαν ὑπάρχει, ἐπίσης Σύλλογος Κυριῶν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πνευματικὴ Ἀδελφότης» ἰδρυθεῖς ἀπὸ τὴν ἐλλόγιμον Δα Περισεφόνην Α. Παπαδοπούλου, καθηγήτριαν τῶν Φιλοσοφικῶν ἐν τῇ Διδασκαλείῳ τῶν θηλέων. Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου εἶναι, ὡς δηλοῖ τὸ ὄνομά του, ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις τῶν μελῶν του.

ΛΑΡΝΑΞ

Ε. Ν. Α.— Εἰς τὴν Λάρνακα ἰδρύθη Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ε. Ν. Α.», ἥτοι «Ἐνωσις Νεανίδων Ἀθλητισμοῦ» σκοπὸς τοῦ ὁποίου, ὡς δηλοῖ τὸ ὄνομά του, εἶναι ὁ ἀθλητισμός. Μ' εὐχαρίστειν πληροφоруμέθα, ὅτι θὰ ἐπεκτείνῃ τὴν δράσιν του καὶ θ' ἀσχοληθῇ καὶ στὴν μουσικὴν. Εἰς τὴν Λάρνακα ὑπάρχει ἐπίσης Φιλόπτωχος Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀλεξάνδρα» λειτουργεῖ ἐπίσης μαθητικὸν συσσίτιον καὶ νηπιοκομικὸς σταθμός.

Συγχαρητήρια.— Τὸ «Δύκειον Ἑλληνίδων Ἀμμοχώστου» συμμετέσχε νεορῶς εἰς τὴν σεμνὴν ἐορτὴν ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τὸν «Παρνασσόν» γιὰ τὰ ὀγδοντάχρονα τῆς πολυσέβαστης καὶ πολιᾶς κ. Ἀρσινόης Παπαδοπούλου καὶ τῆς διαβιβάζει διὰ τοῦ περιοδικοῦ «Ἑλληνίς» τὰ θερμὰ του συγχαρητήρια γιὰ τὸ μεγάλο της ἔργο, συνάμα δὲ καὶ τὴν εὐχὴν τοῦ ὅπως ἀξιοθῇ καὶ γιορτάσῃ καὶ τὰ ἑκατοντάχρονά της. Ἀμμόχωστος Κύπρου 1934

ΣΑΛΑΜΙΝΙΑ

ΠΟΘΟΙ

Ὅχι! Δὲ θέλω νὰ πεθάνω τώρα...
Κί ἂν κάποτε τὸ χάρο σὰν τρελλὴ
ζητοῦσα. μ' ὅλην πιά τὴν ἄγρια μπόρα
τοῦ πόθου ἐκείνου ἐγώ, καὶ πιδ πολὺ,
Τώρα ποθῶ τὴ θεία, τὴ μυροφόρα
ἀγκάλῃ τῆς ζωῆς, καὶ τὸ φιλὶ
τὸ αἰθέριο τῆς Ἀγάπης, καὶ τὰ δῶρα
τοῦ Ἀπρίλη, πὺν ὅλος μάγια μὲ καλεῖ...
Ὅχι! Δὲ θέλω τώρα νὰ πεθάνω!
Μὲ ὅση λαχτάρα πρῶτα τὸ κορμὶ
τὸ πρόσφερα σὸ θάνατο χλωμῇ,
μὲ τόσην, ὃ κι' ἀκόμα παραπάνω
τὸ δίνω τώρα, στῆς ζωῆς τὸ πλάνο
φιλί, καὶ τὴν ἀγκάλῃ τὴ θερμῇ.

ΜΗ ΜΕ ΡΩΤΑΣ

Μὴ μὲ ρωτᾷς, κι' ἐγὼ ἀπὸ τί πονῶ κι' ἐγώ
[δὲν ξαίρω...]
Ἔτσι δ' αὐτὸν γεννήθηκα τὸν κόσμον, λυπημένον
Ποιὸς ξαίρει τάχα ποιοὶ καῦμοι καὶ νοσταλγίες
[ποίων κόσμων]
Ποῦ πέρασαν ὡς πον στὴ γῆ νὰ φτάσει ἐδῶ ἡ
[ψυχὴ μου,
Ποιὸς ξαίρει τάχα ποιοὶ καῦμοι καὶ πόθοι τῇ
[βαράνουν,
κι' ὁ πόνος ἔτσι ὁ μυστικός, κι' ὁ ἀξήγητός μου
[πόθος
μπορεῖ νὰ εἶναι τοῦ Σύμπαντος ἡ ἀπέραντη ἡ
[δύνη...
† ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΙΣ ΑΜΥΓΔΑΛΕΣ ΣΑΣ

Τὸ πρότιστο παράγγελμα τῆς ὑγιεινῆς εἶνε ἡ προφύλαξις. Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ ξέρωμεν πῶς θὰ προλάβωμεν τὴν ἀρρώστιαν ποῦ μᾶς ἀπειλοῦν γιὰ νὰ μπορέσωμεν νὰ τὴν ἀποφύγωμεν. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν χρειάζονται μόνον καλοὶ γιατροί, ἀλλὰ καὶ κοινὸν μὲ ἀντίληψιν καὶ γνῶσιν. Καλὸν λοιπὸν εἶνε νὰ γνωρίζωμεν τὰ ὄργανά μας, καὶ τὴν ἀρρώστιαν ποῦ παθαίνου. Ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κεφάλαια τῆς παθολογίας εἶνε αἱ παθήσεις τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ τὰ σχετιζόμενα πρὸς αὐτὰς γενικὰ συμπτώματα. Δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξακριβωμένοι ἡ λειτουργία καὶ ἡ χρησιμότης τῶν ἀμυγδαλῶν, πάντως εἶνε βέβαιον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ χωρὶς αὐτὰς, ὅπως καὶ χωρὶς τὴν σκληροειδῆ ἀπόφυσιν. Ἀπόδειξις ὅτι σὲ ἄπειρες περιπτώσεις ἀφαιροῦνται ἐν μέρει ἢ ὁλόκληρες οἱ ἀμυγδαλές. Ἡ ὑγιὲς ἀμυγδαλὴ φαίνεται μὲν νὰ καταπολεμῇ τὰ εἰσρχόμενα διὰ τοῦ στόματος μικρόβια, ἡ λειτουργία ὅμως αὐτὴ παύει εὐθὺς ποῦ θὰ πάθῃ ἡ ἀμυγδαλὴ, ὅτε μάλιστα γίνεται ἐστία γιὰ ἕνα σωρὸ μολυσματικῆς ἀρρώστιας, λ.χ. γιὰ τὴν σκαρλατίναν καὶ διφθερίτιδα, ὅπου τὰ μικρόβια μπαίνουν στὸ σῶμα διὰ μέσου τῶν ἀμυγδαλῶν.

Ὁ δυνατὸς πονόλαιμος καὶ ἰδίως τ' ἀποστήματα στὸ λαιμὸ παρουσιάζονται ἐνίοτε ὑπὸ ἐξαιρετικὰ βαρεῖα μορφή, καὶ μπορεῖ νὰ καταλήξουν σὲ δηλητηρίασιν τοῦ αἵματος ἢ καὶ σὲ ἄλλες σοβαρὲς παθήσεις. Ἀλλὰ καὶ τὴ χρονίαν ἀμυγδαλίτιδα δὲν πρέπει νὰ πέρνομεν ἐλαφρά, γιὰ τὴν βαθεῖα κειμένη μολυσμένη αὐτὴ ἐστία εἶνε τ' ὄργανον γιὰ διάφορες παθήσεις τῆς καρδιᾶς, τῶν νεφρῶν ποῦ παρουσιάζουν μιὰ διαρκὴ ὑψωσιν τῆς θερμοκρασίας. Ἐνδείκνυται στὶς περιπτώσεις αὐτὰς νὰ γίνῃ μιὰ σωστὴ διάγνωσις γιὰ νὰ ἔλθῃ ἡ ἰατρικὴ ἐπέμβασις στὴ κατάλληλη στιγμή καὶ νὰ γλυτώσῃ ὁ ἄρρωστος διὰ παντὸς ἀπὸ τὸ κακὸ. Ἀλλὰ καὶ τὰ μικρόβια τῆς φυματιώσεως καὶ συφιλίδος ἐμφωλεύουν στοὺς ἰστούς τῶν ἀμυγδαλῶν, ὅποτε πάλιν ἐνδείκνυται μιὰ ταχεῖα ἐνέργεια.

Γιὰ τὴν ὁξείαν ἀμυγδαλίτιδα συνιστοῦν ἀπολυμαντικὲς γαργάρες κ' ἐπαλείψεις. Τ' ἀποστήματα πρέπει ν' ἀνοίξουν γιὰ νὰ βγῇ τὸ πύον.

ἐπιτυχάνεται ἐνίοτε μὲ τὴν ζέστη τῆς ἀκτίνης. Στὶς χρόνιες ὅμως ἀμυγδαλίτιδες ὑπάρχει τὸ πύον βαθεῖα μέσα στοὺς ἰστούς, καὶ γι' αὐτὸ συνιστοῦν τὴν ἐγχείρισιν, δηλ. τὴν μερικὴν ἢ ὁλόκληρον ἀφαίρεσιν τῶν ἀμυγδαλῶν. Αἱ ἐγχειρήσεις αὐταὶ γίνονται συνήθως μὲ τοπικὴ νάρκωσι καὶ μὲ τὰ μέσα ποῦ ἔχει ἡ σημερινὴ χειρουργικὴ, δὲν παρουσιάζουν κινδύνους γιὰ τὴν ἀντισυμπτωτικὴν αἰμορραγίαν, μποροῦν νὰ τὴν σταματήσουν. Τώρα λέγεται ὅτι σ' ἐλαφρὲς περιπτώσεις μπορεῖ νὰ θεραπευθῇ καὶ μὲ ἀκτίνες, τελευταίως μάλιστα ἔγιναν πειράματα καὶ μὲ βραχέα κύματα, τ' ἀποτελέσματα ὅμως δὲν εἶνε ἀκόμα ἀρκετὰ γνωστά.

Μὲ ὅλα αὐτὰ θέλομε νὰ ποῦμε ὅτι αἱ παθήσεις τῶν ἀμυγδαλῶν δὲν πρέπει νὰ κρίνονται ἐπιπόλαια, καὶ ὅτι ἡ ἐγκαιρὸς διάγνωσις καὶ θεραπεία εἶνε ἀπαραίτητες γιὰ νὰ ἀποφύγῃ ὁ ἄρρωστος ἄλλες σοβαρὲς καὶ ἴσως ἀνεπανόρθωτες βλάβες.

Η ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Οἱ μετέροντες κατοικίες εἶναι συνήθως στενὲς καὶ μικρὲς καὶ δὲν περιοσεύει χῶρος σὰν μᾶς ἔλθῃ ξαφνικὰ ἕνας μουσαφίρης. Οἱ εἰκόνες μας δείχνουν μιὰ πολυθρόνα ποῦ γίνεται στὴν ἀνάγκη κορβετάκι. Ἔτσι μπορεῖ νὰ τὰ βολέψωμεν ἂν τυχὸν χρειασθῇ νὰ φιλοξενήσωμεν κανένα συγγενῇ.

Από το Πατριωτικόν Ίδρυμα και το Λύκειον Ἑλληνίδων ἐφορτάσθη καὶ φέτος τὴν ἡμέραν τῆς Ὑπαπαντῆς ἢ «Ἡμέρα τῆς μητέρας». Τὴν πρωτὴν ἐψάλη δοξολογία στὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ, κατόπιν ἐδόθη κινηματογραφικὴ παράστασις στὸ «Πάνθεον» γιὰ τὶς μητέρες τῆς παιδαγωγικῆς Σχολῆς, κατὰ δὲ τὸ διὰ-λειμμα ἀπενεμήθησαν τὰ βραβεῖα τοῦ Δήμου στὶς καλῆτερες μητέρες. Τὴν ἐσπέραν ἐγένεν ὁ φιλολογικὸς ἐορτασμός τῆς «Μητέρας» στὸν Παρνασσό. Κατ' αὐτὸν ὠμίλησαν αἱ κ. κ. Νίκη Πέρδικα, Ἰωάννα Δέτσικα, Ἄννα Τριανταφυλλίδου καὶ οἱ κ. κ. Φίλων καὶ Κύρου, ἀπήγγειλαν δὲ ποιήματα σχετικὰ μὲ τὸν ἐορτασμόν ἡ Μυρτιώτισσα καὶ ὁ κ. Σημυριώτης. Στὸ τέλος ἐψάλλεν ὠραϊότατα ἡ Χορὸς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τῆς Νεότητος τὸν Ὕμνον τῆς Μητέρας.

Τριακόσαιο πενήντα πόλεις τῆς Μεγ. Βρετανίας διώρισαν τοὺς δημάρχους των, μεταξὺ αὐτῶν δέκα ἐξέλεξαν γυναῖκες.

Ἡ κ. Πικάρ, συγγενὴς τοῦ καθητοῦ Πικάρ θὰ ἐπιχειρήσῃ προσεχῶς μὲ τὸν σύζυγον τῆς ἀνάβασιν στὴν στρατοσφαῖρα. Ἡ ἡμέρα τῆς πτήσεως τηρεῖται ἀκόμη μυστικῇ· ὁ σκοπὸς τῆς εἶναι νὰ καταρρίψῃ τὸ ρεκόρ τῶν Ρώσων ἀεροπόρων.

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ φεμινισμοῦ στὴ Γερμανία. Ὁ Χιτλερισμὸς ἀπὸ τότε ποὺ ἐπεκράτησε καὶ ποὺ φάνηκε πὼς εἶχε καταδικάσει εἰς θάνατον τὸ γυναικεῖο ζήτημα, δὲν κατώρθωσεν ἐν τούτοις νὰ τὸ ἐκμηδενίσῃ. Οἱ παλῆς ὁργανώσεις ἔχουν βέβαια διαλυθῇ, πολλὰς γυναῖκες ὑπάλληλοι ἐπαύθησαν ἀπὸ τῆς θέσεως των καὶ οἱ πρὸ διακεκριμέναι φεμινίστριες ποὺ δὲν ἀνήκουν στὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ κόμμα, ἀδυνατοῦν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ἔργον τους. Μέσα ὅμως στοὺς κόλπους τοῦ κόμματός αὐτοῦ παρατηρεῖται πάλι μιὰ κίνησις ὑπὲρ τῶν γυναικῶν. Ἡ μεταστροφή αὐτὴ φάνηκε πρῶτον ἀπὸ ἓνα σωρὸ αἰτίσεις γυναικῶν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἑσωτερικῶν ποὺ ζητοῦν νὰ μὴ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τῆς θέσεως των γιατί βρῖσκονται σὲ κακὴ οἰκονομικὴ κατάστασις. Ὁ ὑπουργὸς εἰς ἀπάντησιν ἔστειλεν ἐγκύκλιον εἰς διάφορας ἀρχὰς τοῦ κράτους, στὴν ὁποία λέγει, ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν γυναικῶν ἀπὸ ὠρισμένων θέσεων δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ράιχ. Ἡ ὑπουργικὴ αὐτὴ ἀπάντησις δημοσιεύθηκε σὲ ὅλον τὸν ἡμερήσιον τύπον.

Αἱ Γερμανίδες ζητοῦν βέβαια ἐντὸς τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς ἰδεολογίας νὰ ἐπεκτείνουν πάλιν τὶς ἐλευθερίας των. Φυσικὰ δὲν μποροῦν νὰ στηριχθοῦν σ' ἓνα πνεῦμα δημοκρατικόν, ἢ στὶς ἀρχὰς ποὺ ἐθέσπισεν ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις. Ἀνεκάλυψαν ὅμως στὸν Τάκτο καὶ στὴν Ἑδδα, τὴ μεγάλη γερμανικὴ ἐποποιίαν, κείμενα ποὺ ἀναφέρουν πόσον εὐρύτατα δικαιώματα εἶχον οἱ ἀρχαῖαι Γερμανίδες. Ἀντιπρόσωποι

τῆς νέας αὐτῆς κινήσεως δημοσίευσαν στὸ ὄργανόν τους «die deutsche Kämpferin» (ἡ Γερμανὶς Ἀγωνίστρια)· ὅτι στοὺς παλῆους ἐκείνους χρόνους ἡ Γερμανίδα ἦταν ἱέρεια, δικαστὴς, γιατρός, καὶ ὅτι στίς συνελεύσεις εἰσακούονταν ἡ γνώμη τῆς. Σήμερα εἶναι ἀκόμα πρόωρον νὰ βγάλῃ κανεὶς ἓνα ὁριστικὸ συμπέρασμα γιὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ φεμινισμοῦ στὴ Γερμανία. Κρίνοντες ὅμως τὴν οὐσίαν καὶ ὄχι τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν, φρονούμεν ὅτι αἱ βλέψεις καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Γερμανίδων ἐμείναν ὅπως ἦσαν, μόνον ὁ τρόπος ἐνεργείας παρουσιάζεται κάπως ἄλλοιως.

Ἡ Διεθνὴς Ἑνωσις Γυναικῶν γιὰ τὴν προάσπιν τῆς εἰρήνης συνήλθε στὰς Βρυξέλλας ἀπὸ τὰς 15 — 17 Φεβρουαρίου. Τὸ εὐρύτατον πρόγραμμα τῆς διασκεύσεως εἶχε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ὡς θέμα νὰ υποστηριχθῇ ἡ Κ. Τ. Ε. στὴ κρίσιμη περίοδον τοῦ περνᾶ, χωρὶς ὅμως ν' ἀποκλεισθῇ καὶ ἡ συζήτησις τῶν μεταρρυθμίσεων ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ κάμουν τὴ δράσιν τῆς πρὸ ἀποτελεσματικῇ.

Ἡ προσεχὴς διάσκεψις ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1935 στὴ Κωνσταντινούπολιν.

Τὸ τελευταῖον Bulletin du Conseil International, des femmes δημοσιεύει τὰ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ Ἑθν. Συμβ. τῶν Ἑλληνίδων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κ. Ρ. Γεωργαντᾶ.

Ἐκ παραδρομῆς παρελείφθη σὶν τὸν τίτλον τοῦ ὠραίου ἄρθρου τῆς κ. Λασκαρίδου στὸ προηγούμενον τεῦχος ἓνα ἐρωτηματικόν. Ἡ συγγραφεὺς δὲν λέγει κατηγορηματικῶς Νὰ λείψουν οἱ περιττοί, ἀλλ' ἐρωτᾷ: Νὰ λείψουν οἱ περιττοί; Ζητοῦμεν συγγνώμην.

Αἱ γυναῖκες στὴ Τουρκία ψηφίζουν ὡς γνωστὸ στίς δημοτικὰς ἐκλογάς, ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως ἔχουν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι στὰ Δημογεροντικὰ συμβούλια ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ τοὺς προκρίτους τῶν χωρικῶν γιὰ νὰ κανονίζουν μόνοι τους τὶς τοπικὰς τῶν ὑποθέσεις.

Τὸ προσεχὲς Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Γυναικῶν θὰ συνέλθῃ τὸν Ἰούλιον ἐ. ἔ. στὸ Παρίσι. Αἱ Γαλλίδες ἐργάζονται ἀπὸ τώρα γιὰ τὴν καλεστικὴν ὁργάνωσιν καὶ γιὰ τὴν πρὸ ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν τῶν μελῶν. Ὅσαι Ἑλληνίδες θὰ ἤθελαν τυχὸν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαν Διάσκεψιν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου, ἄς ἀπευθύνθωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «Exprinter» 26 Avenue de l'Opéra, Paris, γιὰ νὰ λάβωσιν κάθε λεπτομερὴ πληροφορίαν.

Ἀπέθανε στὸ Προσφυγικὸ Νοσοκομεῖον ἀπὸ ἀνίατο νόσον εἰς νεαράν ἀκόμη ἡλικίαν ἡ ποιήτρια **Μαρία Ζάμπα.** Ὁ Φιλολογικὸς κόσμος ἀπώλεσε μὲ τὸ πρόωρον θάνατον τῆς ἀτυχοῦς κόρης ἓνα ἐμπνευσμένον ταλέντο. Δημοσιεύομεν σήμερα δύο ποιήματα ἀπὸ τὴν συλλογὴν τῆς ἐκλιπούσης «Αὐγὰς καὶ Δειλινὰ».

Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἑθνικῆς δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Βερολίνου ἀνετέθη εἰς τὴν διάσημον ἡθοποιὸν

Lucie Höflich. Στὸ διοικητικὸ Συμβούλιον τοῦ νέου τούτου ἰδρύματος ἐξελέγη μέλος ἐπίσης μιὰ γυναίκα, ἡ Edith von Coler.

Αἱ γυναῖκες στὸ δημόσιον βίον τοῦ Βελγίου. Κατὰ τὴν ἐφημερίδα «International Feminin» ὑπάρχουν σήμερον στὸ Βέλγιο 2 γυναῖκες μέλη τοῦ Κοινοβουλίου, 4 γυναῖκες παρακάθονται εἰς Ἑπαρχιακὰ Συμβούλια, 171 γυναῖκες εἶνε μέλη εἰς Κοινοτικά Συμβούλια, 13 εἶνε πρόεδροι κοινοτήτων καὶ 14 εἶνε δημοτικοὶ σύμβουλοι.

Μανθάνομεν ὅτι στὴν Κ. Τ. Ε. —τμήμα δουλείας— ἐξελέγη ἐσχάτως παμνηφει ἡ κ. de Palencia, ἀπεσταλμένη τῆς Ἰσπανίας.

Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Δουβλίνου ὠνόμασε καθηγητρίαν τοῦ τῆς κ. Olive C. Purser, γνωστὴν φιλόλογον, ποὺ ἔλαβε πρὸ ἐτῶν τὸ χρυσὸν μετάλλιον τοῦ αὐτοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὰς ἐργασίας τῆς ἐπὶ τῆς νεωτέρας φιλολογίας.

Τὸ βραβεῖον τῆς ἐφημερίδος «Νέα Εὐρώπη» ἀξίας 10000 γαλλ. φράγκων, προωρισμένο νὰ βραβεύσῃ τὸ καλῆτερον βιβλίον περὶ τῆς συγχρόνου πολιτικῆς, ἐδόθη εἰς τὴν κυρίαν Andrée Viollis γιὰ τὸ τελευταῖον τῆς ἔργον «ἡ Ἰαπωνία καὶ ἡ ἐξουσία τῆς Αὐτοκρατορίας».

Ἡ πρόεδρος τοῦ φεμινισμοῦ στὴ Τουρκία. Ἡ γιατρός Badria Rachin Hanum ἔλαβεν ἐσχάτως τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχιάτρου στὴν Ἀγκυρὰ.

Εἶναι ἡ πρώτη γυναίκα τοῦ κόσμου ποὺ ἐκλήθη νὰ διευθύνῃ τὴν ὑγειονομικὴ ὑπηρεσίαν μιᾶς πρωτεύουσας, καὶ εἶναι μιὰ νίκη ποὺ πρέπει νὰ χαίρεται ὅλη ἡ ὄλως τὸς φεμινιστὰς.

Διὰ τὴν ἄμυναν τῆς δημοσίας ἡθικῆς, ὁργάνωσις εἰδικοῦ συνεδρίου. Ἡ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Νέων, ἡ Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Νεανίδων, ὁ Στρατὸς τῆς Σωτηρίας, ὁ Διεθνὴς Καθολικὸς Σύνδεσμος Προστασίας Νεανίδων, ἡ Διεθνὴς Ὀμοσπονδία τῶν Φίλων τῆς Νεανίδος, τὸ Διεθνὲς Συμβούλιον Γυναικῶν, τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον κατὰ τῆς ἐμπορίας γυναικῶν καὶ παιδιῶν, ὁ Γαλλικὸς Σύνδεσμος ὑπὲρ τῆς ἀναψύσεως τῆς δημοσίας ἡθικῆς, τὰ Ὁλλανδικὰ Ἰνστιτούτα Χέλτης δημοσίας ἡθικῆς, τὸ Σύνδεσμος τῆς Ζοσεφίνας Μπουτλερ, ἀπεφασίσαν νὰ ὁργανώσουν ἀπὸ κοινῆς, κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ τρέχοντος ἔτους εἰς Βουδαπέστην Διεθνὲς Συνέδριον Κοινωνικῆς Ἠθικῆς, τοῦ ὁποῦ σκοπὸς θὰ εἶναι ἡ μελέτη τῆς ἐκλύσεως τῶν ἡθῶν, τῶν ἀφορμῶν τῆς καὶ τῶν μέσων θεραπείας αὐτῆς. Τὸ Συνέδριον θ' ἀσχοληθῇ κυρίως μὲ τὴν ἐξέτασιν τῶν μεθόδων προφυλάξεως καὶ ἡθικῆς ἀνυψώσεως. Δηλαδή, θὰ ἀναζητήσῃ τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων θὰ παρεμποδίζωνται αἱ γυναῖκες, αἱ νεάνιδες καὶ οἱ νέοι νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὸ κακόν, καθὼς καὶ τὸν τρόπον κατ' ὃν θὰ δύνανται νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν κανονικὴν ὁδὸν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι περιήλθον εἰς τὴν ἀθλιότητα.

Πάντα τὰ πρόσωπα ἢ καὶ οἱ διεθνεῖς ὁργανισμοὶ οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ μελετῶμενον Συνέδριον, ἐπιθυμοῦν δὲ νὰ μετᾶσθουν αὐτοὶ ἢ νὰ υποβάλουν ἔργα, ἢ ἀπλῶς νὰ λάβωσιν πληροφορίας, παρακαλοῦνται νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν γραμματέα τῆς ὁργανωτικῆς ἐπιτροπῆς:

8, ὁδὸς Ὁτέλ ντε Βίλ, Γενεύην.

Τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα θὰ συζητηθῶσιν εἶναι τὰ ἑξῆς: Νομικὴ προστασία τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἰδιωτικὰ ἔργα προστασίας καὶ προφυλάξεως. Ἔργα ἡθικῆς ἀνυψώσεως. Ἀγὼν κατὰ τῆς δημοσίας ἀνθιτικότητος.

Μεταξὺ τῶν ἀπεσταλμένων ποὺ συνήλθαν στὸ Λονδίνον γιὰ νὰ συζητήσουν τὸ μέλλον σύνταγμα τῆς Βιρμανίας συγκαταλέγεται καὶ μιὰ γυναίκα, ἡ ἱατρός Dalawla ποὺ ἐνδιαφέρεται ζωηρότατα γιὰ τὴν γυναικεῖαν κίνησιν καὶ γιὰ κοινωνικὰ ζητήματα.

Ἡ ἐπιτροπὴ Νόμπελ τιμᾷ τὴν γυναικεῖαν ἐργασίαν. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, τμήμα τῆς Βουλῆς τῆς Νορβηγίας, ἐτίμησε γιὰ δευτέραν φορὰ τὸ Συμβούλιον τοῦ Ἀφοπλισμοῦ, ἰδρυθὲν ἀπὸ τῆς Διεθνῆς Γυναικεῖας Ὀργανώσεως καὶ τοῦ ἀπένειμε βραβεῖον ἀπὸ 2000 κορῶνες Νορβηγικῆς.

Ἡ τόσον ἐπὶκαιρὴ αὕτη συνδρομὴ δίδει στὸ Συμβούλιον νέον θάρρος γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς προσπάθειάς του, ὡς ποὺ νὰ φθάσῃ στὸ σκοπὸν του, δηλαδή νὰ συμφωνήσουν ὅλα τὰ ἔθνη ν' ἀφοπλισθοῦν.

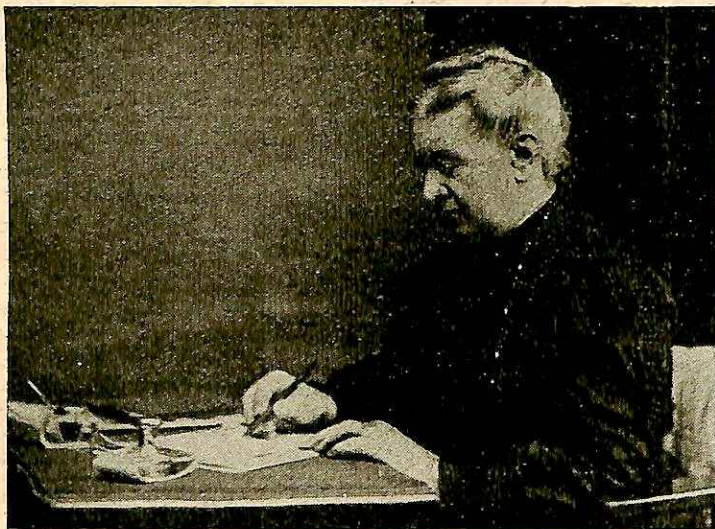
Διορισμός γυναικῶν σὲ παιδικὸ δικαστήριον. Ἡ βουλευτὴς τῆς Νορβηγικῆς Βουλῆς κυρία Frida Katz, μέλος τοῦ Ἑθν. Συμβουλίου τῶν Νορβηγίδων, ἀγόρευσε στὸ κοινοβούλιον ὑπὲρ τοῦ διορισμοῦ γυναικῶν ὡς δικαστῶν στὰ παιδικὰ δικαστήρια. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης ἀπήντησεν ὅτι κατ' ἀρχὴν δὲν εἶναι ἀντίθετος εἰς τὸ νὰ καταλάβῃ γυναίκα τὸ ἀξίωμα αὐτό, ὁ νεωτερισμὸς αὐτὸς θ' ἀπῆται μόνον κάποια μεταρρυθμίσις τοῦ νόμου.

Ἀποστειρώσεις. Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου λειτουργεῖ στὴ Γερμανίαν ὁ νόμος περὶ ἀποστειρώσεως. Χίλια ἑπτακόσια εἰδικὰ δικαστήρια, ἐξ ὧν χίλια στὴ Πρωσσίαν εἶνε ἐντεταλμένα νὰ ἐπιβλέπωσιν τὴν ἐφαρμογὴν του. Λέγουσιν ὅτι 410.000 ἄρρωστοι, ἐξ ὧν τὸ ἥμισυ εἶναι γυναῖκες, πρόκειται ν' ἀποστειρωθῶσιν. Ἡ τιμὴ τῆς ἐγχειρίσεως θ' ἀνέρχεται εἰς 20 μάρκα γιὰ τὸν ἄνδρα καὶ 60 μάρκα γιὰ τὴν γυναῖκα, ἥτοι θὰ χρειασθῇ τὸ ποσὸν τῶν 14 ἑκατομ. μάρκων. Τὴν δαπάνην θὰ κάμουν κατὰ τὸ πλεῖστον τὰ ταμεία κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἀσθενείας, ἡ κυβέρνησις ὅμως ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ δαπάνη εἶναι μικρὴ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἔξοδα περιθάλψεως τῶν 410.000 αὐτῶν «κληρονομικῶς πασχόντων» ποὺ ἀνήρχονταν εἰς 350 ἑκατομμύρια μάρκα ἐτησίως. Ἐν τούτοις μιὰ ἐφημερίς παρατηρεῖ, ὅτι ὁ Μπετχόβεν ποτὲ δὲν θὰ ἤρχετο στὸν κόσμον, ἐὰν ἐφήρμοζαν ἓνα τέτοιον νόμον στὸν πατέρα του ποὺ ἦταν, ὡς γνωστὸν, ἀλκοολικός....

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΕΝΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἡ βιβλιογραφία μας διὰ τὴν μελέτην τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐνασχολήσεων τοῦ νηπίου καὶ τῆς στάσεώς μας ἀπέναντι αὐτοῦ ἐπλουτίσθη μὲ τὸ ἔργον τῆς κ. Εἰρήνης Λασκαρίδου «Πῶς νὰ μορφώσωμεν ἀνθρώπους» σελ. 224.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι γραμμένον μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην καὶ τὴν στοργὴν πρὸς τοὺς μικροὺς βλαστοὺς τῆς οἰκογενείας, πρὸς τὰ χαριτωμένα μικρὰ παιδάκια ποὺ στὴν κρίση αὐτὴ ἡλικία τοὺς μπορεῖ νὰ ὠφεληθοῦν ἀνυπολόγιστα ἢ νὰ βλαβοῦν ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοὺς,

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Λ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

ἀναλόγως πρὸς τοὺς ὁρους τῆς ζωῆς ποὺ θὰ ἐμφανίσῃ τοῦτο εἰς αὐτά.

Ἡ σαφήνεια καὶ ἡ λεπτότης τοῦ περὶ τὴν ἔκφρασιν τόσο μεγάλων πορισμάτων τῆς ἐπιστήμης ἀμυλῶνται πρὸς τὸν πραγματικὸν πόνον καὶ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, ἵνα σοφὰ ὄντως διδάγματα περὶ τῆς ἐρεύνης καὶ τῆς ὀρθῆς κατευθύνσεως τοῦ νηπίου ἐπικρατήσουν.

Καὶ δὲν περιορίζεται ἡ συγγραφεὺς μόνον εἰς θεωρίας, ἀλλ' ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔχει ἐνώπιόν της τὰ νήπια, τὸν παιδικὸν κῆπον, τὴν μητέρα, τοὺς γονεῖς, τὴν νηπιαγωγὸν καὶ ἐφαρμόζει αὐτὰς μ' ὅλην τὴν δυνατὴν ποιικιλίαν εἰς τὰς ἐργασίας καὶ ἐνασχολήσεις τῶν μικρῶν, λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς διαφορὰς καὶ σταθμίζει ἐπακριβῶς τὰς ἐπιδράσεις καὶ τὰ ἐγγὺς καὶ ἀπώτερα ἀποτελέσματα εἰς τὴν ζωὴν τῶν νηπίων.

Ἐνεκα τούτου καθίσταται ἀκόμη χρησιμώτερον αὐτὸ τὸ βιβλίον τόσο διὰ τοὺς γονεῖς ὅσον καὶ διὰ τὰς νηπιαγωγούς καὶ συνειρφέρει μεγάλως εἰς τὴν βαθυτέραν κατανόησιν τῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα, ἐκάστοτε μᾶς παρουσιάζει ἡ νηπιακὴ ἡλικία καὶ εἰς τὴν μετὰ προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος παρακολούθη-

σιν καὶ ἐπίλυσιν αὐτῶν. Ἀλλὰ πλὴν τούτου μᾶς ἀναγκαίτζει κάθε ἀδιαφορίαν καὶ μᾶς σταματᾷ μὲ ἀγάπην καὶ ἐνδιαφέρον νὰ ἀσχοληθῶμεν δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ παρίδωμεν καὶ ν' ἀνηψίσωμεν.

Ἡκολούθησε τὸ σύστημα τοῦ πρωτοπόρου τῆς νεωτέρας παιδαγωγικῆς «Froebel» τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀποστόλου τῆς προστασίας καὶ τῆς ἀγάπης τῶν νηπίων ὅστις διεκήρυξε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. «Ἐλάτε νὰ ζήσωμε γιὰ τὰ παιδιὰ μας». Καὶ τὴν δικαιολογίαν μᾶς τὴν δίδει ἡ συγγραφεὺς εἰς τὴν 23 σελ. τοῦ βιβλίου

της: «Εἰμαι ὁπαδὸς τοῦ Φροεβελιανοῦ συστήματος. Πῶς νὰ μὴν εἶμαι; Ἡ ἀείμνηστος Μητέρα μου κατεγίνετο νὰ σκορπᾷ τὴν περιουσίαν της καὶ νὰ σκορπᾷ τὰ χρόνια της μορφώνουσα νηπιαγωγούς καὶ ἰδρύουσα Νηπιαγωγεῖα μὲ σκοπὸν ἱερόν, τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ὅτε... μὲ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον. Ἐγεννήθη ἡ λοιπὸν εἰς ἕνα περιβάλλον Φροεβελιανόν. Τὸ σύστημα αὐτὸ τὸ ἔζησα ἀπὸ βρέφος, τὸ ἐξαγαγούνησα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀγκάλην τῆς Μητέρας μου, τὸ ἔπαιξα μὲ κάθε τρόπο καὶ τὸ ἠκολούθησα ἐμπράκτως ἕως μεγάλη. Τὸ ἀγαπῶ, διότι συνδέεται μὲ ὅλας τὰς παιδικὰς μου ἀναμνήσεις.

Ἀλλὰ ἡ συμβολὴ τοῦ ἔργου τῆς κ. Εἰρήνης Λασκαρίδου εἶναι καὶ εἰς ἄλλο τι ἀξιοσημείωτος. Μᾶς ἐνσαρκώνει τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ ἰδανικά, τὰ συναισθήματα καὶ τὰς ιδέας τῆς αἰοιδήμου Μητέρας της Αἰκατερίνης καὶ μᾶς δίδει τόσο ζοηρὰν εἰκόνα τῆς μεγάλης αὐτῆς Ἑλληνίδος, ὥστε νὰ αἰσθανώμεθα εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου νὰ διαλάμπῃ ἡ ψυχὴ τῆς διαζωγραφισμένης ἀριστοτεχνικῶς.

Καὶ τίς ἀσχολούμενος μὲ τὰ νηπιαγωγικά ζητήματα τῆς πατρίδος μας ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα τῆς ἀειμνήστου Ἑλληνίδος παιδαγωγοῦ Αἰκατερίνης Λασκαρίδου; Ὅσαι ὑπῆρξαν μάλιστα μαθήτριά της ἢ ἦλθον εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῆς θὰ ἐνθυμοῦνται ἀναμφιβότως μεγάλας αὐτῆς ἀρετάς, τὸν ἱερόν της ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτῆρος της.

Μὲ τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα ἐξέδωκε, μὲ τὰ κηρύγματα καὶ τοὺς ἀγῶνας τῆς ὑπὲρ τῶν νηπίων ὡς ἄλλη ἐθναποστόλος, μὲ τὴν διδασκαλίαν της καὶ μὲ τὸ διδασκαλεῖον τῶν Νηπιαγωγῶν καὶ τὰ συστηματικὰ νηπιαγωγεῖα, τὰ ὁποῖα ἰδρύθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸν ὑπόδουλον Ἑλληνισμόν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν της ἢ τὴν ζωογόνον ἡθικὴν της προστασίαν καὶ ἐπιστημονικὴν της διαφώτισιν, ἐδημιούργησε ἔργον «ἐς αἰὶ κτῆμα» τῆς πατρίδος μας, τὸ ὁποῖον θὰ προκαλῇ πάντοτε τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ πονοῦντος τὰ νήπια καὶ ἐνδιαφερομένου διὰ τὰς νέας γενεάς.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Ὁ Ἑλληνικὸς Ε. Σ. Ν. μὲ τὸ ἔμβλημα Ὑγεία, Ἐργασία, Ἀλληλεγγύη, Ὑπηρεσία, ἐμπῆκε στὸ δέκατο χρόνο ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν περιορίσθηκε σὲ θεωρίες καὶ διαφωτίσεις, ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ παιδαγωγικά μέσα ὑπέδειξε τρόπους πρακτικούς, καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικίαν τῶν παιδιῶν ἔργα μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολούμενα αὐτὰ νὰ αἰσθανθοῦν μέσα των καὶ νὰ ζήσουν μέσα τους ὡς ἰδικὰ τους τὰ ψυχικὰ κεῖνα γεγονότα ποὺ ἐναρμονίζουν σιγὰ σιγὰ τὸν ψυχικὸν τους βίον, σὲ ὑγιεινὴν ζωὴν, σὲ ἐνεργητικὴν ἡθικὴν διάπλασιν, σὲ ἀλληλεγγύην, ἀλληλοβοήθειαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν σὲ κοινωνικὴν ἀντίληψιν καὶ πρόνοιαν ποὺ προάγουν χερί μὲ χερί τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἄτομα σὲ ἀνώτερη ἡθικὴ καὶ ὕλην πραγματικότητά.

Αὐτὲς τίς ὥραιες ἀρχὲς ὁ Ε. Σ. Ν. προσπάθησε νὰ τις διαδώσῃ μὲ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ ὁμωνύμου περιοδικοῦ τοῦ ὁποίου ἡ κυκλοφορία ἀνῆλθε εἰς 40 χιλιάδας κατὰ μῆνα, μὲ συνεργασίαν τῶν ἐπιθεωρητῶν τῶν σχολείων, τῶν σχολιάτρων, μὲ συγκατερώσεις, σχολικὰς ἐορτάς, ἐκθέσεις μαθητικῶν ἔργων κλ., λεπτομερῆ περιγραφήν τῶν ὁποίων περιέχει τὸ βιβλίον «Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος» ποὺ δημοσίευσε ὁ ἱδρυτὴς καὶ γενικὸς γραμματεὺς κ. Κ. Στυλιανόπουλος.

Μέσα ἀπὸ τίς διαφορὰς σκέψεις ξένων παιδαγωγῶν, ποὺ στὸ βιβλίον αὐτὸ δημοσιεύονται, ἀξίζει νὰ παραθέσωμε τὰ λόγια μὲ τὰ ὁποῖα ὁ διάσημος παιδαγωγὸς καὶ ἀπὸ τοὺς ἱδρυτὰς τοῦ σχολείου ἐργασίας Κιρχενστάινερ τελειώνει μίαν πραγματείαν του: «Ἡ σημασία τῆς ζωῆς δὲν εἶναι νὰ κυριαρχῇ κανεὶς ἀλλὰ νὰ ὑπηρετῇ». Νὰ ὑπηρετῇ δηλαδὴ στὶς ἀχρονες ἀξίες εἴτε ἀποβλέπουν αὐτὲς στὰ πράγματα, εἴτε στὰ πρῶτα σωπικὰ ἀγαθὰ εἴτε στὰ ἄτομα, εἴτε στὶς κοινωνίας. Νὰ ὑπηρετῇ δὲ ὅχι γιὰ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀπόκτησιν, ἀλλὰ γιὰ τίς ὑψηλότες ἀξίες. Ὁ Ε. Σ. Ν. λέγει τὰ ἴδια. Μὲ τὸ ἔμβλημα τοῦ ὑπηρετοῦ «I serve» τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ Διεθνὴς αὐτὴ Ὁργάνωσις, ὁ κ. Στυλιανόπουλος εἰς τὸ καλλιτεχνικῶτα τυπωμένο καὶ ἀληθινὰ ἐνδιαφέρον αὐτὸ βιβλίον μᾶς δείχνει τὰ μέσα καὶ τὴν ἐργασίαν μὲ τὰ ὁποῖα ζητεῖ, διὰ τὸ γενικὸ καλὸ, νὰ κατευθύνῃ τὰ παιδιὰ πρὸς τὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ρ. Σ. Γ.

Κατὰ τὰς τελευταίας δημογραφικὰς ἐκλογὰς ἐψήφισαν στὰς Ἀθήνας ἐν ὄλῳ 2657 γυναῖκες. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι μικρὸς, ἀλλὰ εἶναι μίαν ἀρχήν, καὶ κάθε ἀρχὴ ὡς γνωστὸν εἶναι δύσκολη. Τὴν στιγμήν ποὺ τυπῶνται τὰ παρὸν τεύχος, δὲν εἶναι ἀκόμη γνωστὸν τὸ σύνολον τῶν γυναικείων ψήφων εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ἡ κ. Λιλίκα Νάκου μὲ τὰ χαριτωμένα της ἀνδρίκελα συνεχίζει τὰς παιδικὰς παραστάσεις ποὺ σκορπίζουν τὸ γέλιο στὸ μικρόκοσμον. Ἐπίσης τὸ «Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ» τῆς κ. Ἀντιγόνης Μεταξᾶ ἐξακολουθώντας τίς ἐμφανίσεις του, ἔπαιξε τὸ γνωστὸ παραμῦθον «Κοντορεβιδούλης» ἀνεβασμένο καὶ παιγμένο μὲ τὸ ποῦ χαριτωμένο τρόπο. Ἐνα ριντὸ ἀλὰ Gordon Graig... σῶζει τὴν κατάστασιν κάθε φορὰ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ἀνάλογα σκηνικά γιὰ τὸ στίζον πολὺ, καὶ τὸ κράτος δὲ σκέφθηκε νὰ ἐνισχύσῃ τὴν λυμπρὴ αὐτὴ προσπάθειαν.

Ἀπὸ καιρὸ συζητεῖται στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ἡ ἰδρυσις κρατικοῦ παιδικοῦ θεάτρου, καὶ ζητοῦνται ἀπὸ διάφορα Εὐρωπαϊκὰ κράτη κατάλογοι καὶ κανονισμοὶ σχετικοὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ λειτουργοῦν τὰ παιδικὰ θεάτρα στὸ ἐξωτερικόν. Ὅμως ὅσοδήποτε μακροσκελεῖς καὶ σοφοὶ ἂν εἶναι οἱ κατάλογοι, δὲν θὰ ὠφελίσουν σὲ τίποτα ἂν δὲν προσέξουν ἰδιαίτερα στὴν ἐκλογὴ τῶν προσώπων ἐκείνων, ποὺ θὰ μποροῦν μὲ τὴν δημιουργικὴν τους ἐργασίαν νὰ στηρίξουν μία τέτοια σοβαρὴ προσπάθειαν. Νομίζομε πὼς τὰ πρόσωπα αὐτὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναζητηθοῦν ἀνάμεσα στοὺς πραγματικὰ καλλιτεχνικοὺς κύκλους. Ἐφόδια γιὰ νὰ ἀναληφθοῦν ὑποχρεώσεις τόσο βαρεῖες, τὰ ἔχουν μόνον πρόσωπα πεπειραμένα καλλιτεχνικῶς, ζυμωμένα μὲ τὸ θέατρο, ἀνθρωποὶ ποὺ ξέρουν κατὰ βάθος καὶ τὴν θεατρικὴν τέχνην, καὶ τὴν παιδικὴν ψυχὴν.

Δεδομένου ὅμως ὅτι ὁ τόπος μας εἶναι κατ' ἐξοχὴν χώρα ἀναρμοδιοτήτων, δὲν μᾶς μένει καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ κρατικοῦ παιδικοῦ θεάτρου θὰ ἀνατεθεῖ σὲ πρόσωπα τέλεια ξένα καὶ πρὸς τὸ θέατρο καὶ πρὸς τὸ παιδί.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ

Δημ. Ἰωαννοπούλου «Ἡ Συντροφιά τῶν Καλῶν Ἀνθρώπων», τόμος διηγημάτων μὲ διακοσμητικὰ μοτίβα τῆς κ. Ἀγγ. Χατζημυχάλη. Ἀθήναι 1938. Ὁ συγγραφεὺς μὲ τὴν ἐκδοσὶν τῶν διηγημάτων του αὐτῶν, ποὺ τὸ καθένα παρουσιάζει ἕνα κομμάτι ζωῆς ποὺ τὴν ἔζησεν ἡ ἴδια ἢ τὴν εἶδε μὲ τὰ μάτια τοῦ καλλιτέχνη, ἀποτελεῖ στὴ φετινὴ λογοτεχνικὴ παραγωγή μιὰ πολύτιμη συμβολή. Βαθεῖα ψυχολογημένα εἶναι τὰ διηγήματα «Ἡ Ἀρετὴ», «Ἐνας ὁλὸς ἀπὸ τοὺς πολλούς», «Ὁ Ἀντράς», καὶ ὅλο δροσιὰ καὶ χάρις τὸ «Ἀγγίζοντας τὸν ἔρωτα», «Ἐνα γράμμα ὕστερα ἀπὸ χρόνια» κλπ. Ἡ Ἑλληνίς συνιστᾷ θερμῶς στὶς ἀναγνώστριάς της, τὸ λίαν ἐνδιαφέρον αὐτὸ βιβλίον τὸ ὁποῖο διεκόσμησε μὲ τὴν γνωστὴ της καλαισθησία ἢ ἐκλεκτὴ μας συνεργάτις κ. Ἀγγ. Χατζημυχάλη.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Η κ. Κ. Γεωργιάδη, καθηγήτρια των γαλλικών στη πρότυπη Εμπορική Σχολή Αρρένων, έδωσε χάριν των μαθητών εξαιρετικού ενδιαφέροντος διμιλίαν με θέμα: «Εντυπώσεις από το ταξίδι μου στην Ιταλία». Η κ. Γεωργιάδη είχε το καλοκαίρι παραστή ως αντιπρόσωπος της Ελλάδος στο Διεθνές Συνέδριο για την Εμπορικήν Εξάπλωσιν, του οποίου αι συγκεντρώσεις έγιναν σε διάφορες Ιταλικές πόλεις.

Η κ. Αγγή Ρουσσοπούλου—Στουδίτου ώμιλησε στη σειρά των Πολιτειακών Μαθημάτων του Συνδέσμου για τα Δικαιώματα της Γυναίκας περί «Ατομικών Έλευθεριών».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Π. Ν. Σπάρτη.—Οί περισσότεροι άνθρωποι βεβαίως δεν προσέχουν αρκετά τα δόντια τους και δεν σκέπτονται ότι τα χαλασμένα δόντια παρέχουν εισοδο σε διάφορα μικρόβια π. χ. στη φυματίωσιν. Η αντισηψία του στόματος είναι επομένως πρωτίστης ανάγκης, ιδίως ενδείκνυται να καθαρίζονται εὐθύς τα δόντια ἅμα φῶμε ψωμί, γλυκίσματα και ζαχαρωτά.

Γ. Σ. Ένταυθα.—Η ανατροφή, ή εκπαιδευσις των παιδιών είναι εργασία που γίνεται μὲν στο παρόν, τ' αποτελέσματά της αποβλέπουν όμως στο μέλλον. Για να μπορέση ο παιδαγωγός να ενεργήση μελλοντικώς, δεν πρέπει να είναι δύσκαμπτος ούτε προσκολλημένος σε ιδέες ἀπηρχαιωμένες. Οφείλει τούναντίον να ἔχη ἐνσυνείδητη ἀντίληψη της καταστάσεως και των ἀπαιτήσεων της ζωής που θα συναντήση το παιδί όταν θα μεγαλώσῃ.

Ἄλλοτε, όταν ὑπῆρχε μιὰ κεκτημένη παράδοσις που την μετίδιδε ο δάσκαλος στο παιδί, όταν ή νέα γενεά στηρίζονταν στους, ὅμους της προηγούμενης, ή εκπαιδευσις δεν παρουσίαζε τόσα προβλήματα. Ἀρκοῦσε για τὸν παιδαγωγὸ να διδάξῃ στο μαθητὴ ὅσα ἦσαν γενικῶς παραδεκτά ὡς ἀπαραίτητα για τὸ παρόν. Η ὁμαλή εξέλιξις των νέων ἀποτελείωνε τὸ ὑπόλοιπον της ανατροφής. Σήμερα ὅμως που δεν ὑπάρχει σχεδὸν πιά ο σύνδεσμος μεταξύ ἐνὸς ὑπάρχοντος, κ' ἐνὸς νέου ἐπερχομένου πολιτισμοῦ, ή εκπαιδευσις γίνεται προβληματική γιατί ἀτενίζει μιὰ ἄγνωστη αὐριανή κατάστασι. Καὶ αὕτη είναι ή μεγάλη δυσκολία που συναντᾷ σήμερα ο παιδαγωγός. Γι' αὐτὸ πρέπει ἀπαραιτήτως γὰ εἶναι συγχρονισμένος, να μὴ προσκολλᾶται περισσότερο τοῦ δέοντος σε ιδέες και μεθόδους παλιές που θ' ἀποβούν ἄχρηστες, ἴσως κ' ἐπιζήμιες στο παιδί που πρόκειται να προετοιμάσῃ για τὴ ζωή.

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κέικ μαῦρο με σταφίδες: 50 δρμ. βούτυρο (φρέσκο κατὰ προτίμησιν), 5 αυγά, 100 δρμ. ζάχαρη, 2 κουταλιές τοῦ γλυκοῦ κανέλλα και ἄλλες 2 γαρύφαλλα κοπανισμένα. Λίγη βανίλλια και φλοῦδα λεμονιοῦ ή πορτοκαλιοῦ ξυσμένη, 1 ποτηρι τοῦ κρασιοῦ κονιάκ 1 κουτάλακι τοῦ γλυκοῦ σόδα, ἓνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ γάλα, 150 δρμ. ἄλευρι, 1 μεγάλο ρηχὸ πιάτο σταφίδες μαῦρες και ξανθές.

Κατασκευή: Ἀσπρίζεις καλὰ τὸ βούτυρο προσθέτοντας τοὺς 5 κροκούς, μετὰ τὴν ζάχαρη και ἀφοῦ δουλευτοῦν καλὰ, ρίχνεις τὴ κανέλλα, τὰ γαρύφαλλα και τὴν φλοῦδα λεμονιοῦ ξυσμένη. Ἐπειτα ρίχνεις τὸ κονιάκ που εἶναι μέσα λυωμένη ή σόδα, τὸ γάλα τις σταφίδες τις ὁποῖες, ἀφοῦ πληθοῦν και στεγνώσουν σε πεσέττα, τις τρίβεις με λίγο ἄλευρι και ἀφοῦ ρίξεις τὸ ἄλευρι ἀνακατεύεις στο μίγμα με προσοχή τὰ ἀσπράδια χτυπημένα μαρέγκα σφιχτή. Ἀλείφεις τὴ φόρμα με βούτυρο, τὴν ἀλευρώνεις, βάζεις τὸ κέικ (να μὴ γεμίση γιατί φουσκώνει ἀρκετὰ) και τὸ στέλνεις στο φούρνο.

Κέικ με ἓνα αυγό, 100 δρμ. ἄλευρι, 50 δρμ. ζάχαρη ἄχνη, 25 δρμ. βούτυρο, 75 δρμ. γάλα, 1 αυγό. Μισὸ κουτάλι τοῦ γλυκοῦ σόδα και μισὸ κρεμόριο. Λίγες σταφίδες μαῦρες και ἄσπρες, λίγη βανίλλια και λίγη φλοῦδα λεμονιοῦ ξυσμένη (ή πορτοκαλιοῦ).

Κατασκευή: Ἀπρίζεις τὸ βούτυρο, ρίχνεις τὸ κίτρινο τοῦ αὐγοῦ, μετὰ τὸ γάλα ὅπου ἔχεις λύσει μέσα και τὴ ζάχαρη, μετὰ ρίχνεις τὴν βανίλλια, τὴν φλοῦδα τοῦ πορτοκαλιοῦ, ἔπειτα τις σταφίδες (πλυμένες και στεγνωμένες ὅπως και στο ἄλλο κέικ), μετὰ τὸ ἄλευρι, ἔπειτα τὸ κρεμόριο και τὴ σόδα που τὰ λύνεις χωριστὰ τὸ καθένα μέσα σε λίγο γάλα. που ἔχεις κρατήσει ἀπὸ πρὶν, και στο τέλος τὸ ἄσπρο τοῦ αὐγοῦ χτυπημένο μαρέγκα σφιχτή. Ἐχεις φόρμα ἀλειωμένη με βούτυρο και ἄλευρι και τὸ στέλνεις στο φούρνο.

Τοῦρτα καρῦδι. Δουλεύεις σε μιὰ λεκάνη 10 κρόκους με 10 κουταλιές της σούπας ζάχαρη και ἓνα φλυτζάνι τοῦ καφέ κονιάκ. Ἐχεις τὰ ἀσπράδια χτυπημένα μαρέγκα σφιχτή και βάζεις ἓνα κουτάλι μαρέγκα και ἓνα κουτάλι καρῦδι κοπανισμένο (τὸ ὅλο 10 κουταλιές της σούπας καρῦδι κοπανισμένο). Ὅταν φθάσῃς στις 5 κουταλιές βάζεις ἓνα κουτάλι τοῦ γλυκοῦ κανέλλα και ἄλλο ἓνα γαρύφαλλο κοπανισμένα, ἓνα κουτάλι της σούπας κακάο και 2 παξιμάδια ἐφρτάζημα φιλί και μετὰ ἐξακολουθεῖς ἐναλλάξ ἀσπράδι και καρῦδι. Βουτυρώνεις και κοσκινίζεις καλὰ με γαλέττα μιὰ φόρμα σκέτη χωρὶς τρύπα, βάζεις τὸ μίγμα και τὸ στέλνεις στο φούρνο. Ὅταν ψηθῇ, τὸ βάζεις σε μιὰ πλατέλλα, ἔχεις ἔτοιμο πυκνὸ σιρόπι (ἓνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ ζάχαρη και νερὸ εἶναι ἀρκετὰ) και τὸ περιχύνεις. Ἀφοῦ κρυώσει καλὰ τὸ γαρνίρεις με 150 δρμ. κρέμα chantilly. Ἄν θέλῃς βάζεις ἀπ' ἐπάνω και μερικὰ κεράσια γλυκὰ.

X. Π.

ΜΟΔΕΣ

Οί μεγάλοι ράπται ἐργάζονται μυστηριωδῶς για να ἑτοιμάσουν τὰ καλοκαιρινὰ τους μονέλα. Δὲν μπορεῖ κανένας να πῇ τι θὰ εἶναι και ποιά θὰ εἶναι ή καινούργια μόδα. Ἀς ἐλπίσωμε ὅτι θὰ εἶναι πρακτική, και πρὸ πάντων ποικίλη, ὥστε θὰ βρῇ κάθε γυναῖκα αὐτὸ που της ταιριάζει.

Προβλέπεται λοιπὸν ὅτι οί τετραγώνοι ὅμοι θὰ καταργηθοῦν, ὅτι τὰ μανίκια θὰ ἔχουν τὸ φάρδος μᾶλλον πρὸς τὸν ἀγκῶνα. Ἀλλὰ τὰ περισσότερα φορέματα θὰ ἔχουν μανίκια. Καὶ ἀνεξαιρέτως ὅλες οί μπλουζες. Γιατί ξαναγυρίζουν πάλιν και εἶναι πολὺ μεγάλη μόδα τὰ «ταγιέρ».

Σὰς δίνουμε σήμερα ἓνα ὥραιον μονέλο ἀπὸ μαῦρο βελούδο ή μαροκέν. Η ζικέττα ἔχει ἓνα ιδιότροπο κούμπωμα. Τὴν ἴδια ιδιοτροπία τοῦ κουμπώματος παρουσιάζει και ή μπλουζα που εἶναι ἀπὸ λαμὲ ἀσημένιο, καμωμένη ἐπιτηδες για να πηγαίνει σ' αὐτὸ τὸ «ταγιέρ». Μπορεῖτε να κάνετε τὸ ἴδιο σχῆμα μπλουζας, ἀπὸ σατὲν ἄσπρο ή και χρωματιστὸ ἀλλὰ ὁ χρωματισμὸς να εἶναι πολὺ ἀνοιχτός. Τῆς μόδας θὰ εἶναι ἐφέτος, τὰ γκρι, τὰ μαῦρα και τὰ μπλὲ εἰς ὅλας τὰς ἀποχωρώσεις.

Τὸ φορεματάκι που βλέπετε δεξιὰ εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπλᾶ, ἀλλὰ και τὰ ποιὸ κομψά, της παριζιάνικης μόδας. Τὸ κάνετε ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ, με

πιέτες ἀπὸ πάνω ἔως κάτω, κοντὰ μανίκια και αὐτὰ με πιέτες ὥστε να κάνουν φουσκές. Στο πλάι ἔχει ἓνα φιογκὸ ἄσπρο. Καὶ τοῦτο, γιατί ή ἀντίθεσις των χρωμάτων εἶναι πάντοτε της μόδας.

Τὸ δεύτερο φόρεμα εἶναι μπλὲ πολὺ ἀνοιχτό. Καὶ ἔχει τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ μανικιοῦ μαῦρο, καθὼς και τὸ μπροστινὸ μέρος της μπλουζας. Αὕτη ή ἀντίθεσις λεπταίνει πολὺ τὸ σῶμα και εἶναι πολὺ κομψή.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Μ' ἐξαιρετική λαμπρότητα διεξήχθη στις αἰθουσας τοῦ ξενοδοχείου της Μεγάλης Βρετανίας ὁ ἐτήσιος χορὸς (bal de Têtes) τοῦ Ε. Σ. Ε. Χάρις στην οργανωτική ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένην ἀπὸ τὰς κ. κ. Φ. Ἀλευρά, Α. Βασιλείδου, Ε. Δροσοπούλου, Π. Ι. Δημαρά, Ι. Ζαίμη, Ν. Κυριακοῦ, Μ. Κοντοσταύλου, Ρ. Λικουρέζου, Β. Μπαλῆ, Θ. Μελά, Ε. Οἰκονόμου, Ε. Σκένδε, Ι. Χρόνη, ἀπὸ τὰς δεσπ. Ζ. Ζωχοῦ, Ε. Καρτάλη, Φ. Καρτάλη, Μ. Κυριακίδου, Α. Κουντούρη, Α. Ξάνθου, Μ. Παπαζογλου, Πανλάκη, Ρ. Συρναίου, Α. Στάμου, και ἀπὸ τοὺς κυρίους Φ. Κωνσταντινίδην, Π. Λουκάν, Ι. Μαρκόπουλον, Μ. Μιχαηλίδην και Α. Μενάκην, ή ἐπιτυχία ἦτο ὅλας ἐξαιρετική, τόσο ὡς πρὸς τὴν συρροὴν ὥραϊον κόσμου, και ὡς πρὸς τὰ πολὺ καλαίσθητα στολισμένα κεφάλια. Πλείστα καταστήματα, ἐργαστήρια και ἰδιῶται εἶχαν χορηγήσει πολὺτιμα ἀντικείμενα για τοὺς λαχνούς. Τὸ Ε. Σ. Ε. ἐσημείωσε κοντὰ σε τόσες ἄλλες ἐπιτυχίες τους και μιὰ πρώτης τάξεως κοσμική.

“L'HELLENIS,”

Organe mensuel du Conseil National
des femmes héllènes

Redaction-Administration: Rue Alex. Soutsou 26
Athènes, Février, 1934

Après l'échec, par Ritsa Coromila. Le 1. février 1934, le tribunal de première instance d'Athènes a repoussé par deux voix contre une, la demande de trois femmes qui posaient leur candidature pour la charge de «conseillers municipaux». Le même jour des autres tribunaux (Serrès, Pyrgos) rendirent un jugement opposé. Donc l'Athénienne paraît être considérée comme inférieure aux femmes de la province, et aux femmes de tous les autres pays qui n'ont pas marchandé de cette façon mesquine en donnant aux femmes le droit de vote, sans leur donner en même temps le droit d'être éligibles. En cherchant les responsables de cet état de choses, nous constatons l'indifférence du gouvernement, mais surtout l'apathie des femmes; car du moment qu'un si petit nombre s'est fait inscrire par les listes électorales, comment voulez-vous que le Parlement prenne en considération leurs revendications?

Dons nous faisons appel aux femmes, afin qu'elles conçoivent qu'elles ont le devoir de s'unir pour obtenir leur droit, car les hommes ne le leur donnera jamais, si elles ne l'exigent. Ce n'est qu'unies que nous serons fortes, et nous prions toutes celles qui sont d'accord avec nous de nous écrire. Si elles ont des objections, qu'elles nous les fassent connaître pour que nous les acceptions si elles sont justes, ou que nous les réfutions, si elles sont fausses. Mais, pour l'amour de Dieu, qu'elles cessent à être indifférentes. L'indifférence—c'est la mort, et c'est si dommage de ne pas vivre.

Peuple et Art Allemand par Dr. Sitsa Karaïskaki.—Depuis qu'un incendie a détruit le fameux Glas-Palast à Munich et toutes les œuvres d'art qui y étaient exposées, rien n'a été entrepris pour la reconstitution de cette Galerie d'art moderne. Cet incident coïncide avec la décadence de Munich comme ville; il est évident qu'elle a beaucoup perdu de sa renommée et du prestige que lui avait donné le feu roi de Bavière Louis V, père du roi Othon de Grèce.

Le nouveau gouvernement se propose actuellement de ramener l'ancien prestige de chaque

ville Allemande. Elle veut que Hamburg soit de nouveau la ville de la navigation, Munich la ville des beaux-arts, Leipzig la ville des expositions commerciales et Chemnitz la ville de l'industrie. Selon ce programme on bâtit maintenant à Munich un immense édifice qu'on nommera «la Maison de l'Art Allemand». D'après le ministre des Beaux Arts, le gouvernement veut faire de l'art une nécessité morale et vitale pour le peuple, et non seulement un luxe. L'éloignement du peuple pour l'art est le résultat des efforts des «Intellectuels» qui désirent monopoliser ce plus grand bien de la vie pour eux-mêmes.

L'Académie d'Athènes proclame pour les années 1934-1938 plusieurs prix, qui intéresseront sans doute nos lectrices. Elle a un prix de 9000 Drs. pour le meilleur roman inédit ou pour un tome de nouvelles qui représenteront une œuvre littéraire vraiment artistique. Puis un prix de 17.000 pour la meilleure étude historique sur l'activité et la participation des Epirotes à la guerre de l'indépendance de la Grèce. Le troisième prix de 15.000 Drs. sera donné à l'artiste grec qui aura travaillé en Grèce ou à l'étranger pour le progrès de l'Art. Un autre prix de 15.000 Drs. pour le meilleur comédien ou comédienne de nationalité grecque qui se sera distingué en Grèce ou à l'étranger. Pour la meilleure étude historique sur la province de Messine, depuis les croisades jusqu'à la conquête du Morée par les Turcs (1715), il y a un prix de 9 000 Drs. Nous mentionnons encore quelques prix pour des œuvres de peinture et pour des poèmes lyriques. L'Académie d'Athènes encourage ainsi d'une façon louable les arts et les lettres.

Activité des femmes grecques de Chypre.—On nous écrit de Chypre que plusieurs organisations féminines fondées dans un but charitable ou dans un but littéraire ou sportif, fonctionnent d'une manière parfaitement satisfaisante dans les villes de l'île de Chypre Famagust, Nicosie et Larnaca.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Τὸ Τμήμα φορεμάτων τῆς Σχολῆς ἀναλαμβάνει κάθε ἐργασίαν. Φορέματα περιπάτου, ἀπογεύματος καὶ βραδυνά. Ἐπίσης ἐπανωφόρια ὅλων τῶν εἰδῶν. Ἐκτέλεις ταχεῖα καὶ τελεία.
Τιμαὶ Λογικαί.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ.

Ἐνα τέλειο παπούτσι ἀναδεικνύει τὴν τουαλέττα σας, θὰ τὸ βρῆτε χωρὶς νὰ δυσκολευθῆτε στὸ νέο Κατάστημα

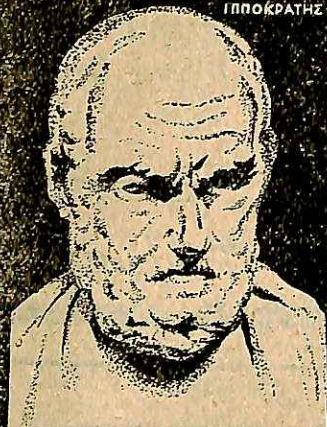
ΞΕΝΑΚΗ

κάτωθεν Κινηματογράφου “Τιτάνια,,

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA
Πωλούνται εἰς τὰ φαρμακεία
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΣ ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ 23605

ΟΦΕΛΕΕΙΝ ΜΗ ΒΛΑΠΤΕΙΝ
ΓΠΟΚΡΑΤΗΣ

Ἐπὶ μίαν δευαετίαν
ἐπιυράτει σταθε-
ρῶς λόγῳ τῆς ἀ-
νεγνωρισμένης εὐ-
χαρίστου γεύσεως,
ἐπισημονιότητος
καὶ λογικῆς τιμῆς.

ΟΔΟΝΤΟ-
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

Ravinos

ΜΗΝΥΤΟΡ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Διὰ τὸ πλῦσιμο τῶν μεταξωτῶν, μαλ-
λίνων εἰδῶν, φλανελλῶν καὶ παντὸς
λεπτοῦ ὑφάσματος, μεταχειρίζεσθε τὸ

REX

ΑΔΕΠΟΥΔΕΛΗΣ & Σία Κλεισθένους 15

ΜΕΤΑΞΕΙΑ

Ἰ. Ηλιάδης & Σία

KEN

Νέον Κατάστημα
ΕΡΜΟΥ 33

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΠΟΧΗ

Ὅ,τι ἀκριβῶς καὶ διαρκῶς λανσάρει
ἡ Παριζιάνικη

— HAUTE COUTURE —

παραλαμβάνεται πάντοτε πρῶτον
στὰ Καταστήματα

N. ΜΟΡΦΙΝΗ

καὶ

— **K. ΠΑΞΙΜΑΔΑ** —

ΑΘΗΝΑΙ — ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 34

Τηλέφωνον 20-555

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ — ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΝ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ, ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

THE BANK OF ATHENS TRUST COMPANY 205, West 33rd Str. NEW YORK

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΕΙΧΩΡΙΑ ΥΦΑΝΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ, ΚΟΥΡΤΙΝΑΙ,

— ΚΑΛΥΜΑΤΑ Κ.Α.Π. —

ΕΛΕΝΗΣ ΑΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ — ΟΔΟΣ ΒΕΪΚΟΥ 56^Α

Τὰ τελειότερα ἑλληνικὰ ὑφαντά, τὰ ὁποῖα διεκρίθησαν κατὰ τὴν Ἐκθεσὶν τῶν Δελφῶν τοῦ 1930
θεωρηθέντα ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐπισκεπτῶν ὡς Γαλλικά.

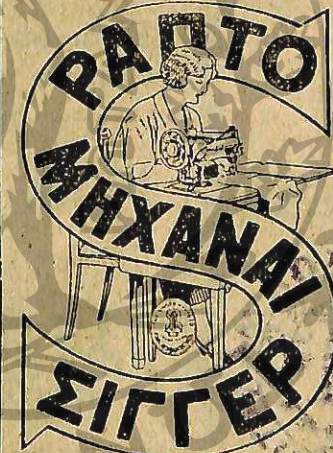
ΚΡΟΥΣΤΑ, ΣΤΕΡΕΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΑ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΥΛΑ, ΤΣΑΝΤΕΣ, ΣΑΚΚΟΙ, ΠΙΤΖΑΜΕΣ
ΚΟΜΨΟΤΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

**ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΑΚΟΡΩΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΗΡΑ ΣΙΓΓΕΡ**

Ἐφαρμόζεται μὲ μίαν βίδα εἰς οἰανδήποτε ραπτομηχανήν.
Παρέχεται ΔΩΡΕΑΝ πρὸς δοκιμὴν ἐπὶ 8 ΗΜΕΡΑΣ.

ΔΩΡΕΑΝ διδασκαλία κεντημάτων καὶ διαφόρων Ποικι-
μάτων μὲ τὸν ΜΑΛΛΟΡΡΑΦΕΑ ΣΙΓΓΕΡ καθὼς καὶ
κοπτικῆς μὲ ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ δι' ἐσωτερικὰ καὶ ἐξω-
τερικὰ φορέματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν.

**ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ**

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Λ Ο Σ Ι Ο Ν
Π Ο Υ Δ Ρ Ε Σ
Κ Ρ Ε Μ Ε Σ
Α Ρ Ω Μ Α Τ Α

RADIUM

Είναι άθωα και φρέσκα. Παρασκευάζονται
ειδικώς για τὸ κλίμα μας καὶ ἰδιαίτερως
—— διὰ ξηρὸ καὶ λιπαρὸ δέρμα. ——

ΛΟΣΙΟΝ-ΠΟΥΔΡΕΣ-ΚΡΕΜΕΣ-ΑΡΩΜΑΤΑ

Πώλησις καὶ ὁδηγίαι εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Κας

ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ

— ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡ. 8 —

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΓΑΜΟΥ & ΣΠΟΥΔΩΝ

ΓΟΝΕΙΣ,

Ἡ Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρία «Ο ΑΣΤΗΡ» ἐξασφαλίζει:

ΠΡΟΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΣΑΣ,

ΕΞΟΔΑ ΣΠΟΥΔΩΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΣΑΣ

Ἀναγνώσατε μετὰ προσοχῆς τὸ κάτωθι παράδειγμα· δίδει
σαφῆ εἰκόνα τῶν σοβαρῶν πλεονεκτημάτων τοῦ νέου συν-
δυασμοῦ Ἀσφαλείας «ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΩΝ».

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ:

Γονεὺς ἀσφαλίζων τὸ τέκνον του διὰ ποσὸν Δρχ. **100.000** π.χ. μετὰ διάρ-
κειαν 22 ἐτῶν θὰ καταβάλλῃ ἐτησίως, κατὰ μέσον ὅρον, Δρχ. **6.300** (ἢ εἰς
δόσεις).

Ἐὰν μέχρι τῆς λήξεως τῆς διαρκείας τῆς ἀσφαλείας τὸ δικαιούχον τέκνον
δὲν συνέλθῃ εἰς γάμον ἢ δὲν ἐγγραφῇ δι' ἀνωτέρας σπουδᾶς, θὰ λάβῃ τὸ
ΔΙΠΛΑΣΙΟΝ τοῦ ἠσφαλισμένου κεφαλαίου. ἤτοι Δρχ. **200.000**.

Ἐὰν τὸ δικαιούχον τέκνον συνέλθῃ εἰς γάμον ἢ ἐγγραφῇ δι' ἀνωτέρας, σπου-
δᾶς, ἢ Ἑταιρία:

1ον) Ἀπαλλάσει τὸν συμβαλλόμενον γονεῖα πάσης περαιτέρω ὑποχρεώσεως
πρὸς πληρωμὴν ἀσφαλίσεων.

2ον) Καταβάλλει:

- α) Δρχ. **50.000** ΑΜΕΣΩΣ εἰς τὸ δικαιούχον τέκνον,
- β) " **100.000** ἤτοι ὁλόκληρον τὸ ἠσφαλισμένον κεφάλαιον κατὰ τὴν
λήξιν τῆς διαρκείας τῆς ἀσφαλείας καὶ
- γ) " **10.000** ὡς ἑκατὸν παροχὴν μετ' ἑκάστον καὶ μέχρι δύο το-
κετῶν, εἴαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῆς ἀσφα-
λείας τὸ δικαιούχον θῆλυ τέκνον ὑπανδρευόμενον ἀπο-
κτήσῃ τέκνα ἢ ἀποκτήσῃ τοιαῦτα ἢ σύζυγος τοῦ δι-
καιούχου ἄρρενος τέκνου.

Ἐὰν καθ' οἵανδήποτε στιγμὴν ἀπὸ τῆς συναψῆς τῆς ἀσφαλείας, ὁ συμβαλ-
λόμενος γονεὺς ἀποθάνῃ, ΠΑΥΕΙ ΠΑΣΑ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ἀσφα-
λίσεων, ἢ δὲ ἀσφάλεια παραμένει ΕΝ ΙΣΧΥΙ μετὰ ὅλα τὰ προαναφερθέντα ὑπὲρ
τοῦ τέκνου πλεονεκτήματα.

(Δύναται ν' ἀσφαλισθῇ τις διὰ ποσὰ μεγαλύτερα ἢ μικρότερα τῶν ἄνω).

Ζητήσατε τὸ Τιμολόγιον «ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΩΝ»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗΝ ΕΤΑΙΡΙΑΝ «Ο ΑΣΤΗΡ»,

ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ
1841.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 1.205.000.000

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (ΤΗ. 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1933) . . . „ 8.607.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

Αγιος Νικόλαος (Κρήτη)	Θεσσαλονίκη	Μεσσήνη
Αργύνιον	Θήβαι	Μιτυλήνη
Αργυιά (υπαγόμενον εις Υπ/μα Λαρίση.)	Θήρα	Ναύπακτος
Αθήναι:	Ίθάκη	Ναύπλιον
Υπ/μα, οδός Μητροπόλεως 9	Ίστιαία (Ξηροχώριον)	Νιγρίτα
Πρακτορείον Καλλιθέας	Ιωάννινα	Ξάνθη
Πρακτορείον Νέας Ίωνίας	Καβάλλα	Όρεστιάς
Πρακτορείον Παγκρατίου	Καλάβρυτα	Παξοί
Αΐγιον	Καλάμαι	Πάτραι
Αλεξανδρούπολις	Καλαμπάκα	Πειραιεύς
Αλμυρός	Καρδίτσα	Πλωμάριον (Μιτυλήνης)
Αμαλιάς	Καρλόβασι (Σάμου)	Πόρος
Αμύνταιον (Σόφοιτες)	Καρπενήσιον	Ποταμός
Αμφίκλεια	Καρυαί ("Άγιον Όρος)	Πρέβεζα
Αμφισσα	Καστορία	Πύλος
Ανδρος	Κατερίνη	Πύργος
Αργοστόλιον	Κέρκυρα	Ρεθύμνη
Αρτα	Κιλκίς	Σέρροι
Αταλάντη	Κοζάνη	Σητεία (Κρήτη)
Βάμος (Κρήτη)	Κομοτινή	Σικωνία (Κιάτον)
Βέροια	Κόρινθος	Σκιάθος
Βόλος	Κύθηρα	Σουφλίον
Γέρα	Κύμη	Σπάρτη
Γρεβενά	Κυπαρισσία	Σύρος
Γύθειον	Λαγκαδάς	Τρίκαλα
Δημητσάνα	Λαμία	Τρίπολις
Διδημότειχον	Λάρισα	Φάσσαλα
Δράμα	Λεβάδεια	Φλώρινα
Έδεσσα	Λευκάς	Χαλκίς
Έλασσών	Λήμνος	Χανιά
Έλευθερούπολις (Πράβιον)	Λιμνήν Βαθέως (Σάμου)	Χίος
Ζάκυνθος	Μεγαλόπολις	
Ηράκλειον	Μεσολόγγιον	

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Rue Stamboul No 17

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΚΑΪΡΩ: Rue Emad el Dine No 17

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΝ ΖΑΓΑΖΙΚ: Rue Tewfik

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εις όλας τας χώρας του Έξωτερικού

HELLENIC BANK TRUST COMPANY, NEW YORK: 51 Maiden Lane

Ίδρυθείσα υπό της Έθνικής Τραπεζης της Ελλάδος, συμφώνως με τους νόμους της Πολιτείας της Νέας Υόρκης, προς εξυπηρέτησιν των εν Αμερικη Έλλήνων

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΑ \$ 1.500.000